AURUL PRĂDĂTORULUI

PHILIP REEVE

PHILIP REEVE

Seria: Cronicile orașelor flămânde

Volumul 2

AURUL PRĂDĂTORULUI

Original: *Mortal Engines Quartet #2*
[*Predator's Gold*] (2006)

Traducere din limba engleză și note:
ANDREI DÎRLĂU

virtual-project.eu

PALADIN

2020

PARTEA I

Capitolul 1: Nordul înghețat

Freya se trezi devreme și rămase un timp în întuneric, simțindu-și orașul cum trepida și se legăna sub ea în timp ce motoarele lui puternice îl propulsau de-a curmezișul întinderii de gheață.

Somnoroasă, își aștepta încă slujnicele să-i vină în ajutor pentru a coborî din pat. Trecură câteva clipe până-și aminti că toate muriseră.

Dădu pilota la o parte, aprinse lămpile cu argon și se strecură până la baie printre mormanele prăfuite de haine aruncate de-a valma. De câteva săptămâni bune se încuraja să se îmbăieze, dar și în această dimineață trebui să se dea bătută din nou în fața butoanelor complicate din cabina de duș: nu reuși să facă să curgă apa caldă. În cele din urmă, ca de obicei, umplu doar chiuveta și se spălă pe față și pe gât. Mai rămăsese o fărâmă de săpun, se frecă cu ea pe păr și-și afundă capul sub apă. Slujnicele pentru baie ar fi folosit șampoane, loțiuni, unguente, balsamuri pentru păr, tot felul de parfumuri și de arome; însă erau moarte, iar polițele suprapuse din baie, pline cu sticluțe, o intimidau pe Freya. Confruntată cu atâtea opțiuni, alese să nu folosească nimic.

Cel puțin reușise să-și dea seama cum să se îmbrace singură. Ridică de pe podea una dintre rochiile boțite, o puse pe pat și se vârî în ea începând de la poale, zbătându-se până când răzbi cu brațele și capul prin deschizăturile potrivite. Își puse mai ușor, peste rochie, vesta lungă, tivită cu blană, dar nasturii îi dădură mult de furcă. Slujnicele știau totdeauna să-i încheie nasturii repede și cu ușurință, râzând și sporovăind despre ziua care tocmai începea, nebăgând niciodată un singur nasture în butoniera greșită; dar muriseră toate.

Freya înjură și bâjbâi cu stângăcie un sfert de oră, apoi examină rezultatul în oglinda plină de pânze de păianjeni. „Nu-i rău”, se gândi, ținând seama de situația în care se afla. Poate că ar fi arătat mai bine cu niște bijuterii. Dar când trecu în camera în care-și ținea podoabele, constată că cele mai multe dintre piesele de valoare îi fuseseră furate. Obiectele dispăreau întruna în zilele acestea. Freya nu-și putea închipui unde ajungeau. Oricum, nu i-ar fi trebuit realmente o diademă peste părul lipicios spălat cu săpun, niciun colier de aur și chihlimbar la gâtul soios. Mama nu i-ar fi dat voie, desigur, să apară fără bijuterii, însă și ea murise.

Pe coridoarele pustii și tăcute din palat, praful se așezase ca un strat gros de zăpadă. Sună după un lacheu și rămase în picioare, privind pe fereastră așteptându-l să vină. Afară, vagul amurg arctic lucea stins pe acoperișurile înghețate ale orașului ei. Pardoseala vibra din cauza izbiturilor camelor și ale pistoanelor, jos, în sectorul motoarelor, dar senzația de mișcare abia era perceptibilă, deoarece dedesubt se afla Banchiza, la nord de nord, și nu existau puncte de reper care să marcheze trecerea, ci doar o câmpie albă, strălucind ușor sub oglindirea cerului.

Valetul sosi, netezindu-și peruca pudrată.

— Bună dimineața, Smew, rosti Freya.

— Bună dimineața, Luminăția Voastră.

O clipă fu cuprinsă de nevoia imperioasă de a-l trimite pe Smew în apartamentul ei și de a-i ordona să se ocupe de tot praful acela, de hainele împrăștiate, de bijuteriile pierdute; să-i ceară să-i arate cum funcționează dușul. Însă era bărbat, și ar fi fost o abatere de neconceput de la tradiție ca un bărbat să intre în apartamentul privat al margrafei. În loc de asta, i se adresă ca în fiecare dimineață:

— Mă poți escorta la sala pentru micul dejun, Smew.

În timp ce cobora alături de lacheu în lift spre etajul de dedesubt, își imagină orașul ei gonind peste calota de gheață asemenea unui gândăcel negru care se târăște peste o uriașă farfurie albă. Întrebarea era: încotro se îndrepta? Asta ar fi vrut să știe Smew; se vedea pe chipul lui, după felul în care o iscodea cu o privire curioasă. Și Comitetul Director ar fi vrut s-o știe. Una era să tot fugă încoace și-ncolo de raptorii flămânzi, dar sosise timpul ca Freya să decidă care era viitorul orașului ei.

De mii de ani poporul Anchorage așteptase ca astfel de decizii să fie luate de Casa Rasmussen. La urma urmelor, femeile din neamul Rasmussen aveau ceva aparte. Oare nu conduceau ele Anchorage încă din vremea Războiului de Șaizeci de Minute? Oare nu lor le glăsuiau în vise Zeii Gheții, spunându-le unde să ducă orașul pentru a găsi parteneri buni de afaceri și pentru a evita capcanele de gheață și prădătorii?

Dar Freya era ultima din stirpea ei, iar Zeii Gheții nu-i vorbeau. Acum nu-i mai vorbea aproape nimeni, iar când o făcea cineva, doar o întreba, în modul cel mai politicos, când va hotărî ce rută să urmeze. *De ce mă întrebați pe mine*? ar fi vrut să le strige. *Sunt o simplă fetiță*! *N-am vrut eu să fiu margrafă*! Dar nu mai rămăsese nimeni altcineva pe care ei să poată întreba.

Cel puțin în dimineața asta Freya va avea un răspuns pentru ei. Însă nu era sigură că le va plăcea.

Își servi micul dejun singură, așezată într-un scaun negru cu spătar înalt, la o masă lungă, neagră. Clinchetul cuțitului lovit de farfurie și cel al linguriței din ceașcă răsunau insuportabil de strident în tăcerea încăperii. De pe pereții întunecați, portretele strămoșilor divini o priveau lung, părând ușor nerăbdători, de parcă și ei ar fi așteptat-o să stabilească o destinație.

— Nicio grijă, li se adresă tânăra. M-am hotărât.

Când își termină micul dejun, intră șambelanul ei.

— Bună dimineața, Smew.

— Bună dimineața, Lumină a Câmpiilor de Gheață. Comitetul Director așteaptă să binevoiți, Luminăția Voastră.

Freya încuviință din cap, apoi șambelanul deschise ușile sălii pentru a le permite membrilor comitetului să intre. Odinioară erau douăzeci și trei; acum rămăseseră doar domnul Scabious și domnișoara Pye.

Windolene Pye era o femeie înaltă, ștearsă, de vârstă mijlocie, cu părul spălăcit strâns într-un coc turtit ce o făcea să pară ca și cum ar fi ținut mereu în echilibru pe cap un cozonac. Fusese secretara răposatului Navigator-șef și părea să-i cunoască destul de bine diagramele și hărțile de pilotaj, dar era foarte intimidată în prezența margrafei și făcea mici reverențe de fiecare dată când Freya doar inspira.

Colegul ei, Søren Scabious, era cu totul altfel. Strămoșii lui fuseseră aproape de la început comandanții motoarelor, de când

orașul devenise mobil, iar el rămăsese cel mai apropiat de ceea ce Freya putea considera ca un egal. Dacă lucrurile ar fi fost normale, vara următoare ea s-ar fi măritat cu fiul lui, Axel; o margrafă își lua adesea ca soț un bărbat din districtele motoarelor, pentru a fi pe placul claselor tehnico-inginerești ale orașului. Însă lucrurile nu erau normale și Axel murise. În secret, Freya chiar se bucura că nu-l va mai avea drept socru pe Scabious, un bătrân încruntat, tăcut și trist. Ținuta lui neagră de doliu se contopea cu întunericul sălii pentru mic dejun asemenea unui costum de camuflaj, lăsându-i doar chipul palid ca o mască mortuară să plutească lipsit de trup în umbră.

— Bună ziua, Luminăția Voastră, rosti el înclinându-se țeapăn, în vreme ce domnișoara Pye făcea reverențe, se îmbujora și tremura de emoție.

— Care e poziția noastră? întrebă Freya.

— Luminăția Voastră, ne aflăm la aproximativ trei sute de kilometri nord de munții Tannhäuser, ciripi domnișoara Pye. Suntem pe gheață marină solidă și nu se zărește nici urmă de alt oraș.

— Districtul motoarelor așteaptă instrucțiunile dumneavoastră, Lumină a Câmpiilor de Gheață, spuse Scabious. Doriți să ne întoarcem în est?

— Nu! Freya se înfioră amintindu-și cât de aproape fuseseră de a fi mâncați în trecut.

Dacă s-ar fi întors în est ori ar fi cotit spre sud pentru a face negoț de-a lungul marginii ghețurilor, fără îndoială că Vânătorii din Arkangel ar fi aflat și, cum nu mai avea decât niște oameni slabi ca niște schelete care să acționeze motoarele, nu credea că orașul ei ar putea scăpa din nou de marele oraș prădător.

— Poate ar trebui s-o luăm spre apus, Luminăția Voastră? sugeră domnișoara Pye nervoasă. Câteva orășele iernează la marginea de răsărit a Groenlandei. Am putea face puțin comerț.

— Nu, zise Freya cu hotărâre.

— Atunci poate vă gândiți la altă destinație, Luminăția Voastră? întrebă Scabious. Oare v-au vorbit Zeii Gheții?

Freya încuviință solemn din cap. De fapt, planul la care se tot gândea de o lună sau probabil de mai mult timp nu credea că-i fusese inculcat de vreun zeu; era singurul mod pe care-l vedea posibil pentru a-și pune orașul pentru totdeauna la adăpost de prădători, molime și nave-spion.

— Fixați cursul spre Continentul Mort, ordonă ea. Mergem acasă.

Capitolul 2: Hester și Tom

Hester Shaw începea să se obișnuiască să fie fericită. După ce petrecuse atâția ani plină de noroi și lihnită de foame în canale și orășele scotocitoare în Marele Teren de Vânătoare, își găsise în sfârșit un loc în lume. Avea acum propria navă aeriană, *Jenny Haniver* (dacă-și lungea gâtul, putea zări partea de sus a anvelopei roșii îndărătul cargobotului cu condimente din Zanzibar andocat la traversa șaptesprezece), și-l avea pe Tom; Tom cel blând, chipeș și isteț, pe care-l iubea din toată inima și care, în ciuda multora, părea s-o iubească și el.

Vreme îndelungată ea fusese sigură că nu va dura mult. Erau foarte diferiți, iar Hester era departe de a fi un ideal de frumusețe: o fată înaltă, neîndemânatică, urâtă ca o sperietoare de ciori, cu părul arămiu prins în cozi prea strâns legate, cu chipul brăzdat de urma unei vechi lovituri de sabie ce-i sfârtecase un ochi și cea mai mare parte a nasului și-i strâmbase gura într-un rânjet ce lăsa să se vadă un ciot de dinte. „N-o să reziste”, își repetase ea tot timpul cât așteptau pe Insula Neagră ca tehnicienii să repare nava, pe biata și hărtănita *Jenny Haniver.* „Stă cu mine doar de milă”, decise ea în timp ce zburau spre sud, către Africa, apoi pe când traversau spre America de Sud. „Ce-ar putea găsi la mine?” se tot întreba, în vreme ce se îmbogățeau transportând provizii către marile orașe ce forau petrol în Antarctica și apoi dintr-odată deveniseră din nou săraci, când fuseseră nevoiți să arunce o încărcătură pentru a scăpa de pirații aerului survolând Țara de Foc. În timp ce zburau înapoi peste Atlanticul albastru cu un convoi comercial, ea își șoptea: „E imposibil să țină, n-are cum”.

Și totuși durase; trecuseră deja mai bine de doi ani. Stând în soarele de septembrie pe terasa „Zonei Șifonate”, una dintre numeroasele cafenele de pe Strada Mare din Airhaven, Hester se trezi că începe să creadă c-ar putea dura mereu. Strânse pe sub masă mâna lui Tom și-i surâse cu zâmbetul ei strâmb, iar el o privi cu tot atâta dragoste ca atunci când fata îl sărutase

prima oară, în lumina fluctuantă a MEDUSEI, în noaptea în care orașul lui murise.

În toamna asta Airhaven zburase în nord și acum plutea la câteva mii de metri înălțime deasupra Deșertului Înghețat, în vreme ce orășelele scotocitoare care fuseseră pe gheață în lunile soarelui de miez de noapte se adunau sub el ca să facă negoț. Baloanele suiau unele după altele și amarau la traversele de andocare ale portului-liber zburător, iar din ele se revărsau pitoreștii negustori TehAnt, care începeau să-și laude în gura mare mărfurile chiar din clipa în care atingeau cu cizmele podelele ușoare ale punților. Nordul înghețat era un bun teren de vânătoare pentru scormonitorii de technologie pierdută, iar domnii aceștia vindeau piese de Stalkeri, acumulatori pentru tunuri Tesla, tot felul de vechituri indescriptibile rămase de la mașinăriile a vreo șase civilizații diferite, ba până și bucăți dintr-o mașină zburătoare antică ce zăcuse neatinsă în Banchiză încă de la Războiul de Șaizeci de Minute.

•

Sub ei, spre sud, est și vest, Deșertul Înghețat se întindea în depărtările de ceață; ținutul rece, pietros, guvernat de Zeii Gheții opt luni pe an, unde deja se vedeau petice de zăpadă pe fundul umbrit al făgașelor încrucișate lăsate de orașe. Spre nord se ridica peretele negru de bazalt al munților Tannhäuser, lanțul de vulcani ce marca limita de nord a Marelui Teren de Vânătoare. Câțiva începuseră să erupă și norii de fum cenușiu susțineau cerul ca niște stâlpi. Printre ei, abia zărindu-se printr-un văl de cenușă, Hester și Tom puteau distinge albul Pustiului de Gheață ce acoperea lumea, dar și ceva ce se mișca acolo, vast, murdar și implacabil, ca un munte ce o luase razna.

Hester scoase o lunetă dintr-un buzunar al jachetei și o duse la ochi, rotind inelul de focalizare până ce imaginea difuză deveni brusc clară. Era un oraș: opt niveluri de uzine, barăci pentru sclavi și coșuri revărsând funingine, un tren aerian purtat de suflul elicelor, aeronave-parazit filtrând fumul de eșapament pentru a extrage deșeuri minerale, iar jos, dedesubt, apărând spectrale prin vălurile de zăpadă și piatră pulverizată, roțile mari care se învârteau.

— Arkangel!

Tom îi smulse luneta din mâini.

— Ai dreptate. Vara nu se depărtează de poalele nordice ale munților Tannhäuser și devorează orășelele scotocitoare care ies din trecători. Calota de gheață polară e mult mai groasă acum decât în vechime, însă în unele locuri continuă să fie prea subțire ca să susțină greutatea lui Arkangel până la sfârșitul verii.

Hester râse.

— Domnul Știe-tot!

— Nu mă pot abține, zise Tom. Am fost Ucenic Istoric, ai uitat? Trebuia să memorăm lista Celor Mai Mari Orașe Cu Tracțiune Ale Lumii, iar Arkangel era sus, aproape de vârful listei, așa că n-am cum să-l uit.

— Te dai mare, bombăni Hester. Aș fi preferat să fi fost Zimbra ori Xanne-Sandansky. Atunci nu te-ai mai fi dat așa șmecher.

Tom privi din nou prin lunetă.

— În orice clipă își poate ridica șenilele și coborî tălpicile de fier, pentru a patina în căutare de orașe ce trăiesc pe gheață și orășele scotocitoare de Nomazi ai Zăpezii, ca să le înfulece…

Deocamdată, totuși, Arkangel părea a se mulțumi cu negoțul. Era prea mare ca să se strecoare prin trecătorile strâmte ale Tannhäuserilor, dar din porturile lui se ridicau aeronave ce zburau spre sud prin ceață către Airhaven. Prima dintre ele trasă o dâră impresionantă prin mijlocul pâlcului de baloane din jurul orașului plutitor și coborî în picaj pentru a andoca la traversa șase, exact sub locul unde stăteau cocoțați Tom și Hester, care-i simțiră vibrațiile slabe ale clamelor de andocare ce se prindeau de chei. Era o navă zveltă de atac cu rază scurtă de acțiune, cu un lup roșu pictat pe anvelopa neagră. Dedesubtul ei scria cu caractere gotice numele: *Turbulență în Aer Clar.*

Din gondola blindată ieșiră fuduli niște bărbați, călcând apăsat de-a lungul cheiului și în sus pe scara ce ducea spre Strada Mare. Erau masivi, voinici, cu căciuli și mantale îmblănite și sclipiri înghețate de zale sub tunici. Unul purta o cască de oțel din care ieșeau două pâlnii uriașe de gramofon ce străluceau. Un cablu lega casca de un microfon de alamă pe care alt bărbat îl strângea în pumn. Vocea lui amplificată bubuia peste Airhaven în timp ce urca treptele.

— Salutări, aerienilor! Din partea Marelui Arkangel, Ciocanul Banchizei, Biciul Nordului, Devoratorul Staționarei Spitzbergen, salutări! Avem aur în schimbul a orice ne puteți spune despre locația orașelor de gheață! Treizeci de șilingi pentru orice informație care ne conduce la o captură!

Bărbatul începu să-și croiască drum printre mesele terasei „Zona Șifonată”, continuând să anunțe oferta, în timp ce în jurul lui aviatorii își clătinau capetele, se încruntau și se îndepărtau. Acum, că prada ajunsese atât de rară peste tot, unii dintre marii prădători începuseră să ofere recompense informatorilor, dar puțini o făceau fățiș. Comercianții aerieni cinstiți începuseră să se teamă că în curând li s-ar putea interzice cu desăvârșire accesul în orașele de gheață mai mici, căci ce primar ar mai fi riscat să elibereze permise de andocare unei nave care a doua zi ar putea zbura ca să vândă informații despre ruta lui unui urbivor mare și lacom ca Arkangel? Și totuși existau totdeauna alții, contrabandiști, semi-pirați și negustori ale căror nave nu le aduceau profitul sperat și care erau gata să accepte aurul prădătorilor.

— Mă găsiți la „Flotorul și Gondola” dacă ați făcut vara asta afaceri pe Kivitoo, Breidhavik ori Anchorage, și dacă știți unde au intenția să ierneze! îndemna nou-venitul. Era tânăr, părea stupid, bogat, bine hrănit. Treizeci de monede de aur, prieteni; destul cât să vă ajungă un an pentru combustibil și *luftgaz*...

— Ăsta-i Piotr Masgard, o auzi Hester pe o aviatoare Dinka de la o masă vecină, spunându-le prietenelor ei, fiul mai mic al Direktorului orașului Arkangel. Își numește banda *Vânătorii.* Nu se mulțumesc doar să facă reclamă pentru a găsi turnători. Am auzit că aterizează cu nava lor pe orășele pașnice, prea rapide ca Arkangel să le poată prinde, și le obligă să oprească ori să se-ntoarcă – le forțează sub amenințarea cu moartea să vireze direct în fălcile lui Arkangel!

— Dar nu-i cinstit! strigă Tom, care asculta și el; din nefericire, vorbele lui, rostite cu voce tare, căzură într-un moment de pauză din discursul lui Masgard.

Vânătorul se întoarse și fața lui mare, chipeșă, rânji în jos spre Tom.

— Nu-i cinstit, aviatorule? Ce nu-i cinstit? Știi că trăim într-o lume în care orașele se mănâncă între ele.

Hester se încordă. Un lucru nu putuse înțelege la Tom niciodată: de ce se aștepta mereu ca totul să fie cinstit. Bănuia că din pricina educației pe care-o primise. Câțiva ani petrecuți singur într-un orășel scotocitor i-ar fi scos asta din cap. Crescuse însă cu toate regulile și obiceiurile acelea ale Breslei Istoricilor care-l izolau de viața reală și, în ciuda celor văzute de atunci, încă putea fi șocat de oameni ca Masgard.

— Vreau să spun doar că-i contrar regulilor Darwinismului Urban, explică Tom, privind în sus către bărbatul masiv.

Se ridică în picioare, dar constată că se uita tot în sus, deoarece Vânătorul uriaș era cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt.

— Orașele rapide le înghit pe cele lente, orașele puternice le înghit pe cele slabe. Așa trebuie să meargă treaba, exact ca în natură, dar a oferi recompense informatorilor și a deturna prada strică echilibrul, continuă el, ca și cum Masgard n-ar fi fost decât un oponent la Societatea de Dezbateri a Ucenicilor Istorici.

Rânjetul lui Masgard se lărgi. Își dădu jos dintr-o mișcare mantaua îmblănită și trase sabia. Cu exclamații de spaimă, strigăte și zgomot de scaune în cădere, toată lumea din apropiere încercă să se îndepărteze cât mai repede posibil. Hester îl apucă pe Tom și-l trase într-o parte, neluându-și ochii de la lama scânteietoare.

— Tom, prostule, lasă-l!

Masgard se uită la ea o clipă, apoi izbucni într-un râs gălăgios și-și băgă sabia în teacă.

— Ia uitați-vă! Aviatorul are o fătucă drăguță care-l ferește de pericole!

Echipajul râse odată cu el. Hester se îmbujoră și-și trase vechea eșarfă roșie ca să-și ascundă fața.

— Caută-mă mai târziu, fato! strigă Masgard. Sunt totdeauna acasă pentru o fată drăguță. Și nu uita. Dacă ai să-mi spui ceva despre ruta unui oraș, îți dau treizeci de piese de aur! Îți poți cumpăra un nas nou-nouț!

— O să țin minte, promise Hester, împingându-l repede pe Tom cât mai departe.

Furia se zbătea în ea asemenea unei păsări prinse în cușcă. Voia să se întoarcă și să se bată. Era gata să parieze că Masgard nu știa să-și folosească sabia cu care se mândrea atâta. Însă acea parte întunecată a ei, ucigașă, răzbunătoare era una pe

care încerca acum s-o țină ascunsă, așa că se mulțumi să-și scoată cuțitul și, în trecere, să taie pe furiș firul microfonului lui Masgard. Data viitoare când va încerca să-și facă anunțul, râsetele vor fi pe seama lui.

— Îmi pare rău, zise Tom rușinat, în timp ce mergeau repede în jos spre inelul de andocare, înțesat acum de negustori și de gură-cască proaspăt sosiți din Arkangel. N-am vrut... M-am gândit doar...

— E-n regulă, îl întrerupse Hester.

Ar fi vrut să-i spună că dacă el n-ar fi făcut când și când lucruri curajoase și prostești ca acela, n-ar fi fost Tom și poate că ea nu l-ar fi iubit atât de mult.

Dar nu reuși să pună în cuvinte toate astea, așa că-l împinse sub o traversă de sprijin a etajului și, asigurându-se că nu-i vede nimeni, își petrecu brațele subțiri în jurul gâtului lui, își coborî eșarfa și-l sărută.

— Să mergem!

— Dar încă n-avem încărcătură. Rămăsese c-o să căutăm un negustor de blănuri sau...

— Aici nu-s negustori de blănuri, ci doar TehAnt. Nu vrem să-ncepem acum să cărăm chestii de-alea, nu-i așa?

Tom nu părea convins, așa că ea îl sărută din nou înainte ca tânărul să poată spune ceva.

— M-am plictisit de Airhaven. Vreau să mă-ntorc pe Drumurile Păsărilor.

— Bine, acceptă Tom. Zâmbi, mângâindu-i gura, obrazul, crestătura din sprânceană. Bine. Am văzut destul din cerul nordic. Să mergem.

Dar n-avea să fie atât de simplu. Când ajunseră la traversa șaptesprezece găsiră un bărbat care aștepta lângă *Jenny Haniver,* șezând pe un sac mare din piele. Încă marcată întrucâtva de batjocura lui Masgard, Hester își ascunse fața din nou. Tom îi dădu drumul mâinii și se grăbi să-l întâmpine pe străin.

— Ziua bună! strigă bărbatul ridicându-se. Domnul Natsworthy? Domnișoara Shaw? Înțeleg că sunteți proprietarii acestei mici, dar splendide, nave? La naiba, mi-au spus cei de la biroul portului că sunteți tineri, totuși n-am crezut că sunteți chiar atât de tineri! Abia dacă sunteți ceva mai mari decât niște copii!

— Am aproape optsprezece ani, zise Tom pe un ton defensiv.

— Nu-i nimic, nu-i nimic! zâmbi radios străinul. Vârsta nu contează dacă inima-i mare și sunt sigur că ai o inimă mare. „Cine-i tânărul acela chipeș?”, l-am întrebat pe prietenul meu, șeful portului, și el mi-a răspuns: „Tom Natsworthy, pilotul navei *Jenny Haniver*.” Pennyroyal, mi-am zis atunci, tânărul ar putea fi chiar omul pe care-l cauți! Așadar, iată-mă!

Da, iată-l. Era un bărbat scund, chel și ușor supraponderal, care purta o barbă albă dichisită. Îmbrăcămintea lui, tipică pentru un scotocitor din nord – haină lungă de blană, tunică cu multe buzunare, pantaloni groși și cizme căptușite cu blană – părea scumpă, ca și cum ar fi fost făcută pe comandă de un croitor monden ca un costum pentru o piesă de teatru cu acțiunea în Pustiul de Gheață.

— Ei bine? întrebă el.

— Ei bine ce? interveni Hester, căreia străinul acesta afectat îi displăcuse din primul moment.

— Îmi pare rău, domnule, zise Tom, mult mai politicos. Nu prea înțelegem ce doriți…

— Ah, îmi cer scuze, vă rog, iertați-mă, gânguri străinul. Dați-mi voie să clarific! Mă numesc Pennyroyal, Nimrod Beauregard Pennyroyal. Am explorat puțin munții ăștia de foc falnici și îngrozitori, iar acum revin acasă. Aș dori să cumpăr un bilet la bordul încântătoarei voastre aeronave.

Capitolul 3: Pasagerul

Pennyroyal era un nume care-i suna cunoscut lui Tom, deși nu-și putea da seama de unde. Cu siguranță îl auzise la vreun curs, pe timpul când era Ucenic Istoric, dar nu-și aducea aminte ce anume făcuse sau spusese Pennyroyal ca să-l facă vrednic de a fi subiectul menționării într-o prelegere; petrecuse prea mult timp visând cu ochii deschiși ca să mai fie atent la spusele profesorilor.

— Nu luăm pasageri, zise Hester cu hotărâre. Mergem spre sud și călătorim singuri.

— În sud ar fi cum nu se poate mai bine, zâmbi radios Pennyroyal. Orașul meu de baștină este stațiunea balneară

plutitoare Brighton, care în toamna asta navighează pe Marea de Mijloc. Abia aștept să ajung cât mai repede acasă, domnișoară Shaw. Editorii mei, Fewmet și Spraint, sunt disperați să aibă o nouă carte scrisă de mine înainte de Sărbătoarea Lunii, iar eu am nevoie de liniștea și de tihna camerei mele de lucru ca să încep să-mi pun notițele în ordine.

În timp ce vorbea, aruncă o privire rapidă peste umăr, scrutând chipurile celor de pe inelul de andocare. Era ușor asudat și Hester se gândi că nu părea atât un om nerăbdător să ajungă acasă, cât mai curând, pur și simplu, un pișicher. Dar Tom înghițise momeala.

— Sunteți scriitor, domnule Pennyroyal?

— *Profesor* Pennyroyal! exclamă din nou radios bărbatul, corectându-l foarte amabil. Sunt Explorator, Aventurier și Istoric Alternativ. Poate că s-a întâmplat să dai peste cărțile mele: *Orașele pierdute ale nisipurilor* sau *Minunata Americă*: *adevărul despre continentul mort.*

Tom își aminti acum unde îi mai auzise numele. Chudleigh Pomeroy îl pomenise odată pe Nimrod B. Pennyroyal într-un curs numit „Curente din istoria recentă”. Pennyroyal, spusese bătrânul profesor de istorie, n-avea niciun respect pentru adevărata cercetare istorică. Expedițiile lui îndrăznețe nu erau decât simple aventuri, iar cărțile publicate abordau teorii nesăbuite, povești romanțioase și aventuri nefirești. Pe Tom îl pasionau teoriile nebunești și poveștile lugubre și, după cursul acela, căutase cărțile lui Pennyroyal în Biblioteca Muzeului, însă Breasla Istoricilor refuzase să le acorde spațiu pe rafturi, așa încât nu apucase să afle unde ajunsese Pennyroyal în expedițiile lui.

Aruncă o privire spre Hester.

— Avem loc pentru un pasager, Het. Și banii ne-ar prinde bine…

Hester se încruntă.

— Ah, banii nu sunt o problemă, îi asigură Pennyroyal, scoțând un portofel umflat și agitându-l. Să zicem cinci șilingi acum și încă cinci când andocăm la Brighton? Nu-i o afacere la fel de atractivă ca suma pe care v-ar oferi-o Piotr Masgard ca să trădați vreun biet oraș, dar nu-i nici de lepădat. În plus, ați face un mare bine literaturii.

Hester privea fix un colac de cablu de pe chei. Știa că pierduse. Străinul acesta prea prietenos știuse exact cum să-l ia pe Tom și chiar și ea era nevoită să admită că cinci șilingi le-ar fi picat la țanc. Făcu o ultimă încercare să respingă inevitabilul, lovind cu piciorul sacul lui Pennyroyal și întrebând:

— Ce aveți în bagaj? Nu transportăm TehAnt. Am văzut prea adesea ce poate face.

— Oh, ceruri, strigă Pennyroyal, sunt cât se poate de acord! Oi fi Alternativ, dar nu-s idiot. Am văzut și eu ce pățesc unii care-și petrec viața dezgropând mașinării vechi. Sfârșesc otrăviți de radiații stranii, ori aruncați în aer de dispozitive defecte. Nu, nu duc altceva decât lenjerie de schimb și câteva mii de pagini de note și desene pentru noua mea carte, *Munții de foc*: *fenomen natural ori eroare străveche*?

Hester lovi din nou bagajul cu piciorul, care se răsturnă pe o parte, dar nu scoase niciun zgomot metalic care să indice că Pennyroyal ar fi mințit. Se uită jos, la picioare, apoi și mai jos, prin puntea perforată a lui Airhaven, spre pământ, unde un oraș se târa încet către vest, trăgându-și după el umbra prelungă. „Asta este”, se gândi. Marea de Mijloc va fi caldă și albastră, departe de pustiurile acestea sterpe și mohorâte, și nu va dura decât o săptămână să ajungă acolo. Sigur va putea suporta să-l împartă pe Tom cu profesorul Pennyroyal vreme de o săptămână? La urma urmei, tot restul vieții îl va avea doar pentru ea.

— Bine, zise, apoi smulse portofelul din mâna exploratorului, extrăgând din el cinci șilingi de aur înainte ca bărbatul să aibă timp să se răzgândească. Lângă ea, Tom spuse:

— Vă putem face un pat în compartimentul din față al calei, domnule profesor, și, dacă doriți, puteți folosi infirmeria ca birou de lucru. Aveam de gând să rămân aici în noaptea asta și să decolez în zori.

— Dacă nu te deranjează, Tom, spuse Pennyroyal, azvârlind o altă ocheadă furișată, nervoasă, către inelul de andocare, aș prefera să plecăm imediat. N-aș vrea să-mi fac muza să aștepte…

Hester ridică din umeri și întoarse din nou portofelul cu gura în jos.

— Plecăm îndată ce șeful portului ne dă autorizația de plecare. Asta vă costă o suprataxă de doi șilingi.

•

Soarele apunea, un tăciune roșu scufundându-se în cețurile lanțului de apus al munților Tannhäuser. Din ciorchinele de negustori de dedesubt continuau să se ridice baloane, iar de la marele Arkangel soseau mereu alte și alte aeronave și dirijabile ce traversau spre sud ținutul muntos de bazalt. Unul dintre ele aparținea bătrânului gentleman Widgery Blinkoe, un geambaș de antichități TehAnt care-și câștiga existența din închirierea de camere deasupra prăvăliei lui din districtul portuar al orașului Arkangel și din culegerea de informații pentru oricine l-ar fi plătit.

Lăsându-și soțiile să-i amareze nava, domnul Blinkoe se îndreptă grăbit spre biroul șefului portului și-l întrebă:

— L-ai văzut pe bărbatul ăsta?

Șeful portului se uită la fotografia pe care domnul Blinkoe i-o pusese pe birou și zise:

— Păi, ăsta-i profesorul Pennyroyal, istoricul, un gentleman.

— Gentleman pe naiba! strigă Blinkoe mânios. A locuit la mine în ultimele șase săptămâni și a fugit îndată ce s-a ivit Airhaven, fără să-mi plătească un penny din tot ce-mi datora! Unde-i? Unde-l pot găsi pe nemernic?

— Prea târziu, amice, rânji șeful portului, căruia îi făcea o plăcere sadică să dea vești proaste. A sosit din Arkangel cu unul dintre primele baloane și a întrebat de navele ce pleacă spre sud. L-am pus în legătură cu tinerii din *Jenny Haniver.* Au plecat acum nici zece minute cu destinația Marea de Mijloc.

Blinkoe scoase un geamăt de furie, frecându-și obosit chipul mare și palid. Nu-și putea permite să piardă cei douăzeci de șilingi pe care-i făgăduise Pennyroyal. Oare de ce naiba nu-l forțase pe ticălos să plătească în avans? Fusese atât de măgulit când Pennyroyal îi oferise un exemplar cu autograf din *Minunata Americă* („Bunului meu prieten Widgery, cu cele mai sincere omagii”) și atât de încântat de promisiunea că va fi menționat în următoarea carte a marelui autor, încât nici măcar nu suspectase nimic când Pennyroyal începuse să treacă în contul lui notele de plată ale negustorilor de vin. Nici măcar nu avusese vreo obiecție când nemernicul începuse să flirteze pe față cu tânăra domnișoară Blinkoe. Să-i ia naiba pe toți scriitorii!

Deodată, ceva din cele spuse de șeful portului își făcu loc prin pâcla de compătimire de sine și de durere de cap incipientă care

întunecase gândurile lui Blinkoe. Un nume... Un nume cunoscut... Un nume prețios!

— Ai spus cumva *Jenny Haniver*?

— Da, domnule, așa am spus.

— Păi, e imposibil! Nava a dispărut când zeii au distrus Londra!

Șeful portului clătină din cap.

— Nu, domnule, nici vorbă de așa ceva. Zboară de doi ani prin ceruri străine. Am auzit că a făcut afaceri la bordul orașelor-zigurat nuevo-mayașe.

Domnul Blinkoe îi mulțumi și o luă la fugă spre chei. Era un bărbat corpolent și n-avea obiceiul să se precipite, însă de data asta i se părea că merita să alerge. Împinse la o parte câțiva copii care se îmbulzeau să privească pe rând printr-o lunetă montată pe balustradă și scrută cerul cu ajutorul ei. Undeva, spre sud-vest, razele soarelui ce apunea se reflectară pe hublourile de la pupa unei aeronave: o navă mică, roșie, cu gondolă din material laminat și două motoare capsulate tip Jeunet-Carot.

Domnul Blinkoe se grăbi înapoi la nava sa *Impuls Temporar* și la îndelung-răbdătoarele lui soții.

— Repede! urlă el în timp ce dădea buzna în gondolă. Dați drumul la radio!

— Deci Pennyroyal ți-a scăpat printre degete, spuse una dintre femei.

— Ce surpriză! zise alta.

— Este exact cum s-a-ntâmplat și-n Arkangel, interveni a treia.

— Liniște! țipă Blinkoe. E important!

A patra soție făcu o mutră acră:

— Pennyroyal nu merită atâta bătaie de cap.

— Bietul profesor, dragul de el, îl plânse cea de-a cincea.

— Dă-l naibii pe Pennyroyal! zbieră soțul ei, în vreme ce-și scotea pălăria, își punea căștile radioului și regla aparatul pe o lungime de undă secretă, gesticulând în același timp enervat spre soția numărul cinci să înceteze cu smiorcăielile și să acționeze maneta de pornire. Cunosc pe unii care-mi vor plăti bani buni pentru ceea ce tocmai am aflat. Nava comercială pe care tocmai a plecat Pennyroyal e vechea navă a Annei Fang!

•

Tom nu-și dăduse seama până atunci cât de mult îi lipsea tovărășia altor istorici. Hester asculta mereu cu plăcere întâmplările și poveștile disparate pe care el și le amintea din zilele de Ucenic, dar nu-i putea oferi în schimb mare lucru. Avea o minte ageră, de pe urma căreia trăise încă din copilărie, însă cu toate că știa cum să se cațere din mers pe un oraș în viteză, să prindă o pisică și s-o jupoaie sau să lovească un atacator exact în punctul cel mai dureros, nu se obosise niciodată să învețe prea multe despre istoria lumii.

Acum aici se afla profesorul Pennyroyal, a cărui personalitate amabilă ocupa puntea de comandă a lui *Jenny.* Avea o teorie ori o amintire amuzantă despre orice și, ascultându-l, Tom simțea aproape nostalgie după vremurile de odinioară, când, în Muzeul Londrei, trăia înconjurat de cărți, vestigii, povești istorice și dezbateri academice.

— Uite, de pildă, munții aceia, spunea Pennyroyal, gesticulând în dreptul ferestrei de la tribord.

Zburau spre sud de-a lungul unei ramificații a munților Tannhäuser și văpăile lavei dintr-un crater activ licăreau pe fața exploratorului.

— Iată subiectul noii mele cărți. De unde au apărut acești vulcani? Nu erau aici în vremurile Antice, știm asta din hărțile care s-au păstrat. Atunci cum de s-au ivit atât de repede? Ce i-a produs? La fel s-a petrecut în îndepărtata Shan Guo. Zhan Shan este muntele cel mai înalt de pe Pământ, totuși nu-i menționat defel în analele Antice. Oare munții aceștia noi sunt doar rezultatul activității vulcanice naturale, așa cum ni s-a spus întotdeauna? Ori avem de-a face cu rezultatul Vechii Tehnologii care a luat-o razna într-un mod atroce? Poate că a fost o sursă de energie experimentală ori o armă teribilă! Creatoare de vulcani! Gândește-te ce descoperire ar fi asta, Tom!

— Nu ne interesează să descoperim TehAnt, interveni Hester mecanic.

Stătea la planșeta de cartare, încercând să calculeze cursul navei, și Pennyroyal o enerva tot mai mult.

— Sigur că nu, draga mea! strigă Pennyroyal, uitându-se la peretele despărțitor de lângă ea (încă nu îndrăznea să-i privească direct chipul oribil, de teamă să nu tresară și să-și trădeze dezgustul). Sigur că nu! E o prejudecată foarte nobilă și rațională. Și totuși…

— Nu-i o prejudecată! explodă Hester, îndreptând spre el un compas de trasare într-un mod ce-l făcu să se teamă că l-ar putea răni grav. Mama mea a fost arheolog. Explorator, aventurier și istoric, exact ca dumneata. A mers în ținuturile moarte ale Americii, a dezgropat un obiect și l-a adus acasă. Un obiect numit MEDUSA. Cârmuitorii Londrei au aflat și și-au trimis omul, pe Valentine, s-o omoare ca să pună mâna pe obiectul ăla. El a ucis-o chiar în fața mea. A dus MEDUSA la Londra, Inginerii de acolo au pus-o în funcțiune și *bum*! Le-a explodat în față și cu-asta basta.

— A, da, zise Pennyroyal, oarecum mai potolit. Toată lumea știe cum a fost atunci cu MEDUSA. Eu îmi amintesc exact ce făceam în acel moment. Mă aflam la bordul navei *Cittàmotore,* însoțit de o tânără fermecătoare pe nume Minty Bapsnack. Am văzut amândoi explozia fulgerând pe cerul răsăritului la o jumătate de lume distanță...

— Mă rog, noi am fost chiar acolo, aproape. Am zburat prin unda de șoc și am văzut ce rămăsese din Londra în dimineața următoare. Un oraș întreg, orașul lui Tom, ars până n-a rămas decât zgura, de un obiect dezgropat de mama. De asta ne ferim cât putem de TehAnt.

— Aha, spuse Pennyroyal, acum de-a dreptul stânjenit.

— Mă duc la culcare, încheie Hester discuția. Mă doare capul.

Era adevărat; prelegerea de câteva ore a lui Pennyroyal îi provocase o migrenă insuportabilă și capul îi zvâcnea în spatele ochiului orb. Merse la scaunul pilotului, cu intenția să-l sărute pe Tom înainte de culcare, dar nu-i plăcea s-o facă sub privirile lui Pennyroyal, așa încât îi atinse urechea în treacăt, îi șopti „Cheamă-mă, când vrei să faci o pauză” și se retrase în spate, în cabina de la pupă.

— Hopa..., zise Pennyroyal după plecarea ei.

— Are ceva temperament, recunoscu Tom, jenat de ieșirea lui Hester. Dar de fapt e o fată nemaipomenită. E doar timidă. După ce ajungi s-o cunoști...

— Sigur, sigur, făcu Pennyroyal. De la prima vedere îți dai seama că, sub acest exterior oarecum neconvențional, e absolut... hm...

Nu-i veni în minte nimic drăguț despre fată, așa încât vocea i se stinse treptat și rămase în picioare lângă o fereastră, privind

munții scăldați în razele lunii, în timp ce pe câmpia de dedesubt se vedeau deplasându-se luminile unui orășel.

— Știi, n-are dreptate în privința Londrei, rosti într-un târziu. Vreau să spun că greșește cu privire la faptul că Londra ar fi ars până la zgură. Am vorbit cu oameni care au fost prezenți acolo. Au mai rămas o mulțime de ruine. Secțiuni întregi din Foale zăceau în Lumea de Afară, la apus de Batmunkh Gompa. Ba chiar o cunoștință de-a mea, o tânără arheolog încântătoare pe nume Cruwys Morchard, susține că a intrat efectiv în unul dintre fragmentele mai mari. Sună extraordinar: schelete carbonizate împrăștiate peste tot, bucăți mari de clădiri și mașinării topite. Radiația remanentă de la MEDUSA face ca printre dărâmături să apară lumini colorate, asemenea unor focuri rătăcitoare… Sau oare tocmai asta sunt focurile rătăcitoare?

Era rândul lui Tom să fie stânjenit. Distrugerea orașului natal rămăsese o rană deschisă în sufletul lui. După doi ani și jumătate, luminescența exploziei uriașe încă-i mai apărea în vis. N-avea chef să discute despre epava Londrei, așa că schimbă vorba, readucând conversația la subiectul preferat al profesorului Pennyroyal: profesorul Pennyroyal însuși.

— Presupun că ați călătorit în locuri foarte interesante, nu-i așa?

— Interesante! Nici nu-ți poți închipui, Tom! Ce chestii am văzut! Când aterizăm în portul aerian din Brighton, voi merge direct la o librărie și-ți voi cumpăra operele mele complete. Mă mir că un tânăr sclipitor ca tine n-a dat peste ele până acum.

Tom ridică din umeri.

— Mă tem că nu se găseau în Biblioteca Muzeului din Londra…

— Bineînțeles că nu! Ghilda așa-zișilor Istorici! Pfui! Boșorogi senili… Știi, am depus odată o cerere să fac parte din Ghildă. Istoricul-șef, Thaddeus Valentine, m-a refuzat pe șleau, doar fiindcă nu-i plăceau descoperirile mele din expediția pe care o făcusem în America!

Tom era intrigat. Nu-i plăcea să audă fosta lui Ghildă insultată cu epitetul „boșorogi senili”, dar cu Valentine era altceva. Încercase să-l ucidă și-i omorâse pe părinții lui Hester. Oricine fusese în dizgrația lui Valentine se bucura de favoarea lui Tom.

— Dar *ce* ați găsit în America, domnule profesor?

— Ei bine, Tom, asta-i o poveste lungă! Ai vrea s-o auzi?

Tom încuviință din cap. Oricum nu putea pleca în noaptea asta de pe puntea de pilotaj, cu vântul ce bătea dinspre sud, și ar fi fost bucuros să audă o poveste bună care să-l țină treaz. Taifasul cu Pennyroyal deșteptase ceva în el, amintirea unor vremuri mai simple, când, cuibărit în așternutul lui din dormitorul comun al Ucenicilor de Clasa a Treia, citea la lumina lanternei poveștile marilor exploratori-istorici: Monkton Wylde, Chung-Mai Spofforth, Valentine, Fishacre sau Compton Cark.

— Da, domnule profesor, vă rog, spuse tânărul.

Capitolul 4: Patria celor curajoși

— America de Nord, începu Pennyroyal, este un Continent Mort. Toată lumea știe asta. Descoperit în anul 1924 de Christopher Columbo, marele explorator și detectiv, a devenit patria unui imperiu care odinioară conducea lumea, dar care a fost complet distrus în Războiul de Șaizeci de Minute. E un tărâm de deșerturi roșii bântuite, mlaștini otrăvitoare, cratere făcute de bombe atomice, rugină și stânci fără viață. Doar câțiva exploratori îndrăzneți s-au aventurat acolo, arheologi ca Valentine și ca biata mamă a tinerei tale prietene, căutând să recupereze deșeuri de TehAnt din complexele antice de buncăre.

Și totuși, când și când se aud zvonuri. Povești. Istorisiri depănate de bătrâni lupi ai cerului, beți, prin caravanseraiuri dărăpănate ale aerului. Basme despre nave aeriene care au deviat de la cursul lor și s-au trezit zburând deasupra unei Americi foarte diferite: cu păduri și pajiști verzi și mari lacuri albastre. Se spune că acum vreo cincizeci de ani aviatorul Snøri Ulvaeusson ar fi aterizat cu adevărat într-o enclavă verde, căreia i-ar fi spus Țara Vinului și a cărei hartă ar fi desenat-o pentru Lordul Primar al Reykjavikului; dar, bineînțeles, atunci când cercetătorii moderni s-au dus să caute harta în biblioteca din Reykjavik, n-au găsit nici urmă de ea. Cât despre celelalte relatări, finalul este mereu același: aviatorul încearcă apoi ani la rând să regăsească locul respectiv, dar nu izbutește niciodată. Sau îl găsește și aterizează doar ca să constate că verdeața ce

părea atât de îmbietoare de sus nu e decât o inflorescență de alge toxice pe lacul dintr-un crater.

Dar istoricii autentici, ca noi, Tom, știu că în asemenea legende se ascunde adesea o sămânță de adevăr. Am adunat laolaltă toate poveștile pe care le-am auzit și am ajuns la concluzia că locurile acelea merită explorate. Să fie oare America realmente moartă, așa cum ne spun tot timpul înțelepți ca Valentine? Nu cumva ar putea exista un loc, undeva în nord, departe de orașele moarte unde scormonesc vânătorii de TehAnt, unde râurile de apă rezultată din topire de la marginile Pustiurilor de Gheață au spălat și au îndepărtat otrăvurile și au făcut Continentul Mort capabil să înflorească din nou?

Eu, Pennyroyal, m-am hotărât să descopăr adevărul! Atunci, în primăvara anului ’89, am pornit să văd ce pot găsi. Eu împreună cu patru camarazi, la bordul aeronavei mele *Allan Quatermain.* Am traversat Atlanticul de Nord și în scurt timp am coborât pe țărmurile Americii, aproape de o regiune care pe hărțile antice apărea cu numele New York. Era un loc mort, exact așa cum spun toți; o serie de cratere enorme, cu marginile topite de temperatura uriașă a acelui conflict vechi de milenii, încât substanța astfel formată devenise cunoscută sub numele de Sticlă de Explozie.

Am decolat din nou și am zburat spre vest, în însăși inima Continentului Mort, și atunci s-a produs catastrofa. Lovită de o furtună de o ferocitate aproape supranaturală, biata mea *Allan Quatermain* s-a prăbușit în mijlocul unui imens deșert poluat. Trei dintre tovarășii mei au pierit în momentul impactului, iar al patrulea după câteva zile, otrăvit de apa dintr-un iaz ce părea curat, dar care fusese probabil contaminat de vreuna dintre acele substanțe chimice TehAnt oribile – s-a învinețit și a început să emane un miros ca de ciorapi nespălați.

Rămas singur, m-am împleticit cum am putut spre nord, traversând Șesul de Cratere unde se aflau odinioară legendarele orașe Chicago și Milwaukee. Renunțasem cu totul la orice gând de a mai găsi America mea verde. Singura nădejde ce-mi mai rămăsese era să ajung la marginea Pustiului de Gheață și să fiu salvat de vreo ceată migratoare de Nomazi ai Zăpezii.

Până la urmă m-a părăsit chiar și acea ultimă speranță. Slăbit de epuizare și de lipsa apei, m-am întins pe jos, într-o vale seacă dintre doi munți negri, înalți, cu creste zimțate. Pradă

deznădejdii, am strigat: *Oare acesta trebuie să fie sfârșitul lui Nimrod Pennyroyal*? Iar pietrele păreau să răspundă: *Exact.* Pierdusem orice speranță, înțelegi? Mi-am încredințat sufletul Zeiței Morții și am închis ochii, așteptându-mă să-i deschid din nou doar ca stafie în Tărâmul fără Soare. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că zăceam înfășurat în blănuri pe fundul unei canoe și niște tineri simpatici vâsleau cu mine spre nord.

Nu erau exploratori veniți ca mine din Terenul de Vânătoare, așa cum crezusem inițial. Erau băștinași! Da, există un trib de oameni care *trăiesc* efectiv în partea cea mai nordică a Continentului Mort! Până atunci acceptasem povestea tradițională – aceea pe care sunt sigur că ai învățat-o de la Ghilda ta de Istorici – că acele câteva sărmane suflete ce au supraviețuit distrugerii Americii s-au refugiat în nord, unde sunt ghețurile, și s-au amestecat cu eschimoșii Inuit, creând rasa de Nomazi ai Zăpezii pe care o cunoaștem azi. Înțelegeam acum că unii rămăseseră pe loc. Urmași sălbatici, necivilizați, ai unei națiuni a cărei lăcomie și al cărui egoism ruinaseră lumea, dar care aveau totuși destulă omenie încât să salveze un biet amărât mort de foame ca Pennyroyal.

Prin semne și gesturi am fost curând în stare să mă înțeleg cu salvatorii mei. Erau un băiat și o fată; numele lor erau Lavabil-la-Mașină și Livrare-n-Doișpe-Zile. Se părea că atunci când m-au găsit, se întorceau din propria lor expediție; săpaseră după Sticlă de Explozie în ruinele unui oraș antic numit Duluth. (Am aflat, apropo, că membrii tribului lor sălbatic prețuiesc colierele din Sticlă de Explozie tot atât cât orice doamnă elegantă din Paris sau Trakționgrad. Noii mei prieteni purtau amândoi brățări și cercei făcuți din substanța aceea.) Se pricepeau de minune să supraviețuiască în deșerturile îngrozitoare ale Americii; răsturnau pietre ca să scoată viermi comestibili și găseau apă potabilă observând textura anumitor tipuri de alge. Totuși pustietățile acelea nu erau căminul lor. Nu, veniseră din nord, iar acum păreau că se întorc la tribul lor, aducându-mă și pe mine.

Închipuie-ți emoția mea, Tom! Urcam pe fluviul acela ca și când m-aș fi întors spre începuturile lumii. În primele zile n-am văzut decât stâncă aridă, străpunsă doar ici și colo de bare metalice răsucite, sau bucăți de piatră devastată de trecerea vremii, tot ce mai rămăsese din vreo clădire măreață a Anticilor.

Apoi, într-o bună zi, am zărit un petic de mușchi verde, după aceea încă unul. Peste alte câteva zile de plutit spre nord am început să văd pe ambele maluri iarbă, ferigi și mănunchiuri de stuf. Apa fluviului devenise mai curată și Livrare-n-Doișpe-Zile a început să prindă pește, pe care Lavabil-la-Mașină îl gătea pentru noi la focul pe care-l făcea în fiecare seară pe țărm. Și copacii, Tom! În peisaj apăruseră mesteceni, stejari și pini, fluviul se deschidea într-un lac mare și acolo, pe țărm, se aflau locuințele primitive ale tribului. Ce priveliște pentru un istoric! America vie, din nou, după atâtea milenii!

Nu te voi plictisi povestindu-ți cum am trăit trei ani împreună cu oamenii aceia cumsecade din trib. Nici cum am salvat-o pe frumoasa fiică a șefului lor, Cod-Poștal, din ghearele unui urs furios, cum ea s-a îndrăgostit apoi de mine și cum am fost nevoit să fug ca să scap de mânia logodnicului ei. Și nici măcar cum am călătorit iar spre nord, până la marginea gheții, și astfel m-am întors, după multe alte aventuri, pe Marele Teren de Vânătoare. Despre toate acestea vei putea citi când ajungem în Brighton în bestsellerul meu interpolitan *Minunata Americă.*

•

Tom rămase mult timp tăcut, cu mintea plină de imaginile minunate zugrăvite de relatarea lui Pennyroyal. Nu-i venea să creadă că nu auzise niciodată până atunci de marea descoperire a profesorului. Era epocală! Monumentală! Cât de proști trebuie să fi fost membrii Ghildei Istoricilor să refuze un astfel de om!

Într-un târziu spuse:

— Dar nu v-ați mai întors niciodată acolo, domnule profesor? Desigur, o a doua expediție, cu echipamente mai bune…

— Vai, Tom, oftă Pennyroyal, din păcate n-am putut găsi niciodată pe cineva dispus să-mi finanțeze altă călătorie acolo. Ți-am spus, aparatele mele fotografice și echipamentul de prelevare de mostre au fost distruse când mi s-a prăbușit nava. Am luat cu mine câteva artefacte când am plecat de la tribul acela, dar le-am pierdut pe toate pe drumul de întoarcere acasă. Fără dovezi, ce speranțe pot avea să găsesc bani pentru o nouă expediție? Am constatat că nu e de ajuns cuvântul unui Istoric Alternativ. Ba chiar, Tom, până-n ziua de azi există oameni care nici măcar nu cred că am ajuns în America, încheie cu tristețe profesorul.

Capitolul 5: Fox Spirits

Când Hester se trezi în dimineața următoare, vocea lui Pennyroyal încă răsuna zgomotos pe puntea de pilotaj. Oare fusese acolo toată noaptea? Probabil că nu, se dumiri ea în timp ce se clătea pe față în chiuveta din bucătărioara lui *Jenny.* Spre deosebire de bietul Tom, profesorul dormise liniștit și acum revenise, ademenit de aroma cafelei pe care tânărul și-o făcuse de dimineață.

În vreme ce se spăla pe dinți, Hester se întoarse ca să privească prin hubloul chicinetei; ar fi privit orice, mai curând decât să-și vadă reflexia propriului chip în oglindă. Cerul avea culoarea șarlotei preambalate, brăzdat de nori purpurii ca rubarba. În mijlocul peisajului păreau aninate trei picățele negre. Pete de murdărie pe sticlă, gândi Hester, dar când încercă să le șteargă cu mâneca, văzu că se înșelase. Se încruntă, apoi luă luneta și studie punctele o vreme. Se încruntă și mai tare.

Când ajunse pe puntea de zbor, Tom se pregătea să plece ca să tragă un pui de somn. Furtuna nu se domolise, dar ei trecuseră de munți și cu toate că vântul continua să-i încetinească, nu mai exista primejdia ca vreo rafală să-i sufle în fumul fierbinte al vreunui vulcan ori să-i zdrobească de stânci. Tom părea obosit, dar mulțumit, și zâmbi vesel când o văzu pe Hester strecurându-se prin chepeng. Pennyroyal stătea pe scaunul copilotului, ținând în mână o cană cu cea mai bună cafea pe care o aveau la bord.

— Domnul profesor îmi povestea despre expedițiile lui, spuse Tom cu înflăcărare și se ridică, lăsând-o pe Hester să se așeze în fața consolei cu butoane. Nici nu ți-ar veni să crezi prin ce aventuri a trecut!

— Probabil că nu, încuviință Hester. Dar singurul lucru pe care aș vrea să-l știu acum este de ce ne urmărește o escadrilă de nave de luptă.

Pennyroyal scoase un țipăt de teamă, apoi își duse repede mâna la gură. Tom merse la fereastra babord și privi în direcția arătată de Hester. Punctulețele se apropiaseră și se distingeau clar: erau trei aeronave, care zburau în linie.

— Ar putea fi negustori în drum spre Airhaven, spuse el încercând să pară încurajator.

— Ăla nu-i convoi, zise Hester, ci o formație de atac.

Tom luă binoclul din cârligul de sub consola principală de comandă. Navele se aflau la aproximativ șaisprezece kilometri distanță, însă putea vedea că erau rapide și bine înarmate. Pe anvelopele lor era pictat un însemn verde, dar altminteri erau complet albe. Asta le făcea să pară absurd de sinistre: niște aeronave stafii gonind prin lumina spectrală a zorilor.

— Sunt navele de vânătoare ale Ligii, continuă Hester categoric. Le recunosc capotele evazate ale motoarelor capsulate: Murasaki Fox Spirits.

Părea speriată, și pe bună dreptate. În ultimii doi ani, ea și cu Tom se feriseră cu grijă din calea Ligii Antitracțiune, deoarece *Jenny Haniver* aparținuse unui agent al Ligii, biata Anna Fang, care murise, și cu toate că ei nu furaseră propriu-zis nava, știau că Liga ar fi putut privi situația altfel. Crezuseră că vor fi în siguranță în nord, unde forțele ei erau foarte puțin numeroase, după căderea Staționarei Spitzbergen cu un an înainte.

— Mai bine fugim, hotărî Hester. Prindem vântul în pupă și încercăm să zburăm mai repede decât ei, ori îi pierdem în munți.

Tom ezita. *Jenny* era mult mai rapidă decât lăsau să se creadă motoarele ei capsulate culese din deșeuri și gondola de lemn, însă avea mari îndoieli că ar fi putut zbura mai repede decât motoarele Fox Spirits.

— Dacă fugim, nu facem decât să părem vinovați, spuse. N-am comis niciun delict. O să vorbesc cu ei, să văd ce vor…

Întinse mâna spre emițătorul radio, dar Pennyroyal îl opri.

— Tom, nu! Am auzit despre navele albe. Nu fac parte din armata regulată a Ligii Antitracțiune, ci aparțin Furtunii Verzi, un nou grup fanatic desprins din ea, care operează în nord din baze aeriene secrete. Sunt extremiști și au jurat să distrugă toate orașele și pe toți locuitorii lor. Pe toți zeii! Dacă-i lăsați să ne prindă, ne vor ucide pe toți în gondola asta!

Fața exploratorului se făcuse albă ca brânza de lux, iar pe frunte și pe nas îi luceau broboane de sudoare. Mâna cu care-l prinsese pe Tom de încheietură tremura. La început tânărul nu-și putu închipui ce era atât de grav.

Cum oare putea să fie *speriat* profesorul Pennyroyal, bărbatul ce supraviețuise atâtor aventuri?

Hester se întoarse spre fereastră la timp ca să vadă una dintre navele ce se apropiau trăgând o rachetă de semnalizare în direcția din care bătea vântul, cerându-i astfel lui *Jenny Haniver* să oprească cu vântul în față și să permită accesul la bord. Nu știa dacă să-l creadă pe Pennyroyal, dar navele acelea aveau ceva amenințător. Era sigură că nu dăduseră peste *Jenny* din întâmplare. Fuseseră trimise s-o găsească.

Atinse brațul lui Tom.

— Dă-i drumul.

Tom apăsă cu putere pedalele cârmei, astfel că *Jenny* se roti pe loc până ajunse pe direcția nord cu furtuna în spate. Împinse o serie de manete de alamă și huruitul motoarelor se auzi pe o notă mai înaltă. Încă o manetă și se desfășurară micile vele de furtună, semicercuri din mătase de silicon întinse între motoarele capsulate și flancurile balonului cu gaz, adăugând puțină propulsie suplimentară pentru a o ajuta pe *Jenny* să țâșnească înainte de-a curmezișul cerului.

— Luăm avans! strigă Tom, aruncând o privire în periscop spre imaginea tulbure, răsturnată cu susul în jos, a spațiului de la pupa.

Totuși navele Fox Spirits nu abandonară. Își schimbară cursul urmărind-o pe *Jenny* și turară motoarele. După o oră se apropiaseră suficient pentru ca Tom și Hester să deslușească simbolul pictat pe flancurile lor – nu era roata frântă a Ligii Antitracțiune, ci zigzagul unui fulger verde.

Tom scrută peisajul cenușiu de sub ei, sperând să vadă vreun oraș sau târgușor unde să caute refugiu. Nu văzu însă decât două orășele fermiere lapone, care se mișcau încet și mânându-și turmele de reni prin tundră, prea departe spre răsărit ca el să le poată ajunge fără ca Fox Spirits să-i taie calea. În față, munții Tannhäuser închideau orizontul, cu canioanele și norii lor ca de piatră ponce oferind singura nădejde de scăpare.

— Ce facem? întrebă.

— Mergi mai departe, zise Hester. Poate scăpăm de ei în munți.

— Dacă lansează rachete spre noi? se văicări Pennyroyal. Se apropie îngrozitor de mult! Dacă-ncep să tragă?

— Ei o vor pe *Jenny* intactă, răspunse Hester. Nu vor risca să folosească rachete.

— O vor pe *Jenny*? De ce-ar vrea cineva vechitura asta rablagită?

Pennyroyal era țâfnos din cauza pericolului. Când Hester îi explică, el începu să țipe:

— Nava asta a fost a Annei Fang? Oh, mare zeiță Clio! Oh, atotputernice Poskitt[1]! Păi, cei din Furtuna Verde o venerează pe Anna Fang. Mișcarea lor a luat ființă din cenușa Flotilei Aeriene de Nord, care a jurat să-i răzbune pe cei uciși de agenții Londrei la Batmunkh Gompa. Sigur că vor să ia nava înapoi. Oh, pe zeii atotmilostivi, de ce nu mi-ați spus că nava asta a fost furată? Insist să-mi returnați toți banii!

Hester îl împinse cu mâna la o parte și se îndreptă către masa hărților.

— Tom, spuse ea, studiind hărțile munților Tannhäuser pe care le aveau. Lanțul vulcanic aflat la vest de aici are o deschizătură: trecătoarea Drachen. Poate găsim acolo un oraș pe care să ne putem așeza.

Zburară mai departe, urcând în aerul rarefiat de deasupra vârfurilor înzăpezite. La un moment dat trecură razant, periculos de aproape, pe lângă o dâră groasă de fum ce se ridica dintr-un vulcan tânăr. Nu găsiră nicio trecătoare, niciun oraș, iar după încă o oră, în care navele Fox Spirits continuară să reducă din avans, o salvă de rachete trecu pe lângă ferestre și explodă chiar lângă tribord.

— Pe Quirke![2] strigă Tom.

Însă Quirke fusese Zeul Londrei, și dacă nu se ostenise să-și salveze propriul oraș, de ce s-ar fi sinchisit să sară în ajutorul unei mici nave amărâte, hărtănite, pierdute în curenții de aer sulfuros din munții Tannhäuser?

Pennyroyal dădu să se ascundă sub masa cu hărți.

— Trag în noi cu rachete!

— Mersi, tocmai ne-ntrebam ce-ar putea fi chestiile alea mari care au explodat, făcu Hester.

— Dar ați zis că nu vor trage!

---

[1] Zeul *Poskitt* face parte din seria de termeni pseudo-religioși, ridicoli, inventați de autor în cheie ironică. (n.tr.).

[2] *Quirke* (ciudățenie, calambur) alt zeu cu nume absurd, folosit ca substitut pentru „Dumnezeu”. (n.tr.).

— Ochesc motoarele capsulate, interveni Tom. Dacă le nimeresc, vom fi imobilizați în aer, ei se vor agăța de margini și vor trimite o echipă să ne abordeze.

— Nu poți face nimic? întrebă Pennyroyal. Nu poți riposta?

— N-avem nicio rachetă, zise Tom spășit.

După ultima și teribila bătălie aeriană de deasupra Londrei, când doborâse nava *13th Floor Elevator* și-i privise echipajul arzând în nacela cuprinsă de flăcări, jurase că *Jenny* va fi o navă pașnică. De atunci, lansatoarele ei de rachete rămăseseră mereu goale. Acum își regreta decizia. Din cauza lui, Hester și profesorul Pennyroyal vor fi curând în mâinile Furtunii Verzi.

Altă rachetă vâjâi pe lângă ei. Venise momentul pentru un gest disperat. Îl invocă iarăși pe Quirke, apoi o viră brusc pe *Jenny* spre babord și pătrunse în labirintul munților, trecând în viteză prin umbrele stâncilor de bazalt modelate de vânt și ieșind din nou în lumina soarelui.

Și atunci, acolo jos, departe și în fața lor, Tom zări o altă urmărire în plină desfășurare. Un orășel scotocitor fugea mâncând pământul spre sud, printr-o despicătură a munților, iar pe urmele lui, cu fălcile căscate să-l înghită, se rostogolea un Oraș cu Tracțiune mare, ruginit, cu trei niveluri.

Tom o cârmi pe *Jenny* către el, privind când și când în periscop, unde vedea cele trei Fox Spirits continuând să-l urmărească cu încăpățânare. Pennyroyal își rodea unghiile și bolborosea nume de zei obscuri:

— Mărețule Poskitt! Mărețule Deeble, ocrotește-ne!

Hester deschise din nou radioul și semnaliză către orașul ce se apropia rapid, cerând permisiunea de andocare.

Urmă o pauză. O rachetă lovi versantul unui munte la vreo treizeci de metri în spatele navei, scoțând fum și așchii de piatră. Apoi din radio se auzi vocea unei femei cu întreruperi, vorbind aersperanto cu accent slav.

— Aici Consiliul Portului Novaia-Nijni. Cererea vă este refuzată.

— Cum? țipă Pennyroyal.

— Dar nu e…, încercă Tom să protesteze.

— Avem o situație de urgență! spuse Hester în radio. Suntem urmăriți!

— Știm, reveni vocea, cu părere de rău, dar ferm. Nu dorim necazuri. Novaia-Nijni e un oraș pașnic. Vă rugăm, îndepărtați-vă, altfel deschidem focul asupra voastră.

O rachetă trasă de primul Fox Spirit se apropie șerpuind și explodă chiar lângă pupă. Vocile aspre ale aviatorilor din Furtuna Verde acoperiră o clipă somațiile celor din Novaia-Nijni, apoi femeia se auzi insistând din nou:

— Ia distanță, *Jenny Haniver,* sau tragem!

Lui Tom îi veni o idee.

Nu era vreme să-i explice lui Hester ce-avea de gând să facă. Oricum, nu credea că ea ar fi fost de acord. Era o manevră pe care o împrumutase de la Valentine, dintr-un capitol al volumului *Aventurile unui istoric practicant,* una dintre cărțile pe care le citise cu sufletul la gură cu mult timp în urmă, pe când învăța ca ucenic, înainte de a afla ce înseamnă adevăratele aventuri. Scuipând gaz din supapele dorsale, *Jenny* pică în fața orașului ce se apropia și porni cu toată viteza către el pe o traiectorie de coliziune. Vocea din radio se înălță până deveni un țipăt, iar Hester și Pennyroyal urlară și ei în timp ce Tom coborî nava peste fabricile ruginite de la marginea nivelului mijlociu și o dirijă printre doi piloni de susținere enormi, în umbra nivelului de deasupra. În spatele lor, două Fox Spirits se ridicară din scurt, dar liderul lor se dovedi îndrăzneț și-i urmări în inima orașului.

Era prima vizită a lui Tom în Novaia-Nijni și avea să fie una foarte scurtă. Din câte putea vedea, planul orașului era în mare măsură același cu al bătrânei Londre, cu străzi largi pornind radial din centrul fiecărui nivel. De-a lungul uneia dintre ele gonea *Jenny Haniver,* la înălțimea stâlpilor de iluminat, în timp ce chipuri uluite o fixau de la ferestrele caturilor de sus, iar pietonii se împrăștiau pe trotuare ferindu-se din calea ei. În apropierea axului central al nivelului se ivi un pâlc de piloni de susținere și de coloane de ascensor, printre care nava micuță se strecură făcând un slalom la milimetru, zdrelindu-și anvelopa și răzuind vopseaua de pe paletele cârmei. În schimb, nava Fox Spirit care-i urmărea avu mai puțin noroc. Nici Tom, nici Hester nu văzură exact ce se petrecu, dar auziră bubuitura cumplită chiar și prin mugetul motoarelor lui *Jenny,* iar periscopul le arătă epava ei prăbușindu-se și sfărâmându-se pe platformă, cu

nacela legănându-se ca beată, atârnând de un tramvai suspendat.

Și deodată ieșiră în lumina orbitoare a soarelui, în capătul opus al orașului. Se părea că scăpaseră; chiar și Pennyroyal, care împietrise de spaimă, se înveseli în izbucnirea de bucurie ce-i cuprinse pe toți. Dar Furtuna Verde nu renunța așa ușor. *Jenny* se avântă prin pâcla produsă de fumul de eșapament lăsat de oraș în urma sa; în aerul limpede de dincolo dădu peste cele două Fox Spirits rămase, care o așteptau.

O rachetă lovi motoarele tribord; explozia sparse ferestrele punții de comandă și o trânti pe Hester pe podea. Se ridică cu greu în picioare și-l văzu pe Tom încă aplecat peste comenzi, cu părul și hainele acoperite cu cioburi de sticlă. Pennyroyal zăcea prăbușit peste masa hărților, cu sângele curgându-i dintr-o tăietură de pe creștetul său chel, provocată de un stingător de incendiu metalic din *Jenny* care-l lovise oblic în cădere. Hester îl târî până la un scaun de lângă fereastră. Profesorul încă respira, dar dăduse ochii peste cap și de sub pleoape nu i se mai vedeau decât două semiluni albe. Arăta de parcă ar fi studiat ceva foarte interesant undeva în adâncul minții sale.

Alte rachete îi loviră. Ruptă de explozie, o palǎ strâmbă de elice trecu vâjâind pe lângă ei, învârtindu-se în cădere spre câmpul înzăpezit, ca un bumerang aruncat greșit. Tom încă trăgea de comenzi, dar *Jenny Haniver* nu-l mai asculta – fie că-și pierduse cârmele, fie că fuseseră retezate cablurile de acționare. O rafală violentă de vânt, urlând printr-o despicătură în munți, o împinse spre navele Fox Spirits. Cea mai apropiată dintre ele făcu o manevră bruscă pentru a evita coliziunea, dar în loc de asta se ciocni de perechea ei.

Explozia, la nici douăzeci de metri spre tribord, scăldă într-o lumină sângerie puntea de comandă a lui *Jenny.* Când Hester reuși să vadă din nou, cerul se umpluse deja de sfărâmături. Auzi trosnetele și bubuiturile produse de fragmentele mai mari ale celor două Fox Spirits care se prăbușeau ricoșând pe versanții munților în trecătoarea de dedesubt. Auzi și huruitul motoarelor orașului Novaia-Nijni, la câțiva kilometri în urmă, scrâșnetul și mugetul șenilelor lui gonind spre sud. Și mai putea auzi bătăile propriei inimi, puternice și rapide, și înțelese că motoarele lui *Jenny* se opriseră. După modul tot mai frenetic în care Tom smucea și lovea comenzile, se părea că șansele de a

le reporni erau destul de mici. Prin ferestrele sfărâmate pătrundea un vânt aspru, aducând fulgi de zăpadă și miros rece de gheață pură.

Hester rosti o scurtă rugăciune pentru sufletele aviatorilor Furtunii Verzi, sperând că fantomele lor se vor grăbi să coboare în Tărâmul fără Soare și nu vor mai zăbovi aici sus, provocând alte nenorociri. Apoi merse, hotărâtă, să i se alăture lui Tom. Tânărul renunță la încercările inutile de a acționa comenzile și-și petrecu brațele în jurul ei; rămaseră îmbrățișați, cu ochii ațintiți la priveliștea din față. *Jenny* plutea în derivă deasupra conului unui vulcan înalt.

Dincolo de el nu mai existau alți munți, ci doar o nesfârșită câmpie alb-albastră ce se întindea până la orizont. Se aflau la cheremul vântului care-i purta, neputincioși, către Pustiurile de Gheață.

Capitolul 6: Deasupra gheții

— Nu-i bine, zise Tom. Nu pot repara motoarele stricate dacă nu aterizăm, dar dacă o facem aici...

Nu era nevoie să spună mai mult. Trecuseră trei zile de la dezastrul din trecătoarea Drachen, iar pe sub epava lui *Jenny Haniver,* ce plutea în derivă, se desfășura un peisaj ostil ca o lună înghețată; un deșert de gheață groasă, antică, hașurat de linii întretăiate. Întinderea pustie era întreruptă ici-colo de vârfuri muntoase ce spărgeau gheața, însă și ele erau sterpe, albe și neospitaliere. Nu se zărea niciun semn de orașe, așezări sau bande rătăcitoare de Nomazi ai Zăpezii, și nimeni nu răspundea la mesajele de ajutor pe care *Jenny* le trimitea în mod regulat. Deși era încă după-amiaza devreme, soarele deja apunea, un disc roșu lipsit de strălucire și de căldură.

Hester îl luă în brațe pe Tom și-l simți tremurând în jacheta groasă căptușită cu lână. Era cumplit de ger aici; frigul, ca o ființă vie care ți se lipea de carne, căuta o cale de a pătrunde în tine prin toți porii și de a stinge miezul de căldură tot mai slabă din trup. Hester simțea că răceala i se strecurase deja în oase; o putea simți cum mușcă din cicatricea pe care i-o lăsase sabia lui Valentine. Totuși nu-i era atât de frig ca bietului Tom, care se

afla afară, pe motorul capsulat de la tribord, de peste o oră, străduindu-se să îndepărteze gheața formată acolo și să-l repare.

Îl duse la pupă și-l culcă pe patul din cabina lor, acoperindu-l cu pături și haine și cuibărindu-se alături de el pentru a-i transmite puțină căldură din trupul ei.

— Cum se simte profesorul Pennyroyal? întrebă el.

Hester mârâi. Era greu de spus. Exploratorul nu-și revenise și ea începea să creadă că nici n-avea s-o facă vreodată. Momentan zăcea pe un pat pe care i-l pregătise în bucătăria navei, acoperit cu o cuvertură și câteva pături de care Hester și Tom se lipsiseră cu greu.

— De fiecare dată când am impresia că a murit și e cazul să-i fac vânt peste bord, se mișcă sau bâiguie ceva... și mă opresc.

Începu să picotească. Era ușor și plăcut să dormi. În visele ei, cabina se umplea de o lumină stranie; o strălucire ce pulsa și oscila ca lumina MEDUSEI. Amintindu-și de noaptea aceea, se ghemui mai aproape de Tom și-i căută gura cu buzele. Când își deschise ochiul, lumina din visele ei era tot acolo, licărind pe chipul lui frumos.

— Aurora Borealis, șopti tânărul.

Hester sări în sus.

— Cine? Unde?

— Luminile Nordului, îi explică el, râzând și arătând spre fereastră.

Afară, în noapte, perdele de culori dansau deasupra gheții, cu sclipiri infinite rând pe rând verzui, roșiatice, aurii ori toate în același timp, uneori pălind aproape să se stingă cu totul, alteori arzând și ondulându-se în mănunchiuri de raze amețitoare.

— Dintotdeauna am vrut să le văd, spuse Tom. Încă de când am citit despre ele în cartea lui Chung-Mai Spofforth, *Un anotimp cu Nomazii Zăpezii.* Și acum, iată-le. E ca și cum cineva le-ar fi desfășurat special pentru noi.

— Felicitări, zise Hester și-și împinse fața în adâncitura moale de sub maxilarul lui, așa încât să nu vadă luminile.

Erau frumoase, nimic de zis, însă era o frumusețe copleșitoare, inumană, și nu se putea abține să se gândească că ele vor deveni în curând luminile ei funerare. Nu va trece mult și greutatea gheții acumulate pe anvelopa și pe greementul lui *Jenny* o va forța să coboare, iar acolo, în întunericul și frigul

pătrunzător, ea și Tom vor aluneca într-un somn din care nu se vor mai trezi niciodată.

Nu se simțea totuși înfricoșată în mod deosebit. Era plăcut să moțăie aici, în îmbrățișarea somnoroasă a lui Tom, simțind cum căldura i se scurge din trup. Și toată lumea știe – nu-i așa? – că îndrăgostiții care mor îmbrățișându-se merg împreună în Tărâmul fără Soare, ca favoriți ai Zeiței Morții.

Singura problemă era că avea nevoie urgentă să se ușureze. Cu cât încerca mai mult s-o ignore, să se reculeagă și aștepte calmă atingerea zeiței întunecate, cu atât mai acută devenea presiunea din vezica urinară. Voia ca nimic să nu-i distragă atenția de la momentul morții, dar nici nu dorea să-și dea pur și simplu drumul în pantaloni: n-ar mai fi fost deloc romantic să treacă udă leoarcă în viața de apoi.

Bombănind și blestemând, Hester se strecură afară de sub așternuturi și se târî cu greu înainte, alunecând pe gheața formată pe punte. Toaleta chimică din spatele punții de pilotaj fusese sfărâmată de explozia unei rachete și în locul ei în podea rămăsese o gaură care se dovedea utilă. Se lăsă pe vine deasupra ei și-și făcu treaba cât putu de repede, cu respirația tăiată din cauza frigului insuportabil.

Ar fi vrut să se întoarcă imediat la Tom, și mai târziu avea să-și dorească s-o fi făcut-o, dar ceva o îndemnă să meargă pe puntea de pilotaj tăcută. Aici sus era frumos acum, cu scânteierea slabă a consolelor cu instrumente lucind prin straturile de chiciură. Hester îngenunche în fața micului altar cu statuile Zeiței Cerului și Zeului Aviatorilor. Cei mai mulți aviatori își împodobeau sanctuarele de pe puntea de comandă cu fotografii ale strămoșilor lor, dar nici Tom, nici ea nu aveau imagini ale părinților lor decedați, așa încât agățaseră o poză cu Anna Fang, pe care o descoperiseră într-un cufăr din cabină în timpul unei reparații a navei. Hester rosti o rugăciune scurtă către Anna, nădăjduind că le va fi alături în Tărâmul Fără Soare.

În clipa în care se ridică pentru a se întoarce la Tom, fata aruncă din întâmplare o privire spre câmpia de gheață de dedesubt și văzu un pâlc de lumini. La început crezu că sunt reflecția focului ceresc neobișnuit de care Tom fusese atât de încântat, numai că erau puncte de lumină constantă, ce nu-și schimbau culoarea, ci doar clipeau ușor în aerul înghețat. Se apropie de fereastra spartă. Ochii îi lăcrimau din cauza gerului,

dar după o vreme reuși să distingă în jurul luminilor forma unei umbre masive și deasupra ei un nor difuz de ceață ori fum. Se uita la un orășel al gheții, aflat la circa șaisprezece kilometri în direcția vântului, care se îndrepta spre nord.

Străduindu-se să-și învingă un sentiment ciudat de dezamăgire, lipsit de recunoștință, merse să-l trezească pe Tom, mângâindu-l pe față până când tânărul oftă, se mișcă și întrebă:

— Ce-i?

— Unul dintre zei are o slăbiciune pentru noi, zise Hester. Am scăpat.

Când Tom ajunse pe puntea de comandă, orașul se apropiase, deoarece, din fericire, vântul îi purta aproape direct către ei. Era o așezare mică, cu două niveluri, care patina pe tălpi late din fier. Tom își reglă binoclul și-i văzu fălcile curbate, închise astfel încât să formeze un plug de zăpadă, și roata de la pupă, enormă, încovoiată, care o propulsa pe gheață. Era un orășel elegant, cu străzi în formă de semilună, cu case albe, înalte pe nivelul superior, și un fel de complex de palate aproape de pupă, însă avea un aer oarecum îndoliat și se vedeau pete de rugină și multe ferestre neluminate.

— Nu-mi dau seama de ce nu i-am recepționat semnalul balizei, spuse Hester, mânuind comenzile aparatului radio.

— Poate că n-are așa ceva, zise Tom.

Hester derulă înainte și înapoi lungimile de undă, căutând modulațiile unui emițător de radioghidaj. Nimic. Orașul singuratic care se târa spre nord în tăcere i se părea straniu și întrucâtva sinistru. Dar când îl salută pe canalul deschis, un șef de port cât se poate de prietenos îi răspunse în engleză, iar după o jumătate de oră nepotul șefului de port se apropia la bordul unui mic remorcher aerian verde și zumzăitor numit *Graculus* ca s-o tracteze pe *Jenny Haniver.*

Aterizară într-un port aerian aproape pustiu, în partea din față a nivelului superior al orașului. Șeful portului și soția lui, oameni cumsecade, rotofei, oacheși, îmbrăcați în hanorace căptușite și purtând căciuli de blană, o dirijară pe *Jenny* într-un hangar acoperit cu o cupolă ce se deschidea ca o floare, apoi îl transportară pe Pennyroyal pe o targă la casa lor din spatele biroului portului. Acolo, în bucătăria caldă, pe nou-veniți îi așteptau cafea, șuncă și plăcinte fierbinți. Când Tom și Hester

începură să se înfrupte, gazdele îi priviră încântați, îndemnându-i:

— Bun venit, călătorilor! Bun venit, bun venit, bun venit în Anchorage!

Capitolul 7: Orașul-fantomă

Miercurea era ziua în care șoferul Freyei o ducea întotdeauna la Templul Zeilor Gheții ca să se roage pentru călăuzire. Templul se afla la nici zece metri de palatul ei, pe aceeași platformă înălțată de la pupa orașului, așa încât nu era neapărat nevoie să se mai obosească să-și cheme șoferul, să se urce în „gândacul” oficial, să parcurgă distanța scurtă și să coboare. Cu toate acestea, Freya parcurse întregul ritual; nu s-ar fi cuvenit ca margrafa să meargă pe jos.

Fata îngenunche din nou în lumina slabă a lumânărilor din templul rece ca un congelator, privi în sus spre splendidele statui de gheață ale Domnului și Doamnei și le rugă să-i spună ce să facă ori măcar să-i dea un semn care să-i arate că deciziile ei de până atunci fuseseră corecte. Dar nu primi răspuns nici de data asta: nu văzu nicio lumină miraculoasă, nu auzi niciun glas șoptindu-i în minte, imaginile de chiciură de pe podea nu se aranjau în niciun mesaj, doar torsul egal al motoarelor ce făcea plăcile punții să trepideze sub genunchii ei și amurgul de iarnă care colora ferestrele. Mintea ei zbura aiurea, se gândea la chestii stupide, plicticoase, ca de pildă obiectele ce-i fuseseră furate din palat. Era supărată și puțin speriată că cineva putuse să pătrundă în reședința ei și să-i fure din bunuri. Încercă să-i întrebe pe Zeii Gheții cine era hoțul, dar bineînțeles că n-aveau să-i spună nici asta.

În sfârșit, se rugă pentru mama și pentru tata, întrebându-se cum le era jos, în Tărâmul fără Soare. După moartea lor începuse să-și dea seama că nu-i cunoscuse niciodată cu adevărat, nu așa cum alții își cunosc părinții. Întotdeauna existaseră dădace și servitoare care avuseseră grijă de ea, căci îi vedea pe mama și pe tata doar în timpul meselor și cu prilejul evenimentelor oficiale. Li se adresa cu „Luminăția Voastră” și „Maiestate”. Fusese mai aproape de ei în câteva seri de vară,

când merseseră împreună pentru un picnic în șlepul de gheață al margrafei – ieșiri simple, în familie, doar Freya, mama și tata și vreo șaptezeci de servitori și curteni. Apoi izbucnise ciuma și ei îi fusese interzis să-i vadă, după care muriseră. Câțiva servitori îi așezaseră pe o barjă, căreia îi dăduseră foc și o lansaseră pe gheață. Freya stătuse la fereastră, privise cum se ridica fumul și avusese senzația că parcă ei nici n-ar fi existat vreodată.

Afară, la intrarea în templu, șoferul o aștepta mergând de colo-colo și desenând pe zăpadă cu vârful cizmei.

— Acasă, Smew! porunci Freya.

În vreme ce bărbatul se repezea să gliseze portiera „gândacului”, tânăra privi spre proră gândindu-se cât de patetice erau luminile puține ce mai rămăseseră în orașul de sus. Își aminti că dăduse o proclamație în legătură cu casele acelea goale, decretând că orice muncitor din districtul motoarelor se putea muta din micile apartamente sordide de jos în vilele părăsite de sus, dar foarte puțini o făcuseră. Poate că le *plăceau* apartamentele lor sordide. Poate că și ei găseau la fel de multă mângâiere în lucrurile familiare, la fel ca ea.

Jos, în portul aerian, o pată roșie țipătoare ieșea în evidență printre nuanțele de alb și de gri.

— Smew? Ce-i acolo? Doar n-o fi sosit vreo navă?

Șoferul înclină capul.

— A andocat azi-noapte, Luminăția Voastră. O navă comercială numită *Jenny Haniver.* Potrivit spuselor șefului portului Aakiuq, se pare c-au atacat-o niște pirați ai aerului și are nevoie de reparații.

Freya inspectă cu atenție nava, sperând să distingă mai multe amănunte. Era greu să vadă ceva prin vârtejurile de zăpadă suflate de pe acoperișuri. Ce ciudat îi părea gândul că niște străini pășeau din nou, după atâta vreme, la bordul lui Anchorage.

— De ce nu mi-ai spus până acum? dori să știe ea.

— În mod obișnuit, nu este nevoie ca margrafa să fie informată despre sosirea unor simpli negustori, Luminăția Voastră.

— Cine e la bordul acestei nave? Sunt oameni interesanți?

— Doi tineri aviatori, Luminăția Voastră. Plus pasagerul lor, un individ mai vârstnic.

— Oh, făcu Freya, pierzându-și interesul.

O clipă fusese aproape cuprinsă de emoție și-și închipuise că i-ar fi putut invita la palat pe nou-veniți. Dar, bineînțeles, nu s-ar fi cuvenit ca margrafa din Anchorage să se tragă de șireturi cu aviatori vagabonzi și cu un ins care nici măcar nu-și putea permite să aibă propria lui navă aeriană.

— Natsworthy și Shaw sunt numele pe care mi le-a comunicat domnul Aakiuq, Luminăția Voastră, continuă Smew în timp ce o ajută să se urce în „gândac”. Natsworthy, Shaw și Pennyroyal.

— Pennyroyal? Nu e profesorul *Nimrod* Pennyroyal?

— Ba da, așa cred, Luminăția Voastră.

— Atunci… eu…

Freya începu să se agite, își potrivi căciulița și clătină din cap. Tradițiile după care se călăuzise din clipa morții celorlalți nu spuneau nimic despre ce trebuia făcut în cazul unui miracol.

— Oh, șopti ea. Vai, Smew, trebuie să-i urez bun venit! Du-te la portul aerian! Adu-l în sala de consiliu… ba nu, adu-l în sala mare de audiențe. Mergi imediat după ce mă duci acasă – ba nu, mergi chiar acum! Mă voi duce acasă pe jos!

Și Freya alergă înapoi în templu, să le mulțumească Zeilor Gheții pentru că-i trimiseseră semnul pe care-l așteptase.

•••

Până și Hester auzise de Anchorage. În pofida dimensiunii reduse, era unul dintre cele mai celebre orașe ale gheții, fiindcă numele lui data din zilele vechii Americi. O ceată de refugiați plecase din vechiul Anchorage, chiar înainte de izbucnirea Războiului de Șaizeci de Minute, și întemeiase o așezare nouă pe o insulă din nord, bântuită de furtuni. Acolo supraviețuiseră molimelor, cutremurelor și glaciațiunilor, până când marea eră a Tracțiunii ajunsese în nord. Atunci toate orașele se văzuseră forțate să se pună în mișcare ori să fie mâncate de cele care se mișcau deja, iar locuitorii din Anchorage își reconstruiseră căminul și porniseră în nesfârșita lor călătorie pe gheață.

Însă orașul nu era un prădător. Fălcile micuțe de la proră erau folosite doar pentru recuperarea și valorificarea materiale salvate ori pentru extragerea gheții de apă dulce în vederea alimentării cazanelor. Locuitorii săi trăiau făcând comerț la marginile Pustiului de Gheață; acolo, cu ajutorul unor punți de abordaj mici și elegante, se legau de alte orășele pașnice,

formând un iarmaroc în care scotocitorii și arheologii se puteau întâlni pentru a vinde tot ce descoperiseră sub gheață.

Dar ce căuta Anchorage aici, la kilometri distanță de rutele comerciale, îndreptându-se spre nord acum, la lăsatul iernii? Întrebarea nu-i dăduse pace lui Hester chiar când ajutase la amararea lui *Jenny Haniver* și nu-i dădea pace nici acum, după trezirea dintr-un somn lung și odihnitor în casa șefului portului. În crepusculul tulbure ce trecea aici drept lumină a zilei putea observa că semilunile de vile albe ce dominau portul aerian erau brăzdate de rugină și că multe clădiri aveau ferestre sparte ce se deschideau spre interioare întunecate asemenea orbitelor goale ale unor cranii. Aflat într-un vizibil stadiu de degradare, portul însuși părea în pragul dispariției. Vântul aspru îngrămădea gunoaiele și zăpada în mormane la intrarea în hangarele goale, iar un câine sfrijit își ridica laba peste o grămadă de dispozitive de cuplare vechi pentru trenuri aeriene.

— Ce păcat, ce păcat, spuse doamna Aakiuq, soția șefului portului, în vreme ce pregătea un al doilea mic dejun pentru tinerii ei oaspeți. Dacă ați fi văzut ce frumos era locul ăsta pe vremuri… Ce bogății avea, câte sosiri și plecări… În vremea când am fost eu copilă, navele aeriene stăteau adesea câte douăzeci în rând, așteptând să andocheze. Veneau iahturi, șalupe de curse și bărci cu motor de mare viteză ca să-și încerce norocul în Regata Boreală, nave de linie mari, splendide, numite după staruri de cinema din lumea veche, *Audrey Hepburn* sau *Gong Li.*

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Tom.

— Lumea s-a schimbat, răspunse doamna Aakiuq cu tristețe. Prăzile s-au împuținat și marile orașe de pradă ca Arkangel, care pe vremuri nici nu s-ar fi uitat la unii ca noi, ne vânează acum de câte ori li se ivește prilejul.

Soțul îi încuviință spusele, turnându-le musafirilor câte o cană de cafea fierbinte.

— Iar anul trecut a venit ciuma. Am acceptat la bord niște scotocitori-nomazi-ai-zăpezii care tocmai găsiseră, în gheața de lângă pol, bucăți dintr-o armă veche de pe o platformă orbitală prăbușită, dar s-a dovedit că erau infectați cu un fel de virus oribil, creat artificial, din Războiul de Șaizeci de Minute. Nu vă speriați; virușii ăia vechi, de război, își fac treaba rapid și apoi suferă mutații spontane, devenind inofensivi. Dar s-au răspândit

prin oraș ca un incendiu, omorând sute de oameni. Au murit până și bătrâna margrafă și prințul-consort. Iar când s-a terminat și carantina a fost ridicată, multă lume n-a crezut pur și simplu că Anchorage mai putea avea vreun viitor, așa încât au luat ce nave aeriene mai rămăseseră și au plecat să-și afle o viață nouă în alte orașe. Nu cred că suntem mai mult de cincizeci de inși în tot orașul.

— Doar atât? întrebă Tom uimit. Dar cum puteți menține în funcțiune un oraș de mărimea asta?

— Păi, nu putem, replică Aakiuq. Nu prea multă vreme. Dar bătrânul domn Scabious, șeful motoarelor, a făcut minuni – o mulțime de sisteme automate, dispozitive deștepte TehAnt și altele asemenea – și cu astea ne mai ține-n mișcare destulă vreme.

— Destulă vreme ca să ce? interveni Hester bănuitoare. Unde mergeți?

Zâmbetul șefului portului dispăru.

— Asta nu vă pot spune, domnișoară Hester. Cine știe dacă nu veți pleca de aici și nu veți vinde secretul rutei noastre lui Arkangel ori altui oraș de pradă? N-am vrea să-i întâlnim așteptându-ne în vreo ambuscadă pe Banchiză. Acum mâncați-vă hamburgerii de focă. Pe urmă o să mergem să vedem dacă nu putem găsi pe undeva niște piese de schimb s-o reparăm pe biata și hărtănita voastră *Jenny Haniver.*

Mâncară și apoi se luară după Aakiuq, traversând platforma de andocare, până ajunseră la un depozit enorm, acoperit cu o cupolă arcuită ca o spinare de balenă. În interiorul slab luminat se îngrămădeau, în echilibru precar, stive de panouri de nacelă și motoare capsulate vechi, disputându-și spațiul cu piese de schimb desprinse din punțile de comandă ale unor nave aeriene dezasamblate și cu lonjeroane de anvelopă din aluminiu, arcuite aidoma coastelor unor giganți. Deasupra lor atârnau de tavan elice de toate mărimile, balansându-se ușor din cauza mișcării orașului.

— Pe vremuri, de locul ăsta se ocupa vărul meu, zise Aakiuq, luminând cu o lanternă electrică maldărele de vechituri. Dar el a murit în epidemia de ciumă, așa că acum aș putea zice că-i al meu. Nicio grijă; nu prea există defecțiune de navă pe care să nu știu s-o repar și oricum nu prea am altă ocupație zilele astea.

În timp ce mergeau după el prin întunericul plin de rugină, se auzi un zdrăngănit și ceva păru să fugă orbecăind printre rafturile din fier cu grămezi de piese recuperate. Hester, întotdeauna precaută, își răsuci capul în direcția aceea, scrutând umbrele cu singurul ei ochi. Nu se mișca nimic. Probabil era firesc să cadă obiecte într-o încăpere unde vechiturile stăteau claie peste grămadă ca aici, nu-i așa? Într-o clădire unde dispozitivele absorbante de șocuri erau deficitare și care se clătina și se cutremura din cauza trepidațiilor lui Anchorage ce înainta cu greu pe gheață? Și totuși Hester nu putea scăpa de senzația că era urmărită.

— Motoare Jeunet-Carot, nu-i așa? întrebă domnul Aakiuq. În mod vizibil îl plăcea pe Tom – care se făcea plăcut întotdeauna – și făcea mari eforturi să ajute, alergând de colo-colo printre movilele de gioarse și căutând într-un registru uriaș, pătat de mucegai. Cred că am ceva potrivit. După cum arată, celulele voastre de gaz par a fi chestii tibetane vechi: pe cele pe care n-o să le pot cârpi o să le înlocuiesc cu niște RJ50 drăguțe de la un Zhang-Chen Hawkmoth. Da, cred că *Jenny Haniver* a voastră va putea zbura din nou în trei săptămâni.

•••

Departe, dedesubt, în întunecimea albastră, trei perechi de ochi ageri priveau un ecran mic, ațintiți asupra unei imagini neclare în care se vedeau Tom, Hester și șeful portului. Trei perechi de urechi, albe precum ciupercile din subteran, se forțau să prindă glasurile slabe, distorsionate ce veneau, ca niște șoapte, din lumea de deasupra.

•••

Odată întorși acasă la șeful portului, doamna Aakiuq îi echipă pe Tom și pe Hester cu cizme de protecție și rachete de zăpadă, lenjerie termică, pulovere groase de lână tratată cu ulei, mănuși groase fără degete, fulare și hanorace îmblănite. Mai aveau cagule contra frigului, niște obiecte de piele căptușite cu lână, cu lentile fabricate dintr-o substanță obținută din vezică de pește uscată și filtru pentru respirat. Doamna Aakiuq nu le spusese de unde apăruseră toate obiectele astea, dar Hester văzuse fotografiile ornate cu panglici de doliu din altarul familiei și ghicise că ea și Tom purtau acum veșmintele copiilor morți ai soților Aakiuq. Spera doar că microbii de ciumă dispăruseră

realmente, așa cum susținea șeful portului. Cagula însă îi plăcea.

Când reveniră în bucătărie, îl găsiră pe Pennyroyal șezând lângă sobă, cu picioarele într-un lighean cu apă fierbinte și un bandaj în jurul capului. Arăta palid, dar altminteri rămăsese același dintotdeauna; sorbind din cana de ceai de mușchi a doamnei Aakiuq, îi salută vesel pe Tom și pe Hester:

— Mă bucur să vă văd teferi! Prin ce aventuri am trecut împreună, oho! Ceva despre care să scriu probabil în următoarea mea carte…

De pe peretele de lângă sobă, un telefon de alamă țârâi metalic. Doamna Aakiuq se grăbi să ridice receptorul și ascultă cu atenție mesajul transmis de prietena ei, doamna Umiak de la centrală. Chipul i se lumină și când puse telefonul în furcă și se întoarse spre oaspeți, abia putea vorbi de emoție.

— Vești bune, dragii mei! Margrafa vă primește în audiență! Margrafa însăși! Își trimite șoferul să vă ducă la Palatul de Iarnă! Ce onoare! Gândiți-vă, din umila mea bucătărie o să ajungeți direct în sala de audiențe a margrafei!

Capitolul 8: Palatul de Iarnă

— Ce-i aia „margrafă”? îi șuieră Hester lui Tom, în timp ce ieșeau din nou în frigul aprig de afară. Sună ca ceva de prins părul…

— Cred că-i un fel de primăriță, răspunse Tom.

— O margrafă, interveni Pennyroyal, e versiunea feminină a unui margraf. Multe dintre orășelele nordice au ceva de felul acesta: o familie conducătoare ereditară, cu titluri transmise din generație în generație. Margrafi. Administratori. Grafi. Elector Urbanus din Eisenstadt. Direktorul din Arkangel. Pe aici, prin nord, ei țin mult la tradițiile lor.

— Nu văd de ce nu-i pot spune pur și simplu primăriță și cu asta basta, comentă Hester țâfnoasă.

Un „gândac” îi aștepta la intrarea în port; un vehicul electric asemenea celor pe care Tom și le amintea din Londra, deși nu credea să mai fi văzut unul la fel de frumos. Era vopsit în roșu-aprins, cu o literă *R* aurie înconjurată de arabescuri. Unica roată

din spate era mai mare decât la un „gândac” obișnuit și anvelopele aveau nituri pentru aderență la zăpadă. Pe aripile curbate ce se arcuiau peste cele două roți din față fuseseră montate lanterne mari electrice și fulgii de zăpadă dansau nebunește în razele lor gemene.

Șoferul îi văzu venind și deschise acoperișul de plasticlă. Purta uniformă roșie cu vipușcă aurie și epoleți, iar când se ridică în picioare pentru a-i saluta, Hester descoperi că-i venea cam până la talie. Un copil, gândi ea în prima clipă, dar pe urmă văzu că era de fapt mult mai vârstnic, cu cap de adult pe un trup scund și îndesat. Se grăbi să privească în altă parte, dându-și seama că se holba la el exact în același mod jignitor, enervant, compătimitor în care oamenii se holbau uneori la ea.

— Mă cheamă Smew, spuse șoferul. Luminăția Sa m-a trimis să vă conduc la Palatul de Iarnă.

Se urcară în „gândac”, înghesuindu-se pe bancheta din spate de o parte și de alta a lui Pennyroyal, care ocupa surprinzător de mult loc pentru un tip atât de mic. Smew glisă acoperișul la loc și porniră. Tom se întoarse ca să le facă cu mâna soților Aakiuq, care se uitau de la o fereastră a locuinței lor, dar portul aerian deja rămăsese în urmă, pierdut în rafalele de zăpadă și în întunericul înghețat. „Gândacul” rula pe o arteră largă, din care se deschideau arcade acoperite pe ambele părți. Treceau pe lângă magazine, restaurante și vile impozante, toate moarte, toate întunecate.

— Aici e Rasmussen Prospekt, le aduse la cunoștință Smew. E o stradă foarte elegantă. Străbate tot centrul orașului de sus, de la proră la pupă.

Tom privea prin acoperișul „gândacului”. Era impresionat de locul acesta frumos și părăsit, însă pustietatea lui îl tulbura. Oare încotro se îndrepta, alergând astfel spre nordul lipsit de viață? Tremura în hainele lui călduroase, amintindu-și de vremea în care se afla la bordul altui oraș aflat într-un loc unde n-ar fi trebuit să fie, gonind spre o destinație misterioasă: Tunbridge Wheels, al cărui primar nebun îl băgase într-un mormânt de apă în Marea Khazak.

— Am ajuns, îi anunță Smew. Palatul de Iarnă; reședința Casei Rasmussen de opt sute de ani.

Se apropiau de pupa orașului și motorul electric al „gândacului” se gripa și se opintea din greu trăgându-i în sus pe

o rampă interminabilă. În vârf se înălța palatul pe care Tom îl zărise din văzduh în noaptea precedentă; o volbură de metal alb cu turle și balcoane brumate cu gheață. Etajele superioare păreau goale și abandonate, dar la câteva dintre ferestrele etajelor inferioare se vedeau lumini, iar în trepiedele de bronz din fața ușii circulare de la intrare dansau flăcări de gaz.

„Gândacul” se opri scrâșnind pe aleea acoperită de promoroacă și Smew ținu cupola cabinei în vreme ce coborau pasagerii, apoi se repezi în sus pe treptele palatului și deschise ușa de la intrare, invitându-i într-o odaie mică, numită ecluză pentru căldură. Închise ușa în urma lor și după câteva secunde, când aerul rece care intrase odată cu vizitatorii se încălzi de la radiatoarele din tavan și din pereți, se deschise o ușă interioară. Îl urmară pe Smew într-un coridor cu lambriuri, ai cărui pereți erau acoperiți cu tapiserii. În fața lor se iviră o ușă dublă gigantică, îmbrăcată în aliaje TehAnt de mare preț. Smew bătu în ușă, apoi murmură „Vă rog, așteptați aici” și dispăru în fugă printr-un culoar lateral. Întreaga clădire scârțâia ușor, legănându-se odată cu mișcările orașului. Se simțea un miros de mucegai.

— Nu-mi place, zise Hester, privind în sus spre vălurile groase de plase de păianjeni ce înfășurau candelabrele și atârnau de conductele de încălzire. De ce ne-a chemat aici? Ar putea fi o capcană.

— Fleacuri și aiureli, domnișoară Shaw, o ironiză Pennyroyal, încercând să nu pară prea alarmat de sugestia ei. O capcană? De ce ne-ar întinde margrafa o capcană? Nu uitați că este o persoană superioară, un fel de primăriță.

Hester ridică din umeri.

— N-am întâlnit până acum decât doi primari, și niciunul dintre ei nu era câtuși de puțin superior. Erau nebuni sadea amândoi.

Cu o smucitură, ușile glisară brusc în lateral, scrâșnind ușor pe rulmenți. În fața lor stătea Smew, de astă dată înveșmântat în robă lungă, albastră, purtând o pălărie cu șase colțuri și ținând strâns în mână un sceptru de două ori mai înalt decât el. Le ură solemn bun venit oaspeților, de parcă nu-i mai văzuse niciodată, apoi bătu de trei ori cu sceptrul în podeaua metalică.

— Profesorul Nimrod Pennyroyal și însoțitorii săi, anunță și se trase la o parte pentru a-i lăsa să pășească într-o sală al cărei plafon era susținut de coloane.

Un rând de globuri cu argon atârna de tavanul boltit, fiecare dintre ele aruncând o strălucire rotundă, ca niște trepte de lumină ducând spre capătul îndepărtat al încăperii enorme. Cineva ședea acolo, gârbovit într-un tron împodobit, înălțat pe un podium. Hester îi apucă mâna lui Tom și unul lângă altul îl urmară pe Pennyroyal printre umbre și lumini, până ajunseră la treptele podiumului, moment în care priviră în sus spre chipul margrafei.

Fără a ști nici ei din ce motiv, amândoi se așteptaseră să întâlnească o persoană vârstnică. Totul în casa asta tăcută și ruginită evoca bătrânețea și descompunerea, obiceiurile antice păstrate mult după ce scopul lor fusese uitat. Și totuși fata care-i privea cu semeție de pe tron era chiar mai tânără decât ei; cu siguranță n-avea mai mult de șaisprezece ani. Era înaltă, drăguță, îmbrăcată cu o togă albastră ca gheața și pe deasupra cu o mantie albă cu guler din blană de vulpe. Trăsăturile ei aduceau întrucâtva cu aspectul inuit al lui Aakiuq și al soției sale, dar avea pielea de culoare foarte deschisă și părul bălai. „Culoarea frunzelor toamna”, se gândi Hester, ascunzându-și chipul. Frumusețea margrafei o făcea să se simtă lipsită de însemnătate și inutilă. Începu să caute cusururi. „E prea grasă. Și ar trebui să se spele bine pe gât. Și rochia aia drăguță e mâncată de molii și are toți nasturii încheiați greșit…”

Lângă ea, Tom se gândea: „Atât de tânără și răspunde de un oraș întreg! Nu-i de mirare că pare tristă!”

— Maiestatea Voastră, zise Pennyroyal, făcând o plecăciune adâncă. Îngăduiți-mi să vă spun cât sunt de recunoscător pentru bunătatea pe care Maiestatea Voastră și oamenii Maiestății Voastre ne-au arătat-o mie și tinerilor mei tovarăși…

— Trebuie să mi te adresezi cu Luminăția Voastră, rosti fata. Sau Lumină a Câmpiilor de Gheață.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Se auziră ușoare hârșâituri și pocnituri de la conductele termice groase ce șerpuiau pe tavan încălzind palatul cu căldură reciclată de la motoare. Tânăra își privi oaspeții cu atenție. Într-un târziu spuse:

— Dacă ești Nimrod Pennyroyal, cum se face că ești mult mai gras și mai chel decât pari în fotografie?

Freya luă o carte de pe o măsuță aflată lângă ea și o ridică pentru a-i arăta profesorului coperta din spate. Pe ea se vedea imaginea cuiva care ar fi putut fi fratele mai mic și mai chipeș al lui Pennyroyal.

— Știți, e o licență artistică, explică el. Pictorul m-a tras pe sfoară. I-am spus să mă înfățișeze așa cum sunt, cu burtă și pleșuv, dar știți cum sunt genul ăsta de artiști; le place să idealizeze, să arate omul lăuntric…

Margrafa zâmbi. (Era încă și mai drăguță când zâmbea. Hester ajunse la concluzia că o antipatiza foarte tare.)

— Am vrut doar să mă asigur că ești chiar dumneata, profesore Pennyroyal, spuse ea. Înțeleg foarte bine cum e cu portretul. Și mie trebuiau să mi-l facă mereu pentru timbre, monede și alte lucruri înainte de a izbucni ciuma și aproape *niciodată* nu-l nimereau…

Se opri brusc, de parcă un fel de bonă internă îi reamintise că nu se cuvenea ca o margrafă să pălăvrăgească în fața oaspeților ca o adolescentă entuziasmată.

— Puteți lua loc, îi înștiință ea, pe un ton mult mai oficial, și bătu din palme.

În spatele tronului se deschise o ușă și Smew ieși în fugă, cărând câteva scăunele. Își schimbase din nou veșmintele: purta acum o pălărioară cilindrică și tunică cu guler înalt de lacheu. Tom se întrebă o clipă dacă nu cumva existau trei omuleți identici aflați în slujba margrafei, însă când se uită mai atent, își dădu seama că era, evident, același Smew; gâfâia din greu după schimbările rapide, iar din buzunar i se ițea peruca de șambelan.

— Grăbește-te, rosti margrafa.

— Iertare, Luminăția Voastră.

Smew așeză cele trei scaune cu fața spre tron, apoi dispăru din nou în umbră. După o clipă se întoarse, împingând o măsuță pe rotile, încălzită, pe care așezase un ceainic cu ceai și o tăviță cu biscuiți cu migdale. Împreună cu el mai intră un bărbat înalt, sever, mai vârstnic, îmbrăcat în negru. Dădu din cap spre nou-veniți, apoi își luă poziția lângă tron, în vreme ce Smew turna ceai în ceșcuțe făcute din Sticlă de Explozie și le oferea musafirilor.

— Să înțeleg că-mi cunoașteți opera, Lumină a Câmpiilor de Gheață? se interesă Pennyroyal pe un ton ușor afectat.

Masca de etichetă curtenitoare a margrafei căzu din nou, lăsând să se vadă adolescenta emoționată.

— Oh, da! Îmi plac aventurile și istoria. Citeam tot timpul despre ele înainte… mă rog, înainte să devin margrafă. Am citit toți clasicii: Valentine, Spofforth, Tamarton Foliot. Dar ale dumitale au fost mereu favoritele mele, profesore Pennyroyal. Așa mi-a venit ideea să…

— Aveți grijă, Margrafă! o întrerupse bărbatul de lângă ea.

Glasul său era un murmur egal, ca un motor bine reglat.

— Mă rog, oricum, continuă margrafa, de aceea e atât de minunat că Zeii Gheții te-au trimis aici. E un semn, știi? Un semn că am luat hotărârea corectă și că vom găsi ceea ce căutăm. Cu ajutorul dumitale, oare cum am putea da greș?

— E nebună de legat, îi șopti Hester lui Tom.

— Nu prea înțeleg, Luminăția Voastră, recunoscu Pennyroyal. Mă gândesc că s-ar putea ca intelectul meu să fie încă oarecum amețit după lovitura la cap. Mă tem că nu vă înțeleg.

— E destul de simplu, zise margrafa.

— Margrafă! o avertiză din nou bărbatul de lângă ea.

— Ah, nu fi așa refractar, domnule Scabious! replică ea. E profesorul Pennyroyal! Putem avea încredere în el!

— Nici nu mă îndoiesc, Luminăția Voastră, spuse Scabious. Prietenii lui sunt cei care mă-ngrijorează. Dacă prind de veste care este ruta noastră, există riscul să fugă și să ne vândă celor din Arkangel imediat ce-și repară nava. Direktorul Masgard ar fi mai mult decât încântat să pună mâna pe motoarele mele.

— N-am fi niciodată capabili de așa ceva! strigă Tom, gata să sară și să se confrunte cu bătrânul dacă Hester nu l-ar fi ținut pe loc.

— Cred că pot garanta pentru echipajul meu, Luminăția Voastră, zise Pennyroyal. Căpitanul Natsworthy este istoric, la fel ca mine, educat la Muzeul Londrei.

Margrafa se întoarse să-l studieze pe Tom pentru prima oară, cu o privire atât de admirativă, încât el se îmbujoră și plecă privirea.

— Atunci, bun venit, domnule Natsworthy, zise ea încet. Nădăjduiesc că veți rămâne aici și ne veți ajuta și voi.

— La ce să vă ajutăm? întrebă Hester fără menajamente.

— La călătoria noastră spre America, desigur, răspunse fata.

Întoarse cartea pe care o ținea, astfel încât să-i arate coperta din față. Ilustrația zugrăvea un Pennyroyal musculos, mult prea chipeș, luptându-se cu un urs sub privirile unei fete într-un bikini de blană. Era o primă ediție a cărții lui, *Minunata Americă.*

— A fost întotdeauna favorita mea, explică Freya. Presupun că ăsta e motivul pentru care Zeii Gheții mi-au băgat în cap ideea cu America. Vom găsi drumul, traversând gheața, până la noul ținut sălbatic, înverzit, pe care l-a descoperit profesorul Pennyroyal. Acolo ne vom pune roți în loc de tălpici, vom tăia copaci pentru combustibil, vom face negoț cu sălbaticii și le vom prezenta avantajele Darwinismului Urban.

— Dar… dar… Pennyroyal își încleștă mâinile pe brațele scaunului său ca și cum s-ar fi aflat într-un *montagne russe.* Dar vreau să spun… Câmpia de Gheață Canadiană… la apus de Groenlanda… Niciun oraș n-a mai încercat până acum…

— Știu, domnule profesor, încuviință fata. Va fi un voiaj lung și primejdios pentru noi, așa cum a fost și pentru dumneata când te-ai întors pe jos din America, traversând gheața. Dar zeii sunt de partea noastră. Trebuie să fie. Altfel nu te-ar fi trimis pe dumneata aici la noi. Te voi desemna Navigator-șef Onorific, și cu ajutorul dumitale știu că vom ajunge în siguranță la noul nostru teren de vânătoare.

Entuziasmat de cutezanța viziunii margrafei, Tom se întoarse către Pennyroyal.

— Ce noroc extraordinar, domnule profesor! zise vesel. Până la urmă vă veți putea întoarce în America!

Pennyroyal scoase un gâlgâit și ochii îi ieșiră din orbite.

— Eu… Navigator-șef…? Ah! Sunteți prea bună, Lumină a Câmpiilor de Gheață, prea bună!

În timp ce leșina, ceșcuța din Sticlă de Explozie îi căzu din mână și se sparse pe podeaua de fier.

Smew țâțâi de ciudă, deoarece setul de cești era o moștenire de familie a Casei Rasmussen. Freyei însă nu-i păsa.

— Domnul profesor Pennyroyal e încă slăbit după aventurile sale, spuse ea. Duceți-l la culcare! Aerisiți camerele din apartamentul pentru oaspeți pentru el și prietenii săi. Trebuie să-l îngrijim ca să-și recapete cât mai curând posibil deplina sănătate. Și nu te mai agita atât, Smew, pentru amărâta aia de ceșcuță. Odată ce profesorul ne va duce în America, vom extrage oricâtă Sticlă de Explozie ne va pofti inima.

Capitolul 9: Bun venit în bază!

Departe, spre sud, dincolo de marginea gheții, o insulă se înălța dintr-o mare rece. Era neagră și colțuroasă, acoperită de excremente de pescăruși și alte specii de păsări marine ce-și făceau cuiburile pe falezele ei. Sunetele scoase de păsări se auzeau la kilometri distanță – larma, țipetele stridente, ciorovăielile și-ncăierările lor, în timp ce plonjau în valuri după pește sau zburau în stoluri mari, în cercuri largi în jurul piscului înalt, uneori așezându-se pe acoperișurile clădirilor joase agățate acolo ori pe balustradele ruginite ale galeriilor metalice nesigure cocoțate pe stâncile abrupte ca iasca pe ciotul unui copac uscat. Cu toate că ținutul părea nelocuibil, acolo locuiau totuși oameni; prin explozii în pereții de piatră fuseseră excavate hangare pentru nave, iar în crăpăturile înguste, ciorchinii de rezervoare sferice de combustibil se îngrămădeau ca ouăle de păianjen. Era Cuibul Tâlharilor, unde Loki cel Roșu și legendara lui bandă de pirați ai aerului își construiseră fortăreața.

Acum Loki dispăruse, iar cicatricele lăsate de exploziile de rachete, încă vizibile pe unele clădiri, constituiau dovada că nu plecase de bunăvoie. Într-o noapte liniștită, o unitate de asalt a Furtunii Verzi atacase locul, îi măcelărise pe pirați și ocupase Cuibul, stabilindu-și o bază la care niciun oraș înfometat nu putea ajunge.

Soarele apunea și nuanțele de roșu, violet și portocaliu murdar ce mânjeau cerul spre est făceau insula să pară și mai sinistră ca de obicei, când nava *Impuls Temporar* se apropie pufăind din direcția din care bătea vântul. Amplasamentele armelor pivotară ca niște capete în coifuri, urmărind aeronava veche și dolofană. În timp ce se strecura spre hangarul principal, navele Fox Spirits ce o escortau se roteau în jurul ei asemenea câinilor de fermă care împing în țarc o mielușea ce opune rezistență.

— Ce groapă de gunoi! se plânse una dintre soțiile lui Widgery Blinkoe în timp ce se uita pe ferestrele nacelei.

— Ne-ai spus că dacă raportăm aeronava aia veche o s-avem noroc și bani, îi ținu alta isonul. Ai zis c-o să stăm la plajă într-o

stațiune plutitoare, nu c-o să fim obligate s-ajungem la mama naibii.

— Ne-ai promis rochii noi și sclavi!

— Liniște! strigă Blinkoe, încercând să se concentreze asupra manetelor de comandă, în vreme ce personalul de la sol îl ghida în hangar cu steguleţe colorate. Fiți respectuoase! Asta-i o bază a Furtunii Verzi! Mă simt onorat că m-au chemat aici. E un semn că-mi prețuiesc serviciile.

Însă era la fel de consternat ca și ele de convocarea aceasta la Cuibul Tâlharilor. Când anunțase prin radio la baza Furtunii Verzi din Munții Tannhäuser că o văzuse pe *Jenny Haniver,* se așteptase să primească mulțumiri și poate și o plată frumușică. Cu siguranță nu se așteptase să sară pe el un stol de Fox Spirits de îndată ce plecase din Airhaven și să fie târât până aici.

— Haida, de! bombăniră soțiile lui, dându-și coate.

— Păcat că cei din Furtuna Verde nu-l respectă tot atât de mult cât îi respectă el pe ei!

— Îi prețuiesc serviciile, ce să-ți spun!

— Când te gândești câte afaceri ratăm pribegind pe-aici… Și mi-a spus mama să nu mă mărit cu el.

— Și mie la fel!

— Și-a mea!

— Știe bine c-alergăm după cai verzi pe pereți! Vedeți cât pare de îngrijorat…

•••

Domnul Blinkoe încă părea neliniștit în timp ce cobora din nacela navei sale în hangarul haotic, plin de ecouri, însă expresia i se preschimbă într-un zâmbet îngăduitor când o subalternă drăguță apăru în grabă să-i ureze bun venit. Widgery Blinkoe avea o slăbiciune pentru tinerele atrăgătoare, ceea care explica și cum ajunsese să se însoare cu cinci dintre ele. Dar, deși toate cinci se dovediseră a fi destul de gălăgioase și de încăpățânate și aveau tendința să se alieze împotriva lui, nu se putea abține să nu cocheteze cu ideea de a-i propune tinerei subalterne să devină numărul șase.

— Domnul Blinkoe? întrebă ea. Bun venit în bază!

— Credeam că se numește Cuibul Tâlharilor, draga mea.

— Comandantul preferă să-i spunem bază.

— Aha!

— Trebuie să vă conduc la ea.

— La ea? Nu știam că sunt atâtea doamne în organizația voastră.

Zâmbetul fetei dispăru.

— Furtuna Verde consideră că atât bărbații, cât și femeile trebuie să-și joace rolul în războiul ce se apropie, pentru a-i învinge pe barbarii Tracționiști și a face Pământul din nou verde.

— Ah, desigur, desigur, făcu repede domnul Blinkoe. Sunt întru totul de acord...

Nu-i plăcea acest gen de discuție: războiul era teribil de nefast pentru afaceri. Însă ultimii câțiva ani fuseseră păguboși pentru Liga Antitracțiune: Londra rulase până aproape de porțile Batmunkh Gompa și agenții ei incendiaseră Flota Aeriană a Nordului. Asta însemna că nu mai rămăseseră nave de rezervă care să fi putut veni în ajutorul Staționarei Spitzbergen atunci când Arkangel o atacase iarna trecută. Și astfel, ultimul mare oraș Antitracționist din nord fusese înghițit în măruntaiele prădătorului. Firesc, unii dintre ofițerii mai tineri ai Ligii aveau să devină nerăbdători față de ezitările Consiliului Superior și dornici de răzbunare. Blinkoe nu putea decât să spere că ei nu vor reuși.

În vreme ce o urma pe subalternă, încercă să evalueze forța de care dispunea baza aceasta mică. Pe platforma de andocare staționau gata de intervenție câteva nave Fox Spirits bine înarmate și o mulțime de soldați în uniforme albe și cu căști de bronz în formă de cochilie de crab, toți purtând brasarde cu simbolul Furtunii Verzi – fulgerul. „Securitate de mare calibru”, gândi, plimbându-și rapid privirea peste armele lor automate acționate cu abur. Dar de ce? Ce se petrecea aici, la marginea lumii, ca să justifice toate astea? O coloană de soldați mărșălui pe lângă el, cărând lăzi mari de metal cu inscripții ca *Fragil* și *Strict secret,* bine încuiate. Un bărbat scund și chel, cu pelerină transparentă din plastic peste uniformă, îi muștruluia pe trupeți.

— Fiți atenți! Nu le loviți! Sunt instrumente sensibile!

Simțind privirea lui Blinkoe, se uită la el mai atent. Între sprâncene avea un tatuaj mic în forma unei roți roșii.

— Și, mă rog, ce anume faci tu pe-aici? își întrebă Blinkoe însoțitoarea, călcând pe urmele ei, ieșind din hangar, traversând scări și tuneluri umede, urcând tot mai sus prin inima falezei de piatră.

— E secret, răspunse tânăra.

— Dar o să-mi spui, nu-i așa?

Subalterna clătină din cap. Era o fată grosolană, de genul milităros, poruncitor, decise Blinkoe, nicidecum potrivită să fie a șasea doamnă Blinkoe. Își îndreptă atenția spre afișele țintuite pe zidurile coridoarelor. Înfățișau aeronave ale Ligii copleșind cu o grindină de rachete niște orașe mobile, iar lozinci pline de mânie îi îndemnau pe cititori DISTRUGEȚI TOATE ORAȘELE. Sub afișe, în pereți erau gravate direcții către blocuri de celule, cazărmi, platforme pentru arme și un laborator. Și asta i se părea ciudat. Liga Antitracțiune disprețuise dintotdeauna știința; considera că orice tehnologie mai complicată decât o aeronavă ori un lansator de rachete era barbară și trebuia ignorată. Evident, Furtuna Verde avea altă părere.

•••

Domnului Blinkoe începea să i se facă frică.

Biroul comandantului era în una dintre clădirile vechi de pe vârful insulei. Aici își avusese reședința privată Loki cel Roșu și pereții rămăseseră împodobiți cu desene nerușinate pe care comandanta, strâmbând din nas, ordonase să fie acoperite cu var. Dar stratul de var era subțire și din loc în loc lăsa să se vadă chipurile nedeslușite pictate dedesubt, că niște fantome ale piraților morți ce ar fi privit cu dezaprobare la noii locatari ai Cuibului Tâlharilor. Prin fereastra mare și rotundă de pe peretele din spate nu se vedea mare lucru.

— Tu ești Blinkoe? Bun venit în bază.

Comandanta era foarte tânără. Domnul Blinkoe nădăjduise că va întâlni o persoană drăguță, dar se dovedi a fi o obrăznicătură mică cu înfățișare severă, păr negru tuns foarte scurt și chip dur, de culoarea turbei.

— Tu ai văzut-o pe *Jenny Haniver* la Airhaven? întrebă ea.

Mâinile i se încleștau și contractau întruna, asemenea unor păianjeni nervoși, cafenii. Și în ce fel se holba la el cu ochii mari și negri! Blinkoe se întrebă dacă nu cumva era puțin nebună.

— Da, Înălțimea Voastră, răspunse el nervos.

— Sigur? Nu te înșeli? Nu-i cumva vreo minciună pe care ai născocit-o ca să storci niște bani de la Furtuna Verde?

— Nu, nu! se grăbi Blinkoe. Pe toți zeii, nu; era aeronava Florii Vântului, am văzut-o limpede ca lumina zilei!

Comandanta se întoarse cu spatele la el și se îndreptă spre fereastră, privind afară, prin sticla acoperită cu flori de gheață, la cerul ce se întuneca repede. După o clipă spuse:

— Am trimis o escadrilă de Fox Spirits de la una dintre bazele noastre secrete pentru a o intercepta pe *Jenny.* Nu s-a mai întors.

Widgery Blinkoe nu știa exact ce să spună.

— Oh, așa..., bâigui într-o doară.

Femeia reveni spre el, însă Blinkoe tot nu-i putea vedea expresia, așa cum se profila pe fundalul ferestrei încă luminoase.

— Deși cei doi intruși barbari care au furat-o pe *Jenny Haniver* din Batmunkh Gompa păreau să arate ca doi derbedei din Lumea de Afară, erau de fapt agenți extrem de bine antrenați, plătiți de Londra. Fără îndoială, și-au folosit șiretenia diabolică pentru a păcăli și a distruge navele noastre, apoi au fugit în nord, în Pustiurile de Gheață.

— Hm, e foarte posibil, comandante, o aprobă Widgery Blinkoe, gândindu-se că suna extrem de improbabil.

Tânăra scundă și slăbuță se apropie de el, ațintindu-l cu o privire arzătoare.

— Avem multe Fox Spirits. Furtuna Verde devine tot mai puternică pe zi ce trece. Mulți comandanți ai Ligii au trecut de partea noastră și sunt pregătiți să ne trimită soldați și aeronave ca să ne întărim bazele. Ne lipsește însă o rețea de spionaj. De asta avem nevoie de tine, Blinkoe. Trebuie ca tu să mi-o găsești pe *Jenny Haniver* împreună cu barbarii care o pilotează.

— Ăă... să vedem, păi, asta s-ar putea, da, zise Blinkoe.

— Vei fi bine plătit pentru serviciile tale.

— Cât de bine? N-aș vrea să par un mercenar, dar am de întreținut cinci neveste...

— Zece mii când ne livrezi nava aici.

— Zece m...

— Furtuna Verde își recompensează bine slujitorii, îl asigură comandanta. Dar îi și pedepsim pe trădători. Dacă sufli oricui o vorbă despre asta, ori despre ce ai văzut aici în bază, te vom găsi și te vom ucide. Într-un mod extrem de dureros. Ai înțeles?

— Îhî! scheună Blinkoe, învârtindu-și pălăria în mâini. Ăă... pot să întreb de ce? Adică de ce-i atât de importantă aeronava asta?

Mă gândeam c-ar putea avea o valoare sentimentală pentru Ligă, ca un fel de simbol, dar nu pare deloc să merite atâta…

— Merită ceea ce-ți ofer. Pentru prima oară comandanta zâmbi; un surâs subțire, rece, dureros, precum cineva care-i mulțumește unei rude îndepărtate că a venit la o înmormântare. S-ar putea ca *Jenny Haniver* și barbarii care au furat-o să aibă o importanță vitală pentru munca noastră de aici. Asta-i tot ce trebuie să știi. Găsește-o și adu-mi-o, domnule Blinkoe.

Capitolul 10: Wunderkammer

Toți medicii din Anchorage muriseră. Cea mai bună asistentă medicală care se putuse găsi pentru profesorul Pennyroyal era Windolene Pye, din Comitetul Director, care pe vremuri urmase un curs de prim ajutor. Așezându-se lângă patul lui, într-o încăpere luxoasă de la un etaj superior al Palatului de Iarnă, ea prinse încheietura mâinii bărbatului între degetele ei subțiri, luându-i pulsul cu ajutorul ceasului de buzunar.

— Cred că doar și-a pierdut temporar cunoștința, anunță. Poate din cauza epuizării, poate e un șoc întârziat după aventurile teribile prin care a trecut. Bietul domn…

— Atunci cum se face că noi nu ne-am pus cu roțile-n sus? se interesă Hester. Și noi am trecut prin aventuri teribile și totuși uite că nu leșinăm ca niște mătuși fete bătrâne.

Domnișoara Pye, ea însăși o fată bătrână, îi aruncă lui Hester o privire dușmănoasă.

— Cred că ar trebui să-l lăsați în pace pe domnul profesor. Are nevoie de liniște și îngrijire permanentă. Gata, plecați toți de-aici, îi zori ea.

Hester, Tom și Smew se retraseră pe coridor, iar Windolene Pye închise ferm ușa după ei. Tom zise:

— Aș crede că-i doar copleșit de vestea primită. S-a străduit atâția ani să găsească pe cineva care să-i finanțeze o a doua expediție în America și acum a auzit deodată că margrafa își duce orașul acolo…

Hester izbucni în râs.

— E imposibil! E nebună!

— Domnișoară Shaw! exclamă Smew. Cum puteți spune așa ceva? Margrafa este cea care ne conduce, reprezentanta Zeilor Gheții pe Pământ. Strămoașa ei, Dolly Rasmussen, este cea care i-a călăuzit spre un loc sigur pe supraviețuitorii primului oraș Anchorage care au fugit din America. Este un lucru absolut firesc, așadar, ca sarcina de a ne conduce înapoi acasă să revină cuiva din familia Rasmussen.

— Nu-nțeleg de ce-i iei apărarea, bombăni Hester. Te tratează ca pe o chestie neplăcută pe care a descoperit-o lipită de talpa pantofului ei. Și nădăjduiesc că știi că nu păcălești pe nimeni cu costumele alea pe care le schimbi întruna. Ne dăm seama că ești mereu unul și același.

— Nu încerc să păcălesc pe nimeni, replică Smew cu nespusă demnitate. Margrafa trebuie să aibă anumiți servitori și slujbași oficiali: șoferi, bucătari, șambelani, valeți et cetera. Din păcate, toți au murit. Așa încât eu a trebuit să intru în rol și să umplu locurile goale. Fac ce pot ca să păstrez vechile tradiții.

— Și înainte de asta ce ai fost? Șofer sau șambelan?

— Am fost piticul margrafei.

— La ce-i trebuia un pitic?

— La curtea margrafei a existat *dintotdeauna* un pitic. Pentru a o distra pe margrafă.

— Cum?

Smew ridică din umeri.

— Presupun că prin simplul fapt că era atât de scund.

— Și asta-i ceva amuzant?

— Așa-i tradiția, domnișoară Shaw. Nouă, celor din Anchorage, ne plac tradițiile noastre, pe care le-am păstrat după izbucnirea ciumei. Dar iată camerele voastre.

Smew deschise două uși, puțin mai departe pe coridor de cea a lui Pennyroyal. Fiecare dintre cele două camere avea ferestre lungi, un pat mare și conducte groase de încălzire. Încăperile erau cam de aceeași mărime cu întreaga nacelă a lui *Jenny Haniver.*

— Arată grozav, spuse Tom recunoscător. Dar n-avem nevoie decât de una.

— Nici nu încape discuție, zise Smew, intrând în prima încăpere pentru a regla conductele. Ar fi ceva nemaiauzit ca două persoane tinere de sex opus, necăsătorite, să stea în

aceeași cameră în Palatul de Iarnă. S-ar putea petrece tot felul de necuviințe. Este exclus.

Pentru o clipă, atenția îi fu distrasă de un gâlgâit dintr-o conductă. Apoi se întoarse către Hester și Tom făcând cu ochiul, complice.

— Aici există totuși o ușă care face legătura între camere; dacă cineva ar dori să se strecoare prin ea, nimeni n-ar avea cum să afle vreodată…

•••

Cineva știa însă aproape tot ce se petrecea în Anchorage. Supraveghetorii care-și priveau ecranele în întunericul albăstrui vedeau o imagine neclară, luată printr-un obiectiv superangular, a lui Tom și Hester care-l urmau pe pitic în a doua încăpere.

— Ce urâtă e!

— Nu pare prea fericită.

— Cine ar fi fericită cu o față ca aia?

— Nu, nu-i din cauza asta. E geloasă. N-ai văzut cum se uita Freya la iubitul ei?

— M-am plictisit de ăștia. Hai să urmărim pe altcineva.

Imaginea se schimbă, comutând în alte părți: familia Aakiuq în sufragerie, Scabious în casa lui singuratică, munca neîntreruptă, răbdătoare, din districtul motoarelor și din sectorul agricol…

•••

— Oare n-ar trebui să trimitem vorbă familiei Aakiuq? întrebă Tom, pe când Smew vedea de reglajele conductelor în a doua încăpere și se pregătea să plece. Probabil că ne așteaptă să ne întoarcem.

— Deja au fost anunțați, domnule, spuse Smew. Acum sunteți oaspeții Casei Rasmussen.

— Domnul Scabious nu se va bucura prea mult de asta, interveni Hester. Nu părea să-i placă deloc de noi.

— Domnul Scabious este un om pesimist, zise Smew. Nu are nicio vină. E văduv, iar singurul său fiu, Axel, a murit în epidemia de ciumă. N-a suportat deloc pierderea. N-are atâta putere încât s-o împiedice pe margrafă să vă arate ospitalitate. Sunteți amândoi cât se poate de bine-veniți în Palatul de Iarnă. Dacă aveți nevoie de ceva, sunați și va veni imediat un servitor – da, așa-i, tot eu. Cina e la ora șapte, dar dacă veți binevoi să coborâți puțin mai devreme, margrafa dorește să vă prezinte

cabinetul ei de curiozități, sau *Wunderkammer,* cum îi spune Luminăția Sa.

„Ce naiba-i aia?” gândi Hester, dar nu-i plăcea să pară proastă și ignorantă în fața lui Tom, așa că-și ținu gura. După plecarea lui Smew, deschiseră ușa dintre camere și se așezară amândoi pe patul lui Tom, sărind pe el pentru a-i testa arcurile.

— America! exclamă Tom. Ia gândește-te! Freya Rasmussen chiar are curaj. Aproape niciun oraș nu se aventurează la vest de Groenlanda și niciunul n-a încercat vreodată s-ajungă pe Continentul Mort.

— Nu, fiindcă e *mort,* comentă Hester pe un ton acru. Nu cred c-aș risca soarta unui oraș întreg pe baza unei cărți a lui Pennyroyal.

— Profesorul Pennyroyal știe despre ce vorbește, replică Tom cu loialitate. Oricum nu-i singurul care vorbește despre locuri înverzite în America.

— Te referi la legendele aviatorilor?

— Păi, da. Și la harta lui Snøri Ulvaeusson.

— Cea despre care mi-ai povestit? Aia care a dispărut atât de convenabil înainte ca să poată fi verificată?

— Insinuezi că profesorul minte? întrebă Tom.

Hester clătină din cap. Nici ea nu știa exact ce voia să zică; doar că i se părea greu de acceptat istorisirea lui Pennyroyal despre păduri virgine și nobili sălbatici. Totuși cine se credea ea să pună la îndoială spusele lui? Pennyroyal era un explorator celebru care scrisese cărți, în timp ce Hester nici nu citise *vreodată* o carte. Tom și Freya îl credeau și ei știau mai multe decât ea despre astea. Doar că ea nu-l putea asimila pe omulețul timid care tremura, se lamenta și pălea de fiecare dată când o rachetă se apropia de *Jenny Haniver* cu bravul explorator care se luptase cu urșii și se împrietenise cu americanii sălbatici.

— Mâine o să merg să vorbesc cu Aakiuq, spuse Hester. Să văd dacă poate grăbi reparația lui *Jenny.*

Tom încuviință din cap, dar n-o privi.

— Mie-mi place aici, zise. Orașul ăsta, vreau să spun. E trist, dar frumos. Îmi amintește de locurile cele mai încântătoare din Londra. Și nu aleargă după alte orașe ca să le mănânce, cum făcea Londra.

Lui Hester i se păru că în clipa aceea între ei doi apăruse o ruptură, ca o fisură în gheață, încă foarte subțire, dar care avea probabil să se lărgească.

— Nu-i decât alt Oraș cu Tracțiune, Tom. Orașe-Comerciant ori Orașe-Prădător, toate sunt la fel. Frumoase pe deasupra, dar sub punțile lor nu găsești decât sclavi, mizerie, suferință și corupție. Cu cât plecăm mai curând, cu atât mai bine pentru amândoi.

•

La ora șase, Smew se întoarse să-i ia și-i conduse, coborând scări interminabile în spirală, într-un salon de primire unde-i aștepta Freya Rasmussen.

Margrafa arăta de parcă ar fi încercat să-și aranjeze părul într-un mod mai interesant, dar ar fi renunțat la jumătatea efortului. Clipind din ochi spre oaspeții ei, pe sub bretonul prea lung, spuse:

— Mă tem că profesorul Pennyroyal încă nu se simte bine, dar sunt sigură că-și va reveni. Fără îndoială, Zeii Gheții nu l-ar fi trimis aici doar ca să-l lase să moară, nu-i așa? N-ar fi drept. Dar cred că pe un istoric londonez ca tine, Tom, nu se poate să nu te intereseze o *Wunderkammer* ca a mea.

— Bun, și ce-i aia o *Wunderkammer*? întrebă Hester, sătulă să fie ignorată de adolescenta asta răsfățată.

— E muzeul meu particular, zise Freya. Cabinetul meu de curiozități. Strănută și așteptă o clipă să vină o slujnică să-i șteargă nasul, apoi își aminti că muriseră toate și-l șterse singură cu mâneca. Mie-mi place istoria, Tom. Toate obiectele vechi pe care le dezgroapă oamenii... Desigur sunt lucruri obișnuite, utilizate pe vremuri de oamenii obișnuiți, însă pe care timpul le-a făcut speciale.

Tom încuviință din cap cu convingere și tânăra râse, simțind că întâlnise un suflet înrudit.

— Când eram copil, nu voiam să fiu margrafă. Îmi doream să mă fac istoric, exact ca tine și ca profesorul Pennyroyal. Și așa am început să-mi fac propriul meu muzeu. Veniți să vedeți.

Smew mergea înaintea lor, iar margrafa își susura întruna ciripitul vesel, în timp ce străbăteau alte coridoare, apoi o vastă sală de bal unde candelabrele puse la păstrare zăceau acoperite cu huse pentru a le feri de praf, după care ieșiră într-o arcadă boltită, cu pereții acoperiți de oglinzi. Razele reflectate luciră în

întunericul de afară, luminând vârtejurile de zăpadă și o fântână îmbrăcată în gheață. Hester își înfundă mâinile în buzunare și le încleștă în pumni, pășind furioasă în urma lui Tom. „Deci nu numai că-i frumoasă”, gândi ea, „dar a și citit aceleași cărți pe care le-a citit el și știe totul despre istorie – și se mai zice că zeii sunt drepți. E leit imaginea lui Tom în oglindă. Cum aș putea să concurez cu așa ceva?”

Drumul lor se sfârși într-un hol circular, în fața unei uși păzite de doi Stalkeri. Tom le recunoscu formele angulare și se trase înapoi îngrozit, căci una dintre aceste mașini antice de luptă blindate îi hăituise, pe el și pe Hester, nu cu mult timp în urmă, peste jumătate din Terenul de Vânătoare. Apoi Smew aprinse un glob cu argon și Tom văzu că Stalkerii aceștia nu erau decât relicve: exoschelete de metal ruginit, dezgropate din gheață și puse în picioare ca ornamente la intrarea în cabinetul de curiozități al Freyei Rasmussen. Tânărul aruncă o privire spre Hester, să vadă dacă îi împărtășea teama, dar ea privea în altă parte. Însă înainte ca el să-i atragă atenția, Smew descuiase ușa și margrafa îi conducea deja pe toți în muzeu.

Tom o urmă în praf și penumbră cu strania senzație că se întorcea acasă. Era drept că încăperea uriașă semăna mai degrabă cu un magazin de vechituri decât cu sălile pline de exponate aranjate grijuliu cu care se obișnuise pe vremea când locuia încă la Londra, totuși era o adevărată peșteră a comorilor. După Războiul de Șaizeci de Minute, Pustiurile de Gheață fuseseră martore la nașterea și la dispariția a cel puțin două civilizații, iar Freya deținea relicve importante din fiecare. Printre altele, exista și o machetă a orașului Anchorage așa cum ar fi putut arăta pe vremuri, în epoca lui statică, un raft cu amfore din Cultura Metalului Albastru și câteva fotografii cu Cercurile de Gheață, un fenomen misterios întâlnit uneori pe Banchiză.

În timp ce rătăcea prin expoziție ca un somnambul, Tom nu băgă de seamă lipsa de chef a lui Hester în a-l urma.

— Uite! strigă el, aruncând peste umăr o privire plină de încântare. Hester! Uite!

Hester privi și văzu obiecte pe care nu avea educația necesară să le înțeleagă, precum și propriul ei chip reflectat în vitrinele exponatelor. Îl văzu pe Tom îndepărtându-se de ea și exclamând extaziat în fața câte unei statui vechi de piatră

mutilate. Prezența lui părea atât de potrivită acolo, încât fetei crezu că i se frânge inima.

Una dintre comorile preferate ale Freyei stătea într-o vitrină din spatele sălii. Era o folie aproape perfectă din metalul argintiu și subțire care apărea în locurile unde fuseseră gropi de gunoi ale Imperiului American în toată lumea, pe care Anticii îl numeau „foiță de staniol” sau „poleială”. Freya și Tom stăteau unul lângă altul și o contemplau, încântați de imaginea chipurilor reflectate pe suprafața ei.

— Anticii aveau atât de multe *chestii*...

— E incredibil, încuviință Tom în șoaptă, deoarece obiectul din vitrină era atât de vechi și de prețios, încât părea sacru, atins de degetele Zeiței Istoriei. Când te gândești că a fost o vreme când au trăit oameni atât de bogați, încât puteau arunca asemenea lucruri... Până și cei mai săraci dintre ei trăiau ca Lorzii Primari.

Trecură la următorul exponat: o colecție de inele de metal ciudate, găsite frecvent prin grămezile de deșeuri Antice, dintre care unele încă aveau atașat un fel de breloc, medalion sau pandantiv în formă de lacrimă cu inscripția TRAGEȚI.

— Profesorul Pennyroyal nu este de acord că obiectele acestea ar fi fost aruncate la gunoi, zise Freya. El susține că siturile pe care arheologii moderni le numesc „gropi de gunoi” erau în realitate centre religioase unde Anticii jertfeau obiecte de preț Zeilor Consumului pe care-i venerau. N-ai citit cartea lui pe tema asta? Are titlul *Gunoi*? *Pe naiba*! O să-ți împrumut un exemplar...

— Mulțumesc, spuse Tom.

— Mulțumesc, *Luminăția Voastră,* îl corectă Freya, dar îi zâmbi atât de dulce, încât îi fu greu să se simtă ofensat. Bineînțeles, continuă ea, trăgând cu degetele o dâră prin praful de pe o vitrină, locul ăsta are mare nevoie de un curator. A existat unul, dar a murit în timpul ciumei, ori poate a plecat; nu mai țin minte. Acum se așază praful pe toate și se fură din lucruri; niște giuvaieruri vechi și câteva mașini – deși nu-mi pot închipui cine le-ar fi putut dori, ori cum ar fi pătruns aici. Dar după ce vom ajunge în America va fi important să ne amintim trecutul. Margrafa îl privi din nou, zâmbind. Ai putea rămâne, Tom. Mi-ar plăcea să știu că de micul meu muzeu se ocupă un istoric veritabil, din Londra. L-ai putea extinde, deschide publicului. I-am spune Institutul Rasmussen...

Tom respiră mai adânc aerul muzeului, inhalând mirosul de praf, mucegai, dușumea lustruită și animale împăiate, mâncate de molii. Pe când era Ucenic Istoric tânjea să evadeze și să aibă aventuri, dar acum, când viața lui devenise o aventură continuă, ideea de a lucra iarăși într-un muzeu i se părea ciudat de ispititoare. Apoi privi pe lângă Freya și o văzu pe Hester urmărindu-l – o siluetă subțire, singuratică, ascunsă pe jumătate în umbră, lângă ușă, ținându-și cu o mână vechea eșarfă roșie ca să-și acopere chipul. Pentru prima oară îl enervă prezența ei. Ce păcat că nu era mai drăguță! Și mai sociabilă!

— Îmi pare rău, zise el. Hester n-ar dori să stea aici. Se simte cel mai bine în văzduh.

Freya o privi atent pe cealaltă fată. Nu era obișnuită ca oamenii să o refuze când le oferea un post bun. Începuse să-i placă de acest istoric tânăr și chipeș. Începuse chiar să se întrebe dacă Zeii Gheții i-l trimiseseră ca o compensație pentru faptul că la bordul lui Anchorage nu mai rămăsese niciun băiat potrivit pentru ea. Dar de ce oare aceiași zei hotărâseră să i-o trimită și pe Hester Shaw odată cu el? Fata nu era doar urâtă, ci de-a dreptul oribilă, și totuși stătea între ea și acest tânăr drăguț asemenea unui demon care păzea un prinț fermecat.

— Este în regulă, zise margrafa, ca și cum refuzul lui n-ar fi dezamăgit-o deloc. Am înțeles că lui Aakiuq îi vor trebui câteva săptămâni ca să-ți repare aeronava. Așa că vei avea destul timp să te gândești.

„Și destul timp”, adăugă ea în gând, „să scapi de prietena ta îngrozitoare”.

Capitolul 11: Spirite care nu-și găsesc odihna

În noaptea aceea, Tom dormi bine și visă muzee. Întinsă alături de el, Hester aproape că nu dormi deloc. Patul era atât de mare, încât ea s-ar fi putut afla la fel de bine în cealaltă cameră. De obicei îi plăcea să doarmă cuibărită lângă Tom în cușeta îngustă din *Jenny Haniver,* cu fața în părul lui, cu genunchii îndoiți în scobitura din spatele genunchilor lui, trupurile lor potrivindu-se unul cu altul ca piesele dintr-un joc de

puzzle. Dar pe salteaua asta mare și moale el se rostogolea în somn, îndepărtându-se de ea, lăsând-o singură într-un talmeș-balmeș de cearșafuri transpirate. Mai mult, în cameră se făcuse prea cald; aerul uscat nu-i făcea bine la sinusuri și din conductele de pe tavan se auzeau răpăituri metalice – niște zgomote slabe, sinistre, de parcă prin pereți ar fi circulat șobolani.

Până la urmă se ridică, își puse paltonul și cizmele și ieși din palat în frigul cumplit ce domnea pe străzi la ora trei dimineața. O scară în spirală cobora, prin izolația termică, spre districtul motoarelor din Anchorage, dominat de uruitul neîntrerupt al bătăilor ritmice, ajungând într-un spațiu întunecat, ticsit de cazane pântecoase și rezervoare de combustibil îngrămădite precum ciupercile între pilonii ce sprijineau etajele orașului. O luă spre pupă, gândind: „Acum o să vedem cum își tratează muncitorii micuța Regină a Zăpezilor”. Abia aștepta să-l scandalizeze pe Tom în așa măsură încât să-și piardă orice simpatie pentru locul ăsta. Avea de gând să-i strice micul dejun cu o relatare a condițiilor de pe nivelul inferior.

Traversă o pasarelă de fier, printre roți dințate uriașe care scrâșneau și huruiau în jurul ei ca mecanismul unui ceas colosal. Merse urmărind o țeavă segmentată enormă, coborând la un nivel unde se înălțau și coborau pistoane acționate de un set de motoare – o improvizație asamblată din piese TehAnt de un tip pe care nu-l mai văzuse niciodată: sfere blindate ce bâzâiau și șuierau, emițând fascicule de lumină violetă. Printre ele zoreau bărbați și femei cu sarcini precise, ducând truse de unelte ori conducând mașini de lucru mari cu multe membre, dar nu se vedeau nicăieri șirurile de sclavi încătușați ori supraveghetorii cruzi și aroganți la care se așteptase. Chipul insipid al Freyei Rasmussen îi privea de sus, de pe afișele lipite pe pilonii de susținere a nivelului, iar muncitorii își înclinau capetele cu respect când treceau pe sub ele.

„Poate că Tom avea dreptate”, gândi Hester în timp ce dădea târcoale, nevăzută de nimeni, pe marginea puțului motoarelor. Poate că Anchorage era într-adevăr atât de civilizat și de pașnic pe cât părea. Poate că el ar fi putut fi fericit aici. Poate că orașul ar fi supraviețuit chiar și călătoriei până în America, iar Tom ar fi putut rămâne la bordul său în calitate de custode al muzeului Freyei Rasmussen, având astfel ocazia de a învăța triburile

sălbatice despre lumea pe care o făuriseră strămoșii lor îndepărtați. Ar fi putut continua s-o păstreze pe *Jenny* ca iaht aerian particular, iar în zilele în care era liber ar fi putut face expediții de prospectare căutând TehAnt în deserturile bântuite…

„De tine însă n-o să mai aibă nevoie, nu-i așa?” auzi o voce slabă întrebând în mintea ei. „Și ce-o să te faci fără el?”

Hester încercă să-și închipuie viața fără Tom, dar nu reuși. Știuse întotdeauna că nu va dura o veșnicie, însă acum, că sfârșitul era aproape, îi venea să strige: „Încă nu! Mai vreau! Măcar încă un an de fericire. Ori poate doi.

Își șterse lacrimile care-i încețoșau privirea și se grăbi spre pupa orașului. Undeva, dincolo de uzina vastă pentru reciclarea căldurii, simți un curent de aer rece venind de afară. Lăsă în urmă duduitul tot mai stins al motoarelor ciudate, căruia îi luă locul un șuierat constant, ascuțit, care crescu în intensitate pe măsură ce se apropia de pupă. După câteva minute, fata ieși pe o pasarelă acoperită care înconjura orașul pe toată lățimea lui, protejată de un paravan din grile de oțel montate în panouri. Dincolo de el, reflectate în roata masivă ce se învârtea necontenit la pupa lui Anchorage, străluceau Luminile Nordului.

Hester traversă pasarela, își lipi fața de grilajul rece și privi prin el. Roata lustruită lucea ca oglinda și, în cascada de reflexii, vedea pintenii de metal fixați pe ea căzând unul după altul, mușcând gheața și împingându-l astfel pe Anchorage înainte. O ploaie rece, fină, de apă topită zbura de sub roată și fragmente de gheață aruncată în sus răpăiau pe grilaj cu zgomot puternic. Unele bucăți erau foarte mari. La câțiva metri de Hester, o secțiune a grilajului se desprinsese și bascula spre interior de fiecare dată când o lovea un bloc de gheață, deschizând o breșă prin care erau împroșcate pe pasarelă bucățele de gheață și apă amestecată cu zăpadă.

Cât de ușor i-ar fi să alunece prin deschizătura aceea! Pentru o clipă ar fi simțit căderea, apoi roata ar fi trecut peste ea, lăsând pe gheață doar o pată roșie, repede uitată. N-ar fi fost mai bine decât să-l vadă pe Tom îndepărtându-se tot mai mult de ea? N-ar fi fost mai bine să moară decât să fie din nou singură?

Întinse mâna către marginea grilajului ce se bălăbănea, însă o altă mână îi apucă brusc brațul și un glas îi strigă în ureche:

— Axel?

Hester se întoarse, căutându-și cuțitul. În spatele ei stătea Søren Scabious. În ochii lui, înainte de a-i vedea chipul, părură să strălucească lacrimi gata să țâșnească și o speranță; apoi o recunoscu și fața lui își reluă expresia obișnuită de nefericire adâncă.

— Domnișoară Shaw, mârâi el. Pe întuneric am avut impresia că ești…

Hester se trase înapoi, ascunzându-și fața. Se întrebă de câtă vreme o urmărea bărbatul.

— Ce cauți aici? întrebă ea. Ce dorești?

Scabious, stânjenit, își găsi o scăpare înfuriindu-se:

— Te-aș putea întreba același lucru, tânără aviatoare! Ai venit aici ca să-mi spionezi districtul motoarelor, nu-i așa? Bănuiesc că ai văzut suficient de mult.

— Nu mă interesează motoarele dumitale.

— Nu? Scabious întinse mâna din nou, apucând-o de încheietură. Mi-e greu să cred asta. Familia mea a perfecționat Sferele Scabious vreme de douăzeci de generații. Este unul dintre cele mai eficiente sisteme de motoare din lume. Sunt sigur că vrei să te duci și să le spui celor din Arkangel ori Ragnaroll ce bogății îi așteaptă, dacă ne găsesc și ne devorează.

— Ce prostie! Hester scuipă dezgustată. N-aș lua aurul unui prădător! Deodată o izbi un gând, rece și dur ca așchiile de gheață ce zornăiau pe grilajul din spatele ei. De fapt, cine e Axel? N-a fost cumva fiul dumitale? Cel despre care vorbea Smew? Cel care a murit? Ai crezut cumva că sunt fantoma lui?

Scabious îi eliberă încheietura. Mânia i se topi repede, ca un foc peste care s-a turnat apă. Ochii i se îndreptară spre roata propulsoare, apoi în sus, spre luminile de pe cer; priveau oriunde, mai puțin către Hester.

— Spiritul lui rătăcește pe-aici, murmură el.

Hester lăsă să-i scape un râset scurt, neplăcut, apoi se opri. Bătrânul era perfect serios. Îi aruncă fetei o privire rapidă, după care se uită în altă parte. Chipul lui, luminat de o strălucire fluctuantă, deveni dintr-odată blând.

— Nomazii Zăpezii cred că sufletele morților sălășluiesc în aurora boreală, domnișoară Shaw, și că în nopțile în care aurora strălucește cel mai puternic ele coboară și umblă pe Banchiză.

Hester nu răspunse, mărginindu-se să ridice din umeri, tulburată în fața nebuniei și durerii bărbatului. Spuse cu stângăcie:

— Nimeni nu se întoarce de pe Tărâmul fără Soare, domnule Scabious.

— Ba da, domnișoară Shaw, se întorc. Scabious dădu din cap cu convingere. De când am pornit în călătoria noastră spre America, s-au observat tot timpul apariții. Mișcări. Obiecte ce dispar din camere încuiate. Oamenii aud pași și glasuri în zone ale districtului care au fost închise și abandonate încă din vremea ciumei. De aceea cobor aici de câte ori îmi îngăduie munca și strălucește aurora. L-am văzut deja de două ori: un băiat cu păr bălai, care mă privește din umbră, dar se face nevăzut îndată ce-l zăresc. În orașul ăsta n-a mai rămas în viață niciun băiat blond. E Axel, sunt convins.

Bătrânul mai rămase o clipă cu ochii ațintiți spre cerul luminos, apoi se întoarse și se îndepărtă. Hester îl urmări cu privirea până când silueta lui înaltă dispăru după colțul din capătul galeriei. În timp ce-l privea plecând, se întrebă: „Oare Scabious chiar crede că orașul ăsta poate ajunge până în America?” Dar oare îi păsa măcar? Sau nu făcuse decât să-i cânte-n strună margrafei și planurilor ei țicnite, fiindcă spera să găsească stafia fiului său așteptându-l pe Banchiză?

Hester tremura. Până acum nu-și dăduse seama cât era de frig aici, la pupa orașului. Deși Scabious plecase, încă avea senzația că era urmărită. Simți furnicături pe ceafă. Se uită brusc în spate și acolo, în gura unui culoar de acces, văzu – ori i se păru că vede – un chip încețoșat ca o pată difuză, ce se pierdu iute în întuneric, lăsând în urmă doar persistența imaginii unui cap cu păr aproape alb de blond.

Nimeni nu se întoarce de pe Tărâmul fără Soare. Hester știa, dar asta n-o împiedica să-și amintească toate poveștile cu fantome pe care le auzise vreodată. Se întoarse și fugi, cât putu de repede, prin umbrele devenite deodată amenințătoare, înapoi spre străzile mai populate.

În urma ei, prin hățișul de țevi și de conducte ce atârnau în galeria de la pupă, ceva metalic se furișă în grabă, zăngăni și căzu, rămânând nemișcat.

Capitolul 12: Oaspeți nepoftiți

Domnul Scabious avea și în același timp n-avea dreptate în legătură cu stafiile. Orașul său era într-adevăr bântuit, însă nu de sufletele celor morți.

Bântuirea începuse cu aproape o lună în urmă, dar nu în Anchorage, ci în Grimsby, un oraș realmente ciudat și foarte secret. Începuse cu un sunet slab: un pocnet găunos, ca un bobârnac dat cu unghia în învelișul elastic al unui balon de jucărie. Apoi pocnituri de paraziți, hârâitul manevrării unui microfon și urechea de pe tavan începu să-i vorbească lui Caul:

— Sus, băiețaș. Trezirea. Unchiul te sună. Am o trebușoară pentru tine, Caul, băiete. Da, da.

Caul, ieșind parcă la suprafață dintre fragmente de vise, își dădu deodată seama, șocat, că era de-adevăratelea. Se dădu jos din cușetă și se ridică în picioare amețit. Camera lui, doar puțin mai mare decât un dulap, avea în ea un singur lucru, în afară de cușeta lată cât o etajeră și câteva pete de igrasie spectaculoase: încâlceala de cabluri din jurul unei camere video și al unui microfon aflate în mijlocul tavanului. Băieții numeau aceste dispozitive ochii și Urechile Unchiului. Numele nu menționa nimic despre o Gură a Unchiului. Și totuși, iată că-i putea vorbi.

— Te-ai trezit, băiete?

— Da, Unchiule! zise Caul, străduindu-se să nu-și lase cuvintele să sune nedeslușit din cauza somnului.

Cu o zi înainte muncise din greu în Hoțarium, încercând să prindă o gașcă de băieți mai mici care se furișau prin labirintul de coridoare și scări proiectat de Unchiul pentru a-i învăța arta de a fura în mod subtil, fără a fi văzuți. Se culcase mort de oboseală și probabil că dormise multe ore, dar se simțea de parcă lumina se stinsese doar cu câteva minute în urmă. Scutură din cap, încercând să-și limpezească gândurile de aburii somnului.

— M-am trezit, Unchiule!

— Bine.

Camera video se întinse, coborând către Caul; un șarpe lung, scânteietor, făcut din segmente de metal, îl hipnotiza cu ochiul lui unic ce nu clipea niciodată. Știa că în acest timp, pe un ecran

de supraveghere aflat undeva în biroul Unchiului, sus, în Primăria Veche, imaginea se focaliza pe propriul lui chip. Instinctiv apucă cuvertura de pe pat și-și ascunse trupul gol.

— Ce vrei să fac, Unchiule? întrebă tânărul.

— Am un oraș pentru tine, răspunse vocea. Anchorage. E un orășel simpatic de pe gheață, căruia norocul nu-i mai surâde și care se îndreaptă spre nord. Vei lua nava-melc *Viermele cu Șurub* și-l vei jefui.

Caul încercă să se gândească la ceva inteligent de spus, așa cum stătea acolo, înfășurat într-o cuvertură, sub ochiul neclintit al camerei video.

— Hei, băiete! se răsti Unchiul. Nu vrei să te ocupi de treaba asta? Nu crezi că ești pregătit să comanzi un melc?

— Ba da! Sigur că da! strigă Caul cu înflăcărare. Doar că… am crezut că *Viermele* e nava lui Wrasse. N-ar trebui să meargă el, ori unul dintre băieții mai mari?

— Nu-mi judeca ordinele, băiete! Unchiul Știe Mai Bine. Întâmplător, pe Wrasse îl trimit în sud cu altă misiune, așa că-i nevoie de altcineva. În mod normal n-aș pune un tinerel să conducă o expediție de jefuire, dar cred că ești gata, iar Anchorage e o pradă prea frumoasă ca s-o ratăm.

— Da, Unchiule.

Caul auzise deja zvonuri despre această misiune misterioasă în sud, căreia îi erau transferați tot mai mulți băieți mai mari și nave-melci mai bune. Umbla vorba că Unchiul plănuia cel mai îndrăzneț jaf din lunga sa carieră, dar nimeni nu știa cu adevărat ce punea la cale. Nu ar fi avut nicio importanță pentru Caul, atât timp cât absența lui Wrasse însemna că el însuși ar fi ajuns să-și comande propria navă-melc!

La paisprezece ani, Caul făcuse parte din echipajele a douăsprezece misiuni la bordul unor melci, dar crezuse că va fi nevoit să mai aștepte cel puțin un an până când să i se încredințeze comanda unei nave. Comandanții melcilor erau de obicei băieți mai mari, tipi sclipitori care locuiau în propriile lor case la nivelurile superioare – incomparabile cu bojdeucile sordide în care Caul locuise dintotdeauna, aici, pe etajele igrasioase unde se afla Hoțariumul, unde se prelingea apă de mare pe lângă niturile ruginite, iar nopțile răsunau de sunetele sinistre ale metalului tensionat, unde se întâmpla ca încăperi întregi să facă implozie pe neașteptate, ucigându-i pe tinerii

care locuiau în ele. Dacă putea să încheie cu succes această misiune și să aducă acasă ceea ce jinduia Unchiul, și-ar fi putut lua rămas-bun pentru totdeauna de la încăperile astea mizerabile!

— Îl vei lua cu tine pe Skewer, spuse Unchiul. Și un novice, pe Gargle.

— Pe Gargle! exclamă Caul, încercând prea târziu să-și ascundă scepticismul.

Gargle era nătărăul seriei din anul lui; stângaci și enervant, cu o personalitate care părea să atragă hărțuirea din partea băieților mai mari. Nu reușise niciodată să treacă de nivelul doi al Hoțariumului, fiind prins de fiecare dată. De regulă, Caul era cel care-l prindea, scoțându-l repede din joc înainte de a-l vedea căzând pradă unuia dintre ceilalți instructori, de pildă lui Skewer, căruia îi făcea o plăcere deosebită să-i bată pe cei picați la test. Caul nu-și mai amintea de câte ori îl dusese pe băiatul alb la față, care se smiorcăia, înapoi în dormitorul novicilor. Iar acum Unchiul îi cerea să-l ia pe amărâtul ăla de puști într-o expediție pe bune!

— Gargle e stângaci, dar e deștept, zise Unchiul. (Unchiul știa întotdeauna ce gândești, chiar dacă nu spuneai nimic.) Se pricepe la mașinării. Se pricepe la mânuit camere video. L-am pus să lucreze la arhive și mă gândesc să-l mut aici sus cu normă-ntreagă, dar mai întâi vreau ca tu să-l duci și să-i arăți cum e viața unui Băiat Pierdut. Te pun pe tine s-o faci, fiindcă ai mai multă răbdare decât Wrasse, Turtle și ceilalți.

— Da, Unchiule, zise Caul. Tu Știi Cel Mai Bine.

— La naiba, sigur că știu. Îmbarcă-te pe *Viermele cu Șurub* imediat ce începe schimbul de zi. Și adu-mi niște lucruri drăguțe, Caul. Și povești. Multe povești.

— Da, Unchiule.

— Și, Caul…

— Da, Unchiule?

— Nu te lăsa prins!

•••

Iar acum, o lună mai târziu și la sute de kilometri depărtare de Grimsby, Caul stătea ghemuit și ținându-și răsuflarea în umbre în vreme ce aștepta să se stingă sunetul pașilor alergători ai lui Hester. Oare ce-l apucase, de când ajunsese aici, de-și tot asuma alte riscuri? Un hoț bun nu se lasă văzut niciodată, însă

el era aproape sigur că tânăra aviatoare îl depistase, cât despre Scabious… Îl cuprinse tremuratul, închipuindu-și ce s-ar fi întâmplat dacă Unchiul ar fi aflat de asta.

Când în sfârșit se convinsese că e singur, se furișă afară din ascunzătoare și se strecură repede, aproape fără zgomot, printr-un culoar secret, până la *Viermele cu Șurub,* care atârna ascuns în umbrele uleioase de sub pântecele lui Anchorage, nu departe de roata de propulsie. Era o navă-melc veche și ruginită, dar Caul se mândrea cu ea și cu faptul că deja cala i se umplea cu obiectele pe care el și echipajul le șterpeliseră din atelierele și vilele abandonate ale orașului de deasupra. Își lepădă tolba cu cea mai recentă pradă alături de celelalte și lunecă, printre baloturile și teancurile stivuite, spre compartimentul din față. Acolo, în zumzetul slab al instalațiilor și pâlpâitul albăstrui al ecranelor, îl aștepta restul echipajului de trei băieți al navei. Văzuseră totul, bineînțeles. În timp ce Caul o urmărise pe Hester pe tăcute prin districtul motoarelor, ei o urmăriseră cu camerele secrete și chicoteau amintindu-și conversația ei cu șeful motoarelor.

— Buhuhuuu! Stafie! făcu Skewer rânjind.

— Caul, Caul, ciripi Gargle, bătrânul Scabious crede că ești o fantomă! Duhul fiului său mort, întors ca să-l saluți!

— Știu, am auzit.

Trecu pe lângă Skewer și se așeză într-unul dintre fotoliile de piele ce scârțâiau, enervat brusc pe înghesuiala, dezordinea și aerul închis din *Viermele cu Șurub,* după aerul rece și curat de afară. Aruncă o privire către tovarășii lui, care încă se hlizeau ca proștii, așteptându-l să li se alăture și să-și bată joc împreună de bătrânul Scabious. Dar și ei păreau cumva mai mici, mai neînsemnați și mai puțin vii, în comparație cu oamenii pe care tocmai îi spionase.

Skewer era de-o seamă cu Caul, însă mai vânjos și mai sigur pe el. Uneori lui Caul i se părea ciudat că Unchiul nu-i încredințase lui conducerea acestei expediții, iar unele glume tăioase ale lui Skewer îl făceau pe Caul să suspecteze că și el se gândea la același lucru. În vârstă de zece ani și stăpânit la fiecare pas de exaltarea primei sale misiuni de jaf, Gargle nu părea să fi băgat de seamă tensiunea dintre cei doi. Se dovedise a fi stângaci și nepriceput la nimic, exact așa cum se temuse Caul; neîndemânatic la furat, paralizat de frică de câte ori se

apropia de el un Uscat, Gargle se întorcea din mai toate incursiunile în oraș cu mâna goală, tremurând, cu pantalonii cufuriți. Skewer, care nu scăpa niciun prilej de a râde de metehnele altuia, l-ar fi hăituit și batjocorit fără milă, dacă n-ar fi fost Caul să-l împiedice. Încă-și amintea de prima lui misiune, când stătea înghesuit într-un melc împreună cu doi băieți mai mari, dușmănoși, sub Zeestadt[3] Gdansk. Orice hoț trebuie să-nceapă de undeva.

Skewer încă rânjea.

— Faci greșeli, Caul! Te lași descoperit. Norocul tău că bătrânu-i nebun. Fantome, pfui! Stai s-ajungem acasă și să le povestim celorlalți! Caul strigoiul! Buhuhuuu!

— Nu-i de râs, Skew, spuse Caul.

Spusele domnului Scabious îi provocaseră un sentiment de iritare ciudat, deși nu știa să-l explice. Își privi chipul oglindit în fereastra cabinei. Nu prea semăna cu portretele lui Axel pe care le văzuse în vreme ce fura din biroul bătrânului. Băiatul lui Scabious fusese mai vârstnic, înalt, chipeș, cu ochi albaștri. Caul avea corp de hoț, subțire ca un șperaclu, și ochii negri. Dar amândoi aveau același păr blond-albicios, neîngrijit. Un tată bătrân, cu inima frântă de durere, care ar zări un cap bălai prin întuneric și ceață, se poate înșela ușor, nu-i așa?

Tresări dându-și seama că Skewer i se adresa și că vorbea cu el de ceva timp.

— … și știi ce zice Unchiul – Prima Regulă a Furatului: *Nu te lăsa prins*!

— N-o să mă las prins, Skew. O să am grijă.

— Păi, atunci cum se face c-ai fost văzut?

— Oricui i se poate-ntâmpla s-aibă ghinion. Toamna trecută, Vrăbioiul Manglitor din Fundătura Pungașilor a fost nevoit să-njunghie un Uscat care-l ginise pe puntea de jos din Arkangel.

— Aia a fost altceva. Da’ tu stai prea mult și te uiți la Uscați. N-ar fi nimic dacă i-ai privi doar pe ecran, da’ tu te învârti pe-acolo pe sus și-i observi pe bune.

— Da, așa face, întări Gargle, dornic să-i fie pe plac. L-am văzut io.

— Ia mai taci! se oțărî Skewer, dându-i un șut puștiului.

— Sunt interesanți, zise Caul.

---

[3] „Orașul Marin” (în germană în original – n.tr.).

— Sunt Uscați! se enervă Skewer. Știi părerea Unchiului despre Uscați. Sunt ca vitele. Creierul lor se mișcă mai încet ca al nostru. De-aia e normal ca noi să le luăm lucrurile.

— Da, știu! spuse Caul. I se băgaseră-n cap toate astea încă de când era doar un începător în Hoțarium. La fel și lui Skewer. Noi suntem Băieții Pierduți. Suntem cei mai buni hoți din lume. Al nostru-i orice lucru ce nu-i bătut în cuie.

Însă știa că Skewer nu se înșela. Uneori avea senzația că destinul lui parcă n-ar fi fost să fie un Băiat Pierdut, nicidecum. Îi plăcea mai mult să se uite la oameni decât să-i jefuiască.

Se smuci din scaun și apucă ultimul lui raport de pe un raft aflat deasupra butoanelor de acționare a camerelor video; treisprezece coli din cea mai bună hârtie cu antetul oficial al Freyei Rasmussen, acoperite cu scrisul lui mare și neîngrijit. Le flutură pe sub nasul lui Skewer în timp ce se îndrepta spre pupă.

— Îl trimit la bază. Unchiul se supără dacă nu primește un raport pe săptămână.

— Asta nu-i nimic față de cât de tare-o să se supere dacă o să fim prinși din cauza ta, bombăni Skewer.

Compartimentul pentru pești al *Viermelui cu Șurub* se afla sub cabina de dormit a băieților și în el se impregnase același iz de sudoare acră și de ciorapi nespălați. Conținea recipiente pentru zece pești-mesageri, dar trei erau deja goale. În vreme ce-l pregătea pe al patrulea pentru lansare, Caul simți o undă de regret. Peste numai șase săptămâni va lansa și ultimul „pește”. Atunci va veni momentul în care *Viermele* va trebui să se decupleze de Anchorage și să pornească spre casă. Iar lui îi va fi dor de domnișoara Freya și de oamenii ei. Ce prostie, nu-i așa? Fiindcă nu-s altceva decât niște Uscați tâmpiți. Doar niște imagini pe un nenorocit de ecran.

Peștele-mesager arăta ca o torpilă argintie, aerodinamică, iar dacă ar fi stat vertical, ar fi fost mai înalt decât Caul. Ca întotdeauna, în timp ce-i verifică rezervorul de combustibil și introduse în compartimentul etanș de la vârf raportul său făcut sul, îl încercă un ușor sentiment de respect. Pretutindeni, în tot nordul, alți căpitani de melci îi trimiteau pești Unchiului, așa încât să știe tot ce se petrecea și să poată pune la cale alte și alte jafuri tot mai îndrăznețe. Asta-l făcea pe Caul să se simtă și mai vinovat fiindcă-i plăceau Uscații. Ce noroc pe el că era un

Băiat Pierdut! Ce noroc că lucra pentru Unchiul. Unchiul Știa Cel Mai Bine.

•••

După câteva minute, peștele-mesaj lunecă din pântecele *Viermelui cu Șurub,* coborî neobservat prin umbrele de sub Anchorage și se lăsă în jos pe gheață. În vreme ce orașul gonea spre nord, „peștele” își sfredeli drum prin zăpadă, mai jos prin gheață, cu răbdare, tot mai jos, până când, în sfârșit, străpunse stratul gros de gheață și ajunse în apele întunecate de dedesubt. Computerul TehAnt ce-i ținea loc de creier pulsa ticăind. Nu strălucea de inteligență, dar își știa drumul spre casă. Comandă ieșirea unor eleroane ca niște înotătoare și a unei elice minuscule și, cu motorul torcând, se lansă într-o cursă rapidă spre sud.

Capitolul 13: Timoneria

Hester nu-i spuse nimic lui Tom despre întâlnirea ei stranie. Nu dorea să fie luată drept o proastă ce bate câmpii despre stafii. Silueta pe care o zărise observând-o din umbre fusese doar o iluzie, o închipuire. În privința domnului Scabious, avusese dovada demenței lui. De fapt, întregul oraș părea să fie cuprins de nebunie, de vreme ce locuitorii săi îi credeau pe Freya și pe Pennyroyal, care le promiseseră un nou teren de vânătoare, înverzit, dincolo de gheață. Iar Tom era la fel de nebun ca ei. N-avea niciun rost să-l contrazică ori să-ncerce să-l facă să gândească mai practic. Mai bine se străduia să găsească un mod de a-l scoate de acolo în siguranță.

Și așa trecură zile, apoi săptămâni, vreme în care Anchorage alergă spre nord traversând vaste câmpii de gheață – banchiza ce acoperea marea în vecinătatea scutului muntos al Groenlandei. Hester începu să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în portul aerian, urmărindu-l pe domnul Aakiuq meșterind la *Jenny Haniver.* Nu prea avea cum să-l ajute, cunoștințele ei de mecanică fiind sumare, dar îi putea ușura munca înmânându-i uneltele, aducându-i diverse obiecte din atelier sau turnându-i în cană cacao fierbinte, purpuriu-închis, din vechiul lui termos. Avea senzația că, prin simpla ei prezență,

putea grăbi cumva ziua în care *Jenny* va fi gata și îi va duce cât mai departe de orașul bântuit.

Uneori, Tom venea și el în hangar, dar de regulă prefera să stea departe.

— Domnului Aakiuq nu-i place să fim amândoi aici, îi zise el lui Hester. N-am face decât să-l încurcăm.

De fapt, amândoi știau adevăratul motiv: lui Tom îi plăcea prea mult noua viață în Anchorage. Până acum nu-și dăduse seama cât îi lipsise traiul la bordul unui oraș în mișcare. Probabil din cauza motoarelor, își spuse el, a vibrației liniștitoare, care făcea clădirile să pară vii, a senzației că te îndrepți spre ceva, a ideii că în fiecare dimineață te vei trezi văzând altă priveliște pe fereastra camerei tale... chiar dacă nu va fi decât un alt peisaj întunecat și înghețat.

Și, deși nu i-ar fi plăcut s-o recunoască nici măcar față de el însuși, poate că avea legătură și cu Freya. O întâlnea adesea în *Wunderkammer* ori în biblioteca palatului. Deși întâlnirile erau destul de oficiale, Smew ori domnișoara Pye fiind prezenți de fiecare dată undeva în fundal, Tom avea impresia că începea s-o cunoască pe margrafă. Persoana ei îl nedumerea. Era complet diferită față de Hester și aducea mai degrabă cu fetele la care visase el odinioară, la Londra, pe când era un ucenic singuratic: drăguță și sofisticată. E drept că dădea dovadă de snobism și avea o obsesie pentru ritual și pentru etichetă, dar era de înțeles ținând cont de felul în care fusese crescută, de modul de trai și de cele prin care fusese nevoită să treacă. Îi plăcea tot mai mult de ea.

•••

Profesorul Pennyroyal își revenise complet și se mutase în reședința oficială a Navigatorului-șef, un turn înalt, în formă de pală de elice, numit Timoneria, aflat în împrejurimile Palatului de Iarnă, lângă templu. Etajul superior găzduia puntea de comandă a orașului, dar dedesubt exista un apartament luxos în care Pennyroyal se instalase cu un aer satisfăcut. Se considerase întotdeauna o personalitate distinsă și-i făcea plăcere să se afle la bordul unui oraș unde toată lumea îl considera astfel.

Bineînțeles, n-avea nici cea mai mică idee cum se pilota efectiv un oraș al gheții, așa încât munca zilnică de a-l ghida pe Anchorage era făcută tot de Windolene Pye. În fiecare dimineață, ea și Pennyroyal petreceau un ceas împreună

studiind puținele hărți de care dispunea orașul, foarte vagi de altfel, ale Gheții de Apus. În restul timpului, profesorul se relaxa în saună, stătea întins cu picioarele în sus în salonul său ori mergea să răscolească prin buticurile abandonate de pe Rasmussen Prospekt și Ultima Arcadă, alegându-și veșminte scumpe, potrivite cu noua lui poziție.

— Fără-ndoială, Tom, băiete, am nimerit cum nu se poate mai bine când am coborât pe Anchorage! zise el într-o după-amiază arctică, întunecată ca noaptea, când Tom venise să-l viziteze.

Profesorul își flutură mâna încărcată de bijuterii, prezentând camera de zi uriașă, plină de covoare bogat ornamentate și tablouri în rame scumpe, cu focuri arzând îmbietor în trepiede de bronz și ferestre largi prin care, pe deasupra acoperișurilor, se vedeau defilând vaste peisaje de gheață. Un vânt aprig viscolea zăpada prin oraș, dar în sediul Navigatorului-șef domneau căldura și pacea.

— Apropo, cum merge reparația aeronavei voastre? întrebă Pennyroyal.

— Încet, răspunse Tom.

De fapt, nu mai trecuse de zile bune pe la portul aerian și habar n-avea cum progresa lucrul la *Jenny Haniver.* Nici nu-i prea plăcea să se gândească la asta, deoarece știa că, atunci când s-ar fi terminat reparațiile, Hester va dori să plece, târându-l și pe el departe de acest oraș încântător și de Freya. „Și totuși”, gândi el, „e drăguț din partea profului să arate că manifestă interes”.

— Dar călătoria spre America? întrebă la rândul său. Totul merge bine, domnule profesor?

— Absolut! exclamă Pennyroyal, tolănindu-se pe o canapea și potrivindu-și halatul matlasat din mătase de silicon. Își mai turnă o cupă de vin și-i oferi una și lui Tom. Navigatorul-șef are în pivnița lui o colecție de vinuri excelente; ar fi păcat să se irosească. Mai bine să ne delectăm cu ele cât mai mult, până când... hm, în fine, înainte de a...

— Ar trebui să le păstrați pe cele mai bune pentru a închina la sosirea în America, spuse Tom, așezându-se pe un scăunel lângă picioarele marii personalități. V-ați decis deja asupra unei rute?

— Și da, și nu, zise Pennyroyal pe un ton nepăsător, făcând gesturi cu cupa și vărsând vin pe husa de blană a canapelei. Și

da, și nu, Tom. Odată ce am trecut de Groenlanda spre apus, nu ne mai rămâne decât să patinăm tot drumul. Inițial, Windolene și Scabious avuseseră de gând să parcurgă un traseu foarte complicat, cu meandre printre o mulțime de insule care poate că nici măcar nu se mai află acolo, apoi să coborâm de-a lungul coastei de est a Americii. Din fericire, le-am putut indica o rută mult mai ușoară. Profesorul arătă spre o hartă de pe perete. O tăiem peste insula Baffin direct spre golful Hudson. E gheață marină, bună, groasă, solidă, și se întinde chiar până-n inima continentului nord-american. Pe aici m-am întors în călătoria mea spre casă. O traversăm în viteză, tragem sus roata cu tijă și rulăm pur și simplu pe șenile până ajungem la ținutul verde. Va fi floare la ureche.

— Cât aș vrea să vin și eu cu dumneavoastră..., oftă Tom.

— Nu, nu, băiete! îl apostrofă exploratorul cu asprime. Locul tău e pe Drumurile Păsărilor. Îndată ce nava voastră e reparată, tu și... hm... adorabila ta însoțitoare trebuie să vă întoarceți spre cer. Apropo, am auzit că Minunăția Sa ți-a împrumutat câteva dintre cărțile mele?

Tânărul roși auzind pomenit numele Freyei.

— Cum ți se par? continuă Pennyroyal, mai turnându-și vin. Sunt bune, nu?

Tom nu putea da un răspuns clar. Cărțile lui Pennyroyal erau, cu siguranță, palpitante. Problema o constituia faptul că unele istorisiri ale Istoricului Alternativ erau puțin *prea* alternative pentru educația londoneză a lui Tom. În *Minunata Americă,* profesorul relata că văzuse grinzi de zgârie-nori antici ieșind din țărâna Continentului Mort – dar niciun alt explorator nu mai descrisese asemenea urme, care fără îndoială ar fi dispărut cu eoni în urmă, erodate de vânt și de rugină. Oare Pennyroyal avusese halucinații când le văzuse? Apoi, în cartea intitulată *Gunoi*? *Pe naiba*!, Pennyroyal pretindea că trenulețele și mașinuțele de jucărie găsite uneori în siturile Antice nu erau de fapt deloc jucării: *Fără îndoială, aceste mașini erau conduse de făpturi umane minuscule, concepute de Antici prin inginerie genetică, în scopuri necunoscute nouă.*

Tom nu punea la îndoială calitățile de explorator ale lui Pennyroyal, totuși în momentul în care se așeza la mașina de scris, profesorul părea că se lăsa furat de imaginație.

— Hai, Tom, ce zici? îl îndemnă Pennyroyal. Nu te sfii. Un bun scriitor nu e niciodată deranjat de crusticism constrictiv. Pardon, vreau să spun cretinism consumptiv…

— Domnule profesor Pennyroyal! se auzi glasul lui Windolene Pye zbierând dintr-un tub de alamă de pe perete. Veniți repede! Observatorii au raportat că se vede ceva pe gheață în fața noastră.

Tom simți că-l cuprind fiorii, închipuindu-și un oraș prădător pândind pe gheață, dar Pennyroyal ridică din umeri.

— Și ce-așteaptă de la mine vaca aia bătrână și proastă? întrebă el. Ce-aș putea face?

— Păi, acum sunteți Navigator-șef, domnule profesor, îi aduse aminte Tom. Poate că s-ar cuveni să vă aflați pe punte într-un asemenea moment.

— Nagivator-șef *Onoririrific,* Tim, bâigui Pennyroyal și Tom își dădu seama că era beat criță.

Cu răbdare, îl ajută pe exploratorul cherchelit să se ridice în picioare și-l conduse până la un mic lift interior, care-i urcă la ultimul etaj al Timoneriei. Pășiră într-o încăpere cu pereți de sticlă unde domnișoara Pye stătea nervoasă lângă telegraful ce făcea legătura cu districtul motoarelor, în timp ce puținii oameni din subordinea ei desfășurau hărți pe masa de navigație. La uriașa timonă a orașului, un cârmaci voinic aștepta instrucțiuni.

Pennyroyal se prăbuși pe primul scaun ce le ieși în cale, iar Tom se îndreptă grăbit spre peretele de sticlă și așteptă ca lama ștergătorului să curețe geamul, așa încât să poată zări ceva în față. Însă nu reuși, căci trâmbe groase de zăpadă ascundeau aproape totul dincolo de clădirile cele mai apropiate.

— Nu văd…, începu el să spună.

Apoi, un răgaz de o clipă al furtunii îi dezvălui departe, spre nord, sclipirea unor lumini.

În pustiul din fața lui Anchorage apăruse o suburbie vânător-ucigaș.

Capitolul 14: Suburbia

Freya încerca să întocmească o listă de oaspeți pentru cină. Treabă dificilă, deoarece, în virtutea unei tradiții îndelungate,

puteau fi invitați alături de margrafă doar cetățenii de rangul cel mai înalt; iar asta însemna în prezent exclusiv domnul Scabious, la care nimeni nu s-ar fi gândit ca fiind o companie plăcută. Sosirea lui Pennyroyal înveselise atmosfera considerabil, desigur – era întru totul acceptabil ca Navigatorul-șef al orașului să ia masa cu ea –, dar până și poveștile fascinante ale profesorului începeau să se cam uzeze. Mai mult, el avea tendința de a bea prea mult.

Ceea ce-și dorea cu adevărat (deși încerca să nu recunoască asta nici față de ea însăși, stând așezată la biroul din cabinetul de lucru) era să-l invite pe Tom. Doar pe Tom, singur, așa încât el s-o poată privi în voie, la lumina lumânărilor, și să-i spună cât era de frumoasă. Avea convingerea că asta-și dorea și el. Problema o constituia însă faptul că tânărul era doar un aviator de rând. Și chiar dacă Freya ar fi încălcat orice tradiție și l-ar fi invitat, el ar fi adus-o și pe prietena lui dezgustătoare, ceea ce ar fi făcut ca seara să nu fie agreabilă.

Fata se lăsă pe spate în fotoliu și oftă. Portretele predecesorilor ei o priveau cu simpatie de pe pereții cabinetului și margrafa se întrebă ce ar fi făcut ele într-o asemenea situație. Desigur însă o asemenea situație nu mai existase niciodată până acum. Pentru ele tradițiile antice ale orașului funcționaseră mereu, constituind un îndreptar simplu, infailibil, pentru ce se cuvenea și ce nu se cuvenea făcut; viața li se desfășurase regulat, ca mecanismul unui ceasornic. „Ghinion că mi-a rămas răspunderea tocmai când s-a rupt arcul”, se gândi Freya cu năduf. „Ghinionul meu să rămân pe cap cu o tonă de reguli și de tradiții care nu se mai potrivesc”.

Dar știa că, dacă și-ar fi scos armura tradiției, ar fi fost nevoită să se confrunte cu o mulțime de probleme noi. Oamenii care rămăseseră după ciumă la bordul orașului o făcuseră doar fiindcă o venerau pe margrafă. Dacă ar fi încetat se mai comporte ca o margrafă, oare ar mai fi fost ei de acord să se supună planurilor Freyei?

Reveni la lista invitaților. Tocmai împroșcase cu o pată de cerneală colțul din stânga jos al foii, când Smew dădu buzna în încăpere, se năpusti din nou afară și bătu de trei ori în ușă, așa cum cerea tradiția.

— Poți intra, șambelanule.

Smew intră încă o dată, gâfâind, cu pălăria întoarsă în spate.

— Iertare, Luminăția Voastră! Vești proaste de la Timonerie, Luminăție. Un prădător, chiar în față.

•••

Până când Freya ajunse pe puntea de comandă, vremea se înrăutățise și prin furtuna dezlănțuită nu se mai vedea nimic.

— Ce este? întrebă ea, pășind din lift înainte ca Smew să aibă timp să-i anunțe intrarea.

Windolene Pye schiță o mică reverență speriată.

— Lumină a Câmpiilor de Gheață, sunt aproape sigură că e Wolverinehampton! I-am văzut foarte clar cele trei blocuri-turn metalice din spatele fălcilor, chiar când a izbucnit furtuna. Probabil că stătea acolo la pândă, sperând să-nhațe orașe-balenieră în drum spre Groenlanda…

— Ce e Wolverinehampton? întrebă Freya, regretând că nu fusese mai atentă la învățăturile pe care i le predaseră meditatorii ei costisitori.

— Uitați, Luminăția Voastră…

Freya nu-l observase pe Tom până-n clipa în care acesta vorbise. Acum, văzându-l, simți cum o cuprinde o fierbințeală ușoară. În timp ce-i întindea o carte cu filele îndoite la colțuri, tânărul continuă:

— L-am găsit în *Almanahul Orașelor cu Tracțiune.*

Zâmbind, margrafa luă cartea, dar zâmbetul i se șterse de pe chip când o deschise la pagina unde fusese pus semnul și văzu desenul și legenda de dedesubt: *WOLVERINEHAMPTON*: *suburbie vorbitoare de engleză, care a migrat spre nord în anul 768 al Erei Tracțiunii și a devenit unul dintre cei mai de temut prădători de pe Banchiză. Fălcile enorme și obiceiul de a folosi în districtul motoarelor munca sclavilor tratați cu cruzime inumană îl fac un oraș de evitat.*

Puntea de sub picioarele Freyei începu să se clatine și să trepideze. Fata închise brusc cartea, închipuindu-și fălcile mari ale lui Wolverinehampton închizându-se deja peste orașul ei… dar nu erau decât Sferele lui Scabious care se decuplau. Anchorage încetini și în liniștea sinistră se auzi lapovița răpăind pe pereții de sticlă.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Tom. Vreo defecțiune la motoare?

— Ne oprim, zise Windolene Pye. Din cauza furtunii.

— Dar acolo e un prădător!

— Știu, Tom. Momentul este cât se poate de nepotrivit, dar când se pornește o furtună realmente puternică, oprim întotdeauna și ancorăm. E prea primejdios să n-o facem. Pe Banchiză rafalele de vânt pot ajunge la opt sute de kilometri pe oră. Se cunosc cazuri când au răsturnat orașe. În iarna lui ’69, bietul orășel Skraelingshavn a fost întors pe spate ca un gândac.

— Am putea coborî pisicile, sugeră Freya.

— Pisici? strigă Pennyroyal. Ce pisici? Am alergie…

— Luminăția Sa se referă la șenile, domnule profesor, explică domnișoara Pye. Ele ar asigura o tracțiune suplimentară, dar s-ar putea să nu fie de ajuns pe o furtună ca asta.

Se auzi vântul vuind ca o confirmare, iar pereții de sticlă se bombară spre interior scârțâind.

— Dar orașul ăsta, Wolverinetonham, ce face? întrebă Pennyroyal, încă trântit pe scaun. Nu se oprește și el?

Toți priviră spre Windolene Pye, care clătină din cap.

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, profesore Pennyroyal, dar nu se va opri. Este mai scund și mai greu decât noi. Probabil că este capabil să străbată furtuna asta frontal.

— Aoleu! scheună Pennyroyal. Înseamnă că vom fi mâncați! Trebuie să ne fi reperat poziția înainte de declanșarea furtunii. O să ne ia urma după miros și… hap!

Deși pilit, exploratorul i se păru lui Tom singura persoană de pe punte care vorbea rațional.

— Nu putem sta pur și simplu cu brațele încrucișate și aștepta să fim mâncați! îl aprobă el.

Domnișoara Pye aruncă o privire spre acele anemometrelor, ce se roteau nebunește.

— Anchorage nu s-a deplasat niciodată pe vânt atât de puternic…

— Atunci poate ar fi momentul s-o facă acum! strigă Tom, apoi se întoarse spre Freya. Vorbește cu Scabious! Spune-i să stingă toate luminile, să schimbe direcția și să gonească prin furtună cât poate de repede. Mai bine riscăm să ne răsturnăm decât să fim mâncați, nu-i așa?

— Cum îndrăznești să i te adresezi așa Luminăției Sale? zbieră Smew.

Freya se simți însă emoționată și bucuroasă că lui Tom îi păsa atât de mult de orașul ei. Totuși, trebuia ținut seama de tradiție, așa că zise:

— Nu sunt sigură că pot face asta, Tom. Până acum nicio margrafă n-a mai dat un asemenea ordin.

— Dar până acum nicio margrafă n-a mai pornit spre America, replică Tom.

În spatele lui, Pennyroyal se săltă cu greu în picioare. Mai înainte ca Smew sau oricare dintre ceilalți să-l poată opri, îl împinse la o parte pe Tom și sări spre Freya, apucând-o de umerii dolofani și zgâlțâind-o, făcându-i bijuteriile să zornăie.

— Fă ce spune Tim! urlă el. Fă ce-ți spune, găgăuță mică și toantă, altfel o să sfârșim ca sclavi în burta lui Wolverteeningham!

— Vai, profesore Pennyroyal! țipă domnișoara Pye.

— Ia-ți labele jegoase de pe Luminăția Sa! răcni și Smew, scoțându-și sabia și îndreptând-o spre genunchii exploratorului.

Freya se scutură, dându-l la o parte, speriată, indignată, furioasă, ștergându-și fața de stropii de salivă ai lui Pennyroyal. Nimeni până acum nu-i vorbise astfel, niciodată, și preț de o clipă gândi: „Așa se întâmplă dacă renunț la obiceiurile vechi și numesc un om de rând într-o funcție de rang înalt!” Apoi își aminti de Wolverinehampton, care gonea spre orașul ei prin furtună, cu fălcile masive probabil deja deschise larg și cuptoarele din pântece aprinse. Se întoarse către navigatorii ei și spuse:

— Vom face cum a spus Tom! Nu mai stați acolo holbându-vă! Luați legătura cu domnul Scabious! Schimbați cursul! Cu toată viteza înainte!

•••

Ancorele orașului fură smulse din gheața pe care viscolul spulbera zăpada. Turbinele stranii din inima Sferelor lui Scabious porniră să toarcă din nou. Bateriile groase de șenile, care ieșeau pe brațe hidraulice de sub poalele lui Anchorage, se puseră în mișcare cu o zvâcnitură, înconjurate de jeturi de aburi și de lichid antigel, și fură coborâte până când șenilele cu crampoane se înfipseră în gheață. Pendulând ușor din pricina vântului ce lovea în suprastructura sa, Anchorage se avântă pe un nou curs. Dacă Zeii Gheții aveau să se milostivească, Wolverinehampton nu-i va detecta manevra. Deși doar Zeii Gheții puteau ști care era cursul lui Wolverinehampton și ce naiba făcea aici în vârtejurile întunecate. Deoarece acum viscolul se pornise de-a binelea, o vijelie arctică sălbatică ce smulgea panourile de pe

acoperișuri și obloanele clădirilor abandonate de pe etajele superioare și le proiecta în răsuciri amețitoare în înaltul cerului, în vreme ce Anchorage, cu luminile stinse, fugea orbește în întunericul înfricoșător.

•••

Caul își umplea sacul de spărgător cu diverse piese de mașinării șterpelite dintr-un atelier părăsit aflat în districtul motoarelor, când orașul își schimbă deodată direcția. Mișcarea bruscă îl făcu aproape să-și piardă echilibrul. Își strânse la piept sacul, astfel încât prada din el să nu zornăie, se furișă afară și o luă la fugă prin labirintul străzilor acum familiare către inima districtului și puțul unde se aflau Sferele lui Scabious. Ghemuit între două rezervoare goale de combustibil, auzi niște muncitori care strigau unul la altul în timp ce alergau la posturile lor și înțelese treptat ce se petrecuse. Se vârî și mai adânc în umbre, întrebându-se ce să facă.

Știa ce ar fi *trebuit* să facă; regulile Unchiului erau foarte limpezi. Când un oraș unde opera se afla în pericol de a fi mâncat, orice melc atașat de el trebuia să se decupleze și să fugă imediat. Așa spunea prima regulă: *Nu te lăsa prins.* Dacă fie și un singur melc ar fi fost capturat și orașele din nord ar fi aflat cum fuseseră prădate și jefuite în toți acești ani, ele ar fi început să plaseze paznici și să-și ia măsuri de siguranță. Viața Băieților Pierduți ar fi devenit imposibilă.

Totuși Caul nu se îndreptă spre *Viermele cu Șurub.* Nu voia să plece din Anchorage; nu încă, și nu așa. Încercă să se convingă singur: orașul ăsta era parcela lui, încă erau ciubucuri bune de făcut și n-avea de gând să lase să i le șutească o idioată de suburbie-prădătoare. În niciun caz n-avea să se întoarcă acasă din prima lui misiune de comandă prea devreme și învins, cu nava nici pe jumătate plină!

Dar adevăratul motiv nu era acela și el o știa în adâncul inimii, chiar dacă la suprafață se înfuria la gândul impertinenței orașului Wolverinehampton.

Caul deținea un secret, unul atât de adânc și de întunecat, încât nici nu putea concepe că i-ar fi putut spune vreodată lui Skewer ori lui Gargle măcar o silabă din el.

Adevărul teribil era că-i *plăceau* oamenii de la care fura. Știa că era o greșeală, dar nu se putea împiedica să-i pese de ei. Îi păsa de Windolene Pye și avea o simpatie pentru teama ei

secretă că nu deținea suficientă pricepere încât să-și piloteze orașul până-n America. Îi era milă de domnul Scabious și era mișcat de curajul lui Smew, al soților Aakiuq și al bărbaților și femeilor ce munceau în districtul motoarelor și la fermele de animale și de alge. Se simțea atras de Tom, datorită bunătății lui și vieții pe care o dusese în văzduh. (Lui Caul i se părea că dacă Unchiul nu l-ar fi luat și crescut ca să devină un Băiat Pierdut, el însuși ar fi putut ajunge să semene mult cu Tom.)

Cât despre Freya, Caul n-avea cuvinte să descrie amestecul de sentimente noi pe care fata le trezea în el.

Huruitul Sferelor lui Scabious crescu în intensitate. Orașul se hurduca și trepida, obiecte grele se prăbușeau pe punte și se rostogoleau undeva pe străzile din spatele ascunzătorii lui Caul, dar el știa că nu poate pleca. Nu-i putea abandona pe oamenii aceștia după ce ajunsese să-i cunoască atât de bine. Își va asuma riscul și va aștepta să se termine urmărirea. Skewer și Gargle nu se vor decupla fără el. Chiar dacă l-ar vedea cum se ascunde aici, n-ar putea ști la ce se gândește. Avea să le spună că din cauza haosului nu îndrăznise să se-ntoarcă la *Viermele cu Șurub.* Avea să fie bine. Anchorage va supraviețui. Avea încredere că domnișoara Pye, Scabious și Freya o vor scoate la capăt.

•••

Tom urmărise adesea vânători de orașe de pe punțile de observare aflate pe nivelul al doilea al Londrei, aplaudând și ovaționându-și orașul care gonea după orășele industriale și târguri comerciale greoaie, hodorogite, dar niciodată până acum n-avusese experiența unei vânători din perspectiva prăzii, a victimei, și nu-i plăcea deloc. Ar fi vrut să aibă și el o treabă de făcut, ca Windolene Pye și echipa ei, ocupați să desfășoare mai multe hărți și să pună căni de cafea pe colțurile lor îndoite ca să le îndrepte. De când începuse urmărirea, băuseră nenumărate cafele și se uitaseră cu ochi rugători către statuetele Zeilor Gheții de pe altarul din Timonerie.

— De ce sunt toți așa nervoși? întrebă Tom întorcându-se către Freya, care stătea în apropiere fără nicio ocupație, la fel ca el. Vreau să spun că vântul nu suflă chiar atât de tare, nu? N-are cum să ne răstoarne, nu?

Freya țuguie buzele și clătină din cap. Își cunoștea orașul mai bine decât Tom și simțea vibrația neliniștitoare ce străbătea prin

punți când vijelia își strecura degetele pe sub cocă și încerca s-o ridice. Și nu doar de puterea vântului trebuiau să se teamă.

— În general, Banchiza e sigură, zise ea. Cea mai mare parte a banchizei de gheață are o grosime de peste trei sute de metri, iar în unele locuri ajunge până pe fundul oceanului. Dar există și locuri unde e mai subțire. Apoi, există polinii – ca niște lacuri de apă neînghețată în mijlocul gheții. Și mai sunt Cercurile de Gheață, mai mici, e adevărat, dar tot ne pot răsturna dacă una dintre tălpici nimerește într-unul. Poliniile n-ar trebui să fie prea greu de evitat, deoarece sunt mai mult sau mai puțin permanente și sunt marcate pe hărțile domnișoarei Pye. Dar cercurile apar la întâmplare.

Tom își aminti de fotografiile din *Wunderkammer.*

— Din ce cauză?

— Nu știe nimeni. Poate ca urmare a curenților din gheață, ori a vibrațiilor orașelor care trec pe acolo. Le găsești adesea pe unde a trecut un oraș. Sunt foarte ciudate: perfect rotunde, cu margini netede. Nomazii Zăpezii spun că sunt făcute de stafiile care decupează copci pentru pescuit. Freya râse, bucuroasă să vorbească despre tainele Banchizei în loc să se gândească la prădătorul mult prea real ce pândea ascuns de viscol. Se spun tot felul de povești despre Banchiză. De pildă, cele despre crabii-fantomă – niște chestii gigantice, ca niște crabi-păianjeni, mari cât aisbergurile, pe care unii i-au văzut târându-se în lumina aurorei. Când eram mică, aveam coșmaruri cu ei…

Se apropie de Tom până când brațul îi atinse mâneca tunicii. Se simțea foarte îndrăzneață. La început îi fusese frică să încalce vechile obiceiuri, dar acum, că goneau prin viscol, sfidându-l nu numai pe Wolverinehampton, ci și toate tradițiile din Anchorage, simțea mai mult decât teamă. Avea parte de o experiență emoționantă. Se bucura că Tom era cu ea. Dacă va fi să supraviețuiască urmăririi, hotărî ea, va mai încălca o tradiție și-l va invita să ia cina cu ea, doar ei doi.

— Tom…, începu ea.

— Atenție! strigă tânărul. Domnișoară Pye! Ce-i aia?

Dincolo de conturul vag al acoperișurilor din Anchorage, izbucni deodată o lumină, apoi giganticele roți cu dinții ca niște gheare și ferestrele strălucitoare ale unor clădiri se năpustiră pe lângă Anchorage perpendicular pe noul său curs. Pupa lui Wolverinehampton. Roțile grele începură să se învârtă în sens

invers când observatorii îl văzură pe Anchorage, dar fălcile masive ale suburbiei o împiedicau să întoarcă rapid, iar furtuna se înteți din nou și troienele groase de zăpadă ascunseră prada de prădător.

— Mulțumesc, Quirke! șopti Tom și râse ușurat.

Freya îi strânse degetele și băiatul își dădu seama că, în șocul apariției prădătorului, se căutaseră instinctiv unul pe altul și mâna caldă și plinuță a margrafei se cuibărise în a lui. Îi dădu repede drumul, stânjenit. De când începuse urmărirea nu se gândise la Hester deloc.

Domnișoara Pye ordonă mai multe schimbări ale cursului, pilotând orașul adânc în labirinturile viforului. Trecu un ceas, apoi încă unul, și treptat în Timonerie începu să se instaureze senzația unui răgaz. Puteau spera că Wolverinehampton nu va mai irosi combustibil încercând să-i urmărească în noapte, iar până la ivirea zorilor viscolul le va fi șters urmele. Domnișoara Pye își îmbrățișă colegii, apoi pe timonier, și în cele din urmă pe Tom.

— Am reușit! exclamă ea. Am scăpat!

Freya radia de fericire. Profesorul Pennyroyal, simțind că primejdia trecuse, adormise undeva într-un colț.

Tom o îmbrățișă și el pe navigatoare și râse, fericit că scăpase cu viață și foarte, foarte fericit să se afle la bordul acestui oraș, printre acești oameni cumsecade și prietenoși. Avea să vorbească cu Hester îndată ce se va termina viscolul și o va face să înțeleagă că n-aveau nicidecum nevoie să-și ia zborul imediat ce se vor termina reparațiile lui *Jenny Haniver.* Așeză mâna pe masa cu hărți și lăsă zvâcnirea constantă a motoarelor lui Anchorage să-i pulseze în palmă. Se simțea acasă.

•••

Într-un hotel ieftin din spatele cheiului aerian al suburbiei Wolverinehampton, cele cinci soții ale lui Widgery Blinkoe se colorară în cinci nuanțe diferite de verde, toate la fel de dizgrațioase.

— Aaaaau! gemură ele ținându-se de pântece lor delicate, în timp ce suburbia se legăna și vira căutând furioasă prin viscol prada ce dispăruse fără urmă.

— N-am fost niciodată la bordul unui orășel atât de *oribil*!

— Oare hotelul ăsta n-are niciun fel de amortizoare de șoc?

— La ce naiba te-ai gândit, bărbate, când ne-ai adus aici?

— Trebuia să-ți închipui că n-o să dai de urma lui *Jenny Haniver* la bordul unei suburbii amărâte!

— Ce rău îmi pare că n-am fugit atunci cu nava dragului profesor Pennyroyal! Știți, mă iubea la nebunie.

— Ce rău îmi pare că n-am ascultat-o pe mama!

— Cât aș vrea să fim înapoi în Arkangel!

Widgery Blinkoe avea grijă să-și înfunde urechile cu biluțe de ceară ca să nu le mai audă văicărelile. Dar acum, scârbit și înspăimântat, ducea și el dorul confortului de acasă. Naiba să ia Furtuna Verde care-l trimisese după cai verzi pe pereți! De săptămâni întregi bătea Pustiurile de Gheață, de parcă ar fi fost vagabond al cerului și nomad al zăpezilor în același timp, aterizând pe toate orașele unde ajungea ca să întrebe dacă nu știa cineva unde era *Jenny Haniver.* Cei cu care vorbise în Novaia-Nijni îi spuseseră c-o văzuseră luându-și zborul spre nord după prăbușirea navelor de atac ale Furtunii Verzi, dar de atunci n-o mai zărise nimeni. Nenorocita de aeronavă părea pur și simplu să se fi evaporat!

Se gândi în treacăt la orășelul pe care Wolverinehampton tocmai încercase să-l înfulece – Anchorage. Dacă ar decola după ce viscolul se va potoli, probabil că l-ar putea găsi și ajunge din urmă. Dar ce rost avea? Era sigur că cei doi tineri aviatori nu și-ar fi putut aduce vechitura de aeronavă atât de departe în vest. În plus începea să se gândească serios că ar fi preferat să se confrunte cu asasinii Furtunii Verzi mai curând decât să-și anunțe nevestele că trebuie să aterizeze în alt port prăpădit.

Era clar că sosise vremea pentru o schimbare de plan.

Scoase dopurile din urechi, la timp ca s-o audă pe nevasta numărul trei rostind pe un ton plângăcios:

— … și-acum, că și-au ratat prada, banditii care conduc orașul ăsta o să fie furioși! O să fim ucise din vina lui Blinkoe!

— Nu mai bateți câmpii! tună bărbatul, ridicându-se în picioare ca să le arate cine era capul familiei și că nu-l tulbura o biată hăituială periculoasă prin viscol la bordul unei suburbii lipsite de civilizație. Nimeni n-o să fie ucis! Imediat ce se termină vijelia, o scoatem pe *Impuls Temporar* din hangar și zburăm înapoi la Arkangel. O să vând Vânătorilor niște informații despre câteva orașe în care am poposit, așa încât excursia noastră să nu ne lase cu buzunarele goale. Cât despre Furtuna Verde… o să vedem. Prin stația de tranzit aerian din Arkangel

trec tot felul de aviatori. O să-i întreb pe toți. Măcar unul dintre ei trebuie să știe ceva despre *Jenny Haniver.*

Capitolul 15: Hester singură

Viscolul nu încetase. Vuietul ascuțit al vântului se auzea tot mai puternic. În partea de sus a orașului, vijelia dărâmase câteva clădiri părăsite și distrusese multe acoperișuri și ferestre. Doi dintre muncitorii domnului Scabious, care se aventuraseră la proră pentru a priponi o armătură a punții desfăcută de o rafală, fuseseră luați pe sus odată cu ea și se pierduseră în întunericul din flancul de sub vânt al orașului, deși se ținuseră strâns de cabluri, ca și cum s-ar fi agățat de un zmeu greu de mânuit.

Hester lucra alături de domnul Aakiuq în hangarul în care se afla *Jenny,* când nepotul lui năvăli înăuntru cu vești despre urmărirea care începuse. Primul instinct fusese să alerge la Palatul de Iarnă ca să fie alături de Tom, dar când ieși pe stradă, vântul o lovi atât de puternic, încât o izbi de peretele hangarului. Aruncă o privire spre zăpada viscolită de-a lungul platformelor de andocare pustii și se convinse că nu putea înainta mai departe de casa șefului portului. Așa că se luptară să ajungă acolo și ea rămase în bucătăria familiei Aakiuq, așteptând să treacă viforul. Fu poftită la masă și mâncă tocană de alge și ascultă povești despre alte furtuni, mult mai rele decât asta, din care bătrânul Anchorage reușise să iasă aproape nevătămat.

Hester simțea recunoștință față de membrii familiei Aakiuq, fiindcă încercau s-o încurajeze, dar nu era naivă și-și dădea seama că, în spatele zâmbetelor lor bune, erau la fel de speriați ca ea. Nu doar din cauza goanei nefirești, neașteptate, contra furtunii, ci și a gândului la prădătorul care aștepta să-i înghită pe toți. „Nu acum!” gândi Hester, mușcându-și degetele până la sânge. „Nu putem fi mâncați acum. Măcar încă o săptămână, câteva zile…”

Căci *Jenny Haniver* era aproape gata să zboare din nou: cârmele și motoarele capsulate fuseseră reparate, anvelopa cârpită, celulele de gaz umplute; mai avea nevoie doar de un strat de vopsea și de câteva reparații mici la instalația electrică

a nacelei. Ar fi fost o ironie teribilă a sorții să fie mâncată înainte de a putea decola.

În sfârșit, telefonul țârâi. Doamna Aakiuq alergă să răspundă și se întoarse radiind de bucurie.

— Era doamna Umiak. A primit vești de la Timonerie. Am scăpat de Wolverinehampton. Vom mai fugi o vreme, apoi vom arunca ancora și vom aștepta ca viscolul să se termine. Se pare că dragul profesor Pennyroyal a sfătuit-o pe Luminăția Sa să continuăm să navigăm, în ciuda furtunii. Ce gentleman cumsecade! Trebuie să mulțumim Zeilor Gheții care ni l-au trimis aici. Și Hester, draga mea, trebuie să-ți spun că tânărul tău e-n siguranță. S-a întors la Palatul de Iarnă.

Nu după mult timp sună și Tom, spunându-i cam aceleași lucruri. Glasul îi suna spart și nefiresc, de parcă ar fi ajuns la ea filtrat prin sute de metri de cabluri încâlcite tocmai de la palat. Tot atât de bine ar fi putut vorbi dintr-o altă dimensiune. El și Hester mai schimbară câteva banalități.

— Aș vrea să fiu alături de tine, zise ea apoi, apropiindu-și buzele de receptor și vorbind încet, de teamă să n-o audă doamna Aakiuq.

— Cum? Ce-ai zis? Nu, mai bine stăm la adăpost fiecare. Freya mi-a spus că uneori în asemenea vijelii oamenii pot muri înghețați pe stradă. Când Smew ne-a adus înapoi aici de la Timonerie, gândacul aproape a fost luat pe sus de o rafală!

— Acum îi zici pe nume – Freya?

— Cum?

— *Jenny* e aproape gata. Putem pleca la sfârșitul săptămânii.

— Ah... Bine...

Hester detecta ezitarea din vocea lui și auzea în fundal glasuri sporovăind vesele. Părea că la palat erau o mulțime de oameni, sărbătorind.

— Dar poate mai zăbovim puțin, spuse el cu speranță în glas. Mi-ar plăcea să mai stau la bord până ajungem în America și apoi... în fine, mai vedem...

Hester zâmbi, smârcâi din nas și încercă să vorbească, dar pentru o clipă nu izbuti. Vocea lui Tom suna atât de dulce și atât de plină de dragoste pentru acest loc, încât ar fi părut nedrept să se supere pe el ori să-i spună că ea ar fi mers oriunde, numai pe Continentul Mort nu.

— Hester? zise el.

— Te iubesc, Tom.
— Nu te aud.
— Nu-i nimic. Ne vedem în curând. Vin să te văd îndată ce se oprește viscolul.

•••

Însă viscolul nu dădu niciun semn că ar înceta. Anchorage mai lunecă încet spre apus câteva ceasuri, dornic să pună cât mai multă gheață între el și Wolverinehampton, dar în același timp tot mai precaut. Acum nu mai trebuiau să se ferească doar de polinii și de gheața subțire. Orașul se apropia de coasta de nord-est a Groenlandei, unde prin crusta de gheață ieșeau munți ce sfâșiau fundul orașelor neprevăzătoare. Domnul Scabious reduse puterea de propulsie la jumătate, apoi din nou la jumătate. Reflectoarele scrutau întunericul, ca niște degete albe prelungi ce încercau să înlăture perdelele de zăpadă. Câteva echipe de cercetași ieșiră pe sănii motorizate pentru a sonda gheața. Domnișoara Pye își consulta necontenit hărțile și se ruga pentru un petic de cer senin ca să-și confirme poziția cu ajutorul stelelor. În sfârșit, deoarece rugăciunile navigatoarei nu primiseră răspuns, Anchorage fu obligat să oprească.

Încă o zi mohorâtă se târa fără vlagă. Hester stătea lângă soba soților Aakiuq și se uita la fotografiile copiilor lor morți rezemate de altarul familiei și la colecția de farfurii-suvenir agățate pe perete, ce comemorau nașterile, căsătoriile și aniversările Casei Rasmussen. Toate chipurile semănau cu Freya, care acum ședea probabil comod alături de Tom în Palatul de Iarnă. Poate că beau amândoi vin fiert cu scorțișoară și discutau despre istorie și cărțile lor preferate.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Se scuză că trebuie să se retragă, înainte ca soții Aakiuq s-o întrebe ce se întâmplase, și fugi sus pe trepte în boxa în care-i aranjaseră un pat. „De ce-aș merge mai departe cu ceva care mă face să sufăr atât de tare?” se întrebă. Ar fi fost mai ușor să-i pună capăt. Ar fi putut merge să-l găsească pe Tom, când s-ar fi potolit furtuna, și să-i spună: *Gata, s-a terminat*! *Dacă vrei, n-ai decât să rămâi aici, cu Regina Zăpezilor asta a ta, puțin îmi pasă*...

Dar știa că n-avea s-o facă. Tom era singurul lucru bun pe care-l avusese vreodată. Pentru Freya și Tom era altceva; erau drăguți, buni la inimă și frumoși, aveau multe, multe ocazii de a găsi iubirea. Pentru Hester n-avea să mai existe nimeni

altcineva, niciodată. „Mai bine ne mânca Wolverinehampton”, își zise în timp ce o cuprinse un somn însoțit de o migrenă. Dacă ajungeau sclavi, cel puțin Tom ar fi avut din nou nevoie de ea.

Se trezi la miezul nopții. Viscolul încetase.

Hester își puse mănușile, cagula contra gerului și hainele groase și coborî repede la parter. Din dormitorul soților Aakiuq se auzea un sforăit ușor. Se furișă pe lângă ușa lor deschisă. Deschise încet ecluza termică a bucătăriei și păși în frigul de afară. Luna atârna la orizont, spre sud, ca o monedă pierdută. La lumina ei, Hester vedea toate clădirile de pe nivelul superior acoperite cu o glazură de gheață, din care vântul modelase creste, filamente și alte forme fantastice. De cablurile, macaralele și podurile rulante ale portului aerian atârnau țurțuri ce se loveau unii de alții în briza ușoară, iar clinchetul lor umplea orașul cu o muzică stranie, singurul sunet ce spărgea liniștea desăvârșită a zăpezii din jur.

Dorea să fie cu Tom. Dorea să împărtășească cu el frumusețea aceasta rece. Dacă ar fi fost singură cu el pe străzile pustii, i-ar fi spus ce simțea. Hester alerga fără oprire, cățărându-se cu rachetele de zăpadă împrumutate pe troiene care uneori erau mai înalte decât ea chiar și în spațiile adăpostite dintre clădiri. Gerul îi ardea fața și prin cagulă și-i paraliza gâtlejul. Prin scările ce urcau din orașul de jos se auzeau hohote de râs și frânturi de muzică: districtul motoarelor sărbătorea izbăvirea lui Anchorage. Amorțită de frig, Hester urcă panta lungă către Palatul de Iarnă.

După ce trăsese vreo cinci minute de cordonul soneriei, Smew deschise ușa de la intrare.

— Îmi pare rău, zise ea, trecând hotărâtă prin ecluza termică direct în antreu, unde fu însoțită de o pală de aer rece. Știu că-i târziu, dar trebuie să-l văd pe Tom. Știu drumul, nu-i nevoie să mă conduci...

— Nu-i în camera lui, spuse Smew țâfnos, înfășurându-se mai strâns în cămașa de noapte și făcându-și de lucru cu roțile ce acționau ecluza termică. E în *Wunderkammer,* cu Luminăția Sa.

— La ora asta?

Smew încuviință ursuz din cap.

— Luminăția Sa nu dorește să fie deranjată.

— Ei bine, o să fie deranjată, fie că-i place, fie că nu, bombăni Hester, împingându-l și luând-o la fugă pe coridoarele palatului.

În timp ce alerga, încercă să-și spună că era ceva absolut nevinovat. Tom și fata asta, Rasmussen, probabil că nu făcuseră decât să se zgâiască la colecția neasemuită de gunoaie vechi și ciudate și pierduseră noțiunea timpului. Probabil că-i va găsi adânciți într-o conversație despre ceramica din secolul XXIII sau despre pietrele cu inscripții în rune din Era Pălăriilor de Rafie…

Prin ușa deschisă a Cabinetului de Curiozități ieșea o lumină vie și Hester încetini când se apropie. Se gândi că ar putea intra direct, cu un „Salut!” voios, dar ea nu era tocmai genul voios, ci mai degrabă cel care pândea în colțuri întunecoase. Găsi deci un colț neluminat, îndărătul unuia dintre scheletele de Stalkeri, și se puse la pândă. Îi auzea pe Tom și pe Freya vorbind, însă nu destul de clar ca să înțeleagă despre ce anume. Tânărul râdea și inima ei păru să se oprească, apoi să pornească din nou. Fusese o vreme, după căderea Londrei, când *ea* fusese singura persoană care-l putuse face să râdă.

Se strecură afară din ascunzătoare și se furișă în *Wunderkammer.* Tom și Freya se aflau în capătul opus, despărțiți de Hester prin vreo șase vitrine prăfuite. Îi vedea neclar prin atâtea geamuri groase de sticlă, imaginea fiind ondulată ca reflexiile într-o oglindă distorsionantă. Stăteau foarte aproape unul de altul și glasurile lor deveniseră duioase. Hester deschise gura să spună ceva, să scoată un sunet care să-i distragă, dar nu reuși. Și în timp ce-i privea, Freya se aplecă spre Tom și ei doi se îmbrățișară și se sărutară. Hester încă nu putea scoate niciun sunet și se uita la degetele albe ale Freyei mângâind părul negru al lui Tom și la mâinile lui așezate pe umerii ei.

Hester nu mai simțise un asemenea impuls sălbatic de a ucide pe cineva de când îl vânase pe Valentine. Se încordă, gata să apuce una dintre armele vechi ce atârnau pe perete și să-i lovească pe amândoi, pe Tom – pe *Tom*! Îngrozită, se întoarse și se năpusti orbește afară din muzeu. În arcada cu bolți exista o ecluză termică prin care trecu în goană, ieșind în noaptea înghețată.

Se aruncă într-un troian și zăcu acolo, neajutorată, plângând în hohote. Încă și mai cumplită decât sărutul în sine fusese reacția terifiantă pe care o stârnise în ea. Cum de-i putuse trece prin minte să-l lovească pe Tom? Nu era vina lui! Fata aia îl vrăjise. Până la apariția margrafei durdulii el nici nu se uitase

vreodată la altă fată. Hester știa asta. Își închipui că ar ucide-o pe Freya. Dar la ce bun? Tom ar urî-o și, de altfel, nu era vorba doar despre Freya. Tot orașul ăsta îi furase inima. Se terminase. Îl pierduse. Ei nu-i mai rămânea decât să zacă în ger și să moară, iar dimineață el îi va găsi trupul congelat și o va regreta…

Totuși Hester petrecuse prea mult timp supraviețuind ca să moară așa simplu. După câteva clipe se ridică pe coate și genunchi și încercă să-și potolească gâfâielile întrerupte, dureroase. Gerul îi ardea gâtlejul, îi crăpa buzele și urechile. În mintea ei se încolăcea o idee ca un șarpe roșu.

Era un gând atât de cumplit, încât la început nici nu-i veni să creadă că-și imaginase așa ceva. Găsi o fereastră, șterse chiciura de pe geam și se uită la propria-i reflexie abia vizibilă, întrebându-se: oare chiar ar putea face asta? Ar avea curajul? Însă n-avea de ales decât să-ncerce; era singura ei speranță. Își ridică gluga, își puse la loc cagula și, sub lumina lunii, porni prin zăpadă spre portul aerian.

•••

Pentru Tom, blocat în Palatul de Iarnă de furtuna de zăpadă ce izbea în ferestre și cu Hester izolată în cealaltă parte a orașului, fusese o zi ciudată. Dar seara se dovedise și mai ciudată. Tânărul se afla în bibliotecă, încercând să se concentreze asupra uneia dintre cărțile lui Pennyroyal, când Smew apăru în costumație completă de șambelan și-i spuse că margrafa dorea ca el să i se alăture la cină.

Judecând după expresia zugrăvită pe chipul lui, Tom își dădu seama că o asemenea invitație era o mare onoare. În camera sa găsi o ținută de gală, proaspăt spălată și atent călcată.

— A aparținut fostului șambelan, îi zise Smew, ajutându-l să se îmbrace. Cred că este mărimea ta.

Tom nu purtase niciodată costum ceremonial și când se privi în oglindă, văzu un tip chipeș și sofisticat, care nu-i semăna deloc. Se simți foarte agitat în timp ce-l urma pe Smew spre salonul privat al margrafei. Vântul părea să bată în obloane cu mai puțină forță decât înainte, ceea ce-nsemna că viscolul slăbea în intensitate. Avea de gând să mănânce cât de repede posibil și apoi să plece în căutarea lui Hester.

Dar a mânca repede nu era realmente posibil; nu la un dineu de gală. Îmbrăcat în uniformă de valet, Smew aducea felurile

unul după altul, apoi se grăbea înapoi în bucătărie, își punea boneta de bucătar-șef și gătea altele, ori fugea în pivniță să aducă încă o sticlă de vin roșu din podgoria orașului Bordeaux-Mobil. De aceea, după câteva feluri de mâncare, Tom nu mai păru atât de nerăbdător să se scuze și să iasă în viscol, deoarece Freya era o companie foarte plăcută și se simțea minunat să fie singur cu ea. În seara asta strălucea, de parcă făcuse ceva foarte curajos invitându-l să cineze cu ea. Vorbea mai dezinvolt decât înainte despre familia ei și despre istoria lui Anchorage, care începea cu strămoașa ei, cu multe generații în urmă, Dolly Rasmussen – o elevă de liceu care avusese viziuni cu Războiul de Șaizeci de Minute înainte ca acesta să izbucnească și care-și călăuzise micul grup de adepți în fuga din orașul Anchorage original, chiar înainte de a fi vaporizat.

În timp ce Freya povestea, Tom o privea, observând că încercase să-și aranjeze părul într-un mod realmente impresionant și că purta rochia cea mai sclipitoare și mai puțin mâncată de molii din câte avea. Oare pentru el își dăduse atâta osteneală? Ideea îl încântă, dar îl făcu să se simtă și vinovat. Își luă ochii de la ea și întâlni privirea dezaprobatoare a lui Smew, care tocmai debarasa farfurioarele pentru desert și turna cafeaua.

— Mai este nevoie de ceva, Luminăția Voastră?

Freya bău, privindu-l pe Tom peste marginea ceștii.

— Nu, mulțumesc, Smew. Poți strânge. M-am gândit că Tom și cu mine am putea merge la *Wunderkammer.*

— Desigur, Luminăția Voastră. Vă voi însoți.

Freya îl privi tăios.

— Nu-i nevoie, Smew. Te poți retrage.

Tom simți îngrijorarea servitorului. El însuși se simțea puțin neliniștit, dar poate că vinul margrafei i se urcase la cap. Rosti:

— Atunci, poate într-o altă zi…

— Nu, Tom, spuse Freya atingându-i mâna cu vârful degetelor. Acum. În seara asta. Ascultă, viscolul s-a oprit. În lumina lunii, *Wunderkammer* va arăta splendid…

Într-adevăr, arăta minunat în lumina lunii, dar nu o întrecea în frumusețe pe Freya. În timp ce fata îl conducea prin muzeul micuț, Tom înțelese de ce locuitorii din Anchorage o iubeau și o urmau. Ah, dacă Hester ar fi putut semăna mai mult cu ea! Își dădea seama că-i tot găsea scuze lui Hester, explicându-și că

fata era așa cum era doar din pricina întâmplărilor îngrozitoare pe care le trăise, dar și Freya trecuse prin întâmplări îngrozitoare și totuși nu devenise morocănoasă și furioasă.

Luna strălucea peste sticla smălțuită cu gheață, poleind cu lumina ei artefactele familiare. Folia de staniol strălucea în vitrină ca o fereastră către altă lume, iar când Freya se întoarse spre Tom în lumina vagă reflectată de ea, el știu că dorea s-o sărute. Chipurile păreau să le fie atrase de o forță gravitațională stranie și când buzele lor se atinseră, Freya scoase un oftat slab de mulțumire. Se apropie de el și brațele lui o cuprinseră fără să le fi comandat s-o facă. Tânăra emana un iz vag de transpirație, care la început păru neobișnuit, apoi dulce. Rochia se încrețea sub mâinile lui Tom și gura ei avea gust de scorțișoară.

Apoi ceva – un zgomot slab dinspre ușă, o adiere de aer rece dinspre coridorul de dincolo – o făcu să ridice ochii și Tom se forță să o împingă la o parte cu blândețe.

— Ce-a fost asta? întrebă Freya în șoaptă. Mi s-a părut că aud pe cineva…

Bucuros că avea o scuză să se îndepărteze de căldura trupului ei și de parfumul ademenitor, Tom se întoarse spre ușă.

— Nu-i nimeni. Probabil conductele termice, care huruie încontinuu.

— Da, știu; e teribil de enervant. Sunt sigură că nu făceau așa înainte să ajungem pe Banchiză… Se apropie din nou, întinzându-și mâinile spre el. Tom…

— Trebuie să plec, zise el. E târziu. Îmi pare rău. Mulțumesc.

În timp ce urca grăbit treptele spre camera lui, se strădui să ignore gustul cald de scorțișoară al Freyei și să se gândească la Hester. Biata Het! Când vorbise cu ea la telefon, i se păruse tristă. Ar fi trebuit să se ducă la ea. O să stea doar puțin întins în pat și-o să-și adune gândurile, apoi își va pune hainele groase și va merge în port. Dar ce moale era patul ăsta! Închise ochii și simți cum camera se învârte cu el. Prea mult vin. Doar din cauza vinului o sărutase pe Freya; Hester era cea pe care o iubea. Dar atunci de ce se gândea tot timpul la Freya?

— Ești idiot! spuse cu voce tare.

Conducta de deasupra capului său bolborosi de parcă ceva din interiorul ei îi dădu dreptate, dar Tom nu băgă de seamă deoarece deja adormise.

•••

Hester nu era singura care-i surprinsese pe Tom și pe Freya sărutându-se. Skewer și Gargle plecaseră la furat, iar Caul rămase singur în cabina de la prora melcului, comutând absent pe canalele de spionare, când deodată se opri la imaginea lor sărutându-se.

— Tom, prostule, șopti el.

Lui Caul îi plăcea cel mai mult la Tom bunătatea, o însușire deloc prețuită acasă în Grimsby, unde băieții mai mari erau încurajați să-i chinuiască pe cei mai mici. Aceștia creșteau și ajungeau la rândul lor să-i facă să sufere pe alți copii. *E un exercițiu care le va fi de folos în viață,* spunea Unchiul. *Lovituri dure, asta-i tot ce primești pe lumea asta*! Dar poate că Unchiul nu întâlnise niciodată pe cineva ca Tom, care se purta bine cu ceilalți oameni și părea să nu aștepte altceva de la ei decât tot bunătate. Și ce dovadă de bunătate mai clară putea dovedi decât să se apropie de Hester Shaw, făcând-o pe fata aceea urâtă, respinsă de toți, să se simtă iubită și dorită? Lui Caul i se părea aproape un semn de sfințenie. I se părea oribil să-l vadă pe Tom sărutând-o pe Freya, trădând-o pe Hester, trădându-se pe sine însuși, gata să renunțe la tot.

Probabil că era puțin gelos.

În cadrul ușii deschise din spatele cuplului, Caul întrezări un chip neclar; transfocă la timp ca s-o recunoască pe Hester în clipa în care se întorcea și-o lua la fugă. Când reveni la ceilalți doi, observă că se îndepărtaseră unul de altul; se uitau nesiguri spre ușă, vorbind între ei în șoaptă, stânjeniți. *Târziu. Trebuie să plec.*

— Of, Hester!

Caul schimbă canalul cu *Wunderkammer,* comutând pe alte canale și căutând-o pe Hester. Nu știa de ce se simțea atât de tulburat de gândul la suferința ei. Poate că-l încerca o oarecare invidie, dar știa că, dacă Hester ar fi făcut o prostie, Tom ar fi rămas cu Freya. Indiferent de motiv, mâinile îi tremurau în timp ce manevrau comenzile.

Nu o văzu pe Hester pe niciuna dintre camerele video amplasate în palat. Deplasă o cameră de rezervă aflată pe un acoperiș și o roti de jur-împrejur, scrutând străzile și intersecțiile. Urmele pașilor ei poticniți scriseseră o frază lungă, neinteligibilă, pe pagina albă a bulevardului Rasmussen. Caul se apropie de ecrane, asudând ușor în timp ce muta în viteză

camerele video în poziții noi în zona portului aerian. „Unde ești, Hester?”

Capitolul 16: Zbor de noapte

Soții Aakiuq încă dormeau. Hester se furișă în camera ei, luă din ascunzătoarea de sub saltea banii pe care Pennyroyal li-i dăduse în Airhaven și plecă spre hangarul lui *Jenny.* Îndepărtă cum putu zăpada troienită la intrare și se opri să deschidă ușa. Aprinse lămpile de lucru. Desluși forma roșiatică a lui *Jenny Haniver,* cu scări proptite de motoarele capsulate, doar pe jumătate vopsite. Găurile din nacelă fuseseră acoperite cu panouri noi, nefinisate, asemenea unor petice de piele proaspăt întinse peste o rană recentă. Hester urcă la bord și deschise radiatoarele. Apoi, lăsând nava să se încălzească, ieși, își făcu loc cu dificultate prin zăpadă și porni spre rezervoarele de combustibil.

Sus, în cupola întunecată a hangarului, se auzi un zăngănit.

•••

Lui Caul nu-i fusese greu să ghicească intențiile fetei. Izbi cu putere pupitrul de comandă din fața lui și strigă:

— Hester, nu! Era beat! N-a vrut s-o facă!

Stând pe scaun în fața ecranelor, Caul se simțea ca un zeu neputincios, capabil să vadă ce se petrecea în viața muritorilor, însă fără a putea interveni.

Numai că el avea posibilitatea asta. Dacă Tom ar fi știut ce se întâmpla, Caul era convins că ar fi venit direct în port și i-ar fi explicat lui Hester, cerându-și iertare, făcând-o să-nțeleagă. El mai văzuse cupluri împăcându-se și știa că nu era nevoie ca o despărțire stupidă să fie definitivă, însă numai dacă Tom ar fi știut.

Și singura persoană care i-ar fi putut spune era Caul.

— Nu fi prost, își spuse furios, trăgându-și mâinile de pe comenzile camerelor video. Ce-nseamnă pentru tine doi Uscați? Nimic! Nu merită să riști pentru ei *Viermele cu Șurub.* Nu merită să treci peste cuvântul Unchiului.

Totuși, se întinse din nou spre comenzi. Nu se putea abține. Avea o răspundere.

Comută pe camera video aflată în dormitorul lui Tom și o făcu să-și lovească piciorușele de interiorul conductei în care stătea ascunsă, producând un zornăit. Tom dormea adânc, întins pe pat, cu gura deschisă, neavând habar că viața i se ducea de râpă.

„Lasă-l”, gândi Caul. „Ai încercat, nu l-ai putut trezi, s-a terminat. Nu mai contează”.

Reveni la Hester, apoi trimise rapid o cameră video prin conductele din vila unde operau Skewer și Gargle, aruncând o ocheadă în fiecare încăpere, până-i găsi în bucătărie, vârând în saci vesela de argint. Camera ciocăni în pereții conductei; trei ciocănituri, apoi o pauză, apoi alte trei. Întoarceți-vă imediat! Siluetele neclare de pe ecran săriră-n sus, recunoscând codul, caraghioși în graba lor neîndemânatică de a înhăța ultimele prăzi și a reveni la „navă”.

Caul mai ezită o clipă, blestemându-și inima prea miloasă și reamintindu-și ce i-ar face Unchiul dacă cineva i-ar fi adus la cunoștință acțiunile sale. Apoi o luă la fugă, se cățără pe scară și ieși prin trapa melcului în orașul tăcut.

•••

Hester se temuse că va găsi rezervoarele de combustibil înghețate, dar nu prevăzuse ingeniozitatea celor opt sute de ani în care șefii portului din Anchorage inventaseră moduri de adaptare la gerul arctic. Combustibilul era amestecat cu antigel, iar comenzile pompei fuseseră adăpostite într-o clădire încălzită, lipită de rezervorul principal. Desprinse din cârlig furtunul de combustibil și-i săltă pe umăr ștuțul greu, împleticindu-se înapoi la hangar și trăgându-i buclele ce se descolăceau pe zăpadă în urma ei. Ajunsă în hangar, atașă duza la o valvă de pe pântecul aeronavei, apoi se întoarse la clădirea pompei pentru a porni alimentarea. Furtunul prinse să tremure când combustibilul începu să gâlgâie prin el. În vreme ce se umpleau rezervoarele, Hester urcă la bord și se pregăti de decolare. Luminile nacelei încă nu funcționau, dar se orientă după lămpile de lucru de afară. Pe măsură ce comuta butoanele de pe consolele de comandă, instrumentele se trezeau la viață și cadranele luminau puntea de navigație cu străluciri de licurici.

•••

Tom se trezi, mirat să constate că adormise. Capul îi zvâcnea și avea senzația tulbure că în încăpere se mai află cineva, care se apleacă peste pat și-i atinge fruntea cu degete reci.

— Freya? întrebă el.

Nu era însă margrafa. Se aprinse o lanternă cu lumină albăstruie ce lumină chipul palid al unui străin. Tom credea că-i știa, măcar din vedere, pe toți cei aflați la bordul lui Anchorage, dar nu recunoscu fața albă și părul bălai. Și glasul i se păru ciudat, cu un ușor accent, impropriu celor din Anchorage.

— N-am timp să-ți explic, Tom! Trebuie să vii cu mine. Hester e-n portul aerian. Vrea să plece fără tine!

— Cum? Tom dădu din cap, încercând să se scuture de ultimele rămășițe ale visului, sperând cumva că și asta era una dintre ele; cine era băiatul ăsta și ce tot spunea? De ce-ar face așa ceva?

— Din cauza ta, idiotule! strigă necunoscutul. Smulse pătura de pe Tom și-i aruncă hainele să se îmbrace. Cum crezi că s-a simțit când te-a văzut pupând-o pe Freya Rasmussen?

— N-am pupat-o! se apără Tom, consternat. A fost doar… Iar Hester n-avea cum să vadă… Și tu de unde știi toate astea?

Dar începea să se molipsească de atitudinea alarmată a necunoscutului. Se dezbrăcă de halat, își trase pe bâjbâite cizmele, își puse cagula și vechea jachetă de aviator și-l urmă pe băiat. Ieșiră din palat pe o ușă laterală pe care până atunci nici n-o observase. Noaptea era cumplit de friguroasă, orașul părea un vis al iernii. Spre apus, cocoașele munților Groenlandei se ridicau din gheață și vârfurile lor ondulate păreau, în lumina zorilor, destul de aproape ca să le atingi. Aurora boreală ardea inegal peste acoperișuri și în tăcerea din jur lui Tom i se părea că le aude trosnind și zumzăind ca un cablu de înaltă tensiune într-o dimineață geroasă.

Necunoscutul îl conduse pe o scară ce cobora până la bulevardul Rasmussen, apoi pe un coridor de întreținere și din nou pe o scară ce urca spre portul aerian. Ieșiră în aer liber și Tom văzu că se înșelase în legătură cu zgomotul. Gheața ce cădea de pe hangarul lui *Jenny* trosnea în timp ce cupola acoperișului se deschidea, iar zumzăitul aparținea motoarelor capsulate ce pivotau în poziția de decolare.

— Hester! strigă Tom, opintindu-se prin zăpadă.

Chiar atunci hangarul deschis fu inundat de luminile de zbor ale lui *Jenny,* ale căror reflecții incendiară nămeții. Tânărul auzi zăngănitul produs de căderea scării metalice sprijinite de nacelă. Percepu și declicul triplu al desfacerii clamelor de andocare. Nu putea fi Hester, nu era posibil ca silueta pe care o vedea mișcându-se prin hublourile întunecate ale punții de comandă să fie a ei. Se încordă, înotând printr-un ocean de zăpadă.

— Hester! Hester! zbieră Tom, încă nevenindu-i să creadă cu adevărat că ea decola.

N-ar fi avut cum să știe de acel sărut stupid, nu-i așa? Se supărase când îi spusese că voia să mai stea aici; nu făcea decât să-i dea o lecție, asta era tot. Se luptă din toate puterile să-și croiască drum prin troiene, cât de repede putea, dar când ajunsese la nici douăzeci de metri de hangar, *Jenny Haniver* se ridică spre cer și viră spre sud-est, plutind rapid pe deasupra acoperișurilor și îndepărtându-se spre pustiul de gheață nesfârșit.

— Hester! urlă Tom furios.

De ce nu-i spusese ea pur și simplu ce simțea, ca o persoană normală, în loc să plece ca o vijelie? Vântul de apus se întețea și purta iute aeronava tot mai departe de el, aruncându-i în același timp zăpadă în ochi. Se întoarse să-și caute însoțitorul misterios. Băiatul însă dispăruse. În schimb, domnul Aakiuq venea spre el poticnindu-se și strigând:

— Tom? Ce s-a-ntâmplat?

— Hester! bâigui Tom cu o voce pierdută și se lăsă să cadă-n zăpadă.

Își simțea lacrimile îmbibând lâna cu care-i era căptușită cagula, în timp ce vedea cum lumina de poziție de la pupa lui *Jenny,* fulg minuscul de căldură în uriașul pustiu înghețat, se făcea tot mai mică, sfârșind prin a se contopi cu aurora boreală.

Capitolul 17: După Hester

Tom se întoarse la palat, cu o senzație oribilă de gol în stomac. Trecuseră câteva ore de când *Jenny Haniver* decolase.

Domnul Aakiuq încercase s-o contacteze pe Hester prin radio, dar nu primise niciun răspuns.

— Poate că nu l-a deschis, zise șeful portului. Ori poate e defect; n-am apucat să verific toate dispozitivele. Și nici nu-i destul gaz în anvelopă – am umplut-o doar ca să verific dacă celulele sunt intacte. Vai, de ce-o fi trebuit biata fată să plece așa brusc?

— Nu știu de ce, răspunse Tom, dar știa.

Ce păcat că nu-și dăduse seama mai devreme cât de mult ura Hester locul ăsta! Ce păcat că, înainte de a se îndrăgosti de oraș, nu se întrebase ce simțea ea! Măcar dacă n-ar fi sărutat-o pe Freya! Sentimentul lui de vinovăție se intensifica, transformându-se în furie. La urma urmei, *ea* nu se întrebase ce simțea *el.* Dacă lui îi plăcea aici, de ce să nu stea? Fusese egoistă. Doar fiindcă ura viața în oraș nu însemna că Tom trebuia să rămână toată viața fără adăpost, un vagabond al văzduhului.

Și totuși trebuia s-o regăsească. Nu știa dacă ea îl va accepta din nou, nici măcar dacă el însuși ar fi dorit-o, dar nu se putea ca totul să se termine în felul ăsta oribil și confuz.

În timp ce urca grăbit și ieșea în frigul de la nivelul superior, Tom auzea motoarele orașului începând din nou să toarcă. Se îndreptă spre Palatul de Iarnă, împleticindu-se pe poteca făcută mai devreme prin zăpadă. Nu dorea s-o vadă pe Freya – i se strângea inima numai când se gândea la cele petrecute între ei în *Wunderkammer* –, dar margrafa era singura care avea autoritatea de a porunci ca orașul să se întoarcă și să pornească în urmărirea lui *Jenny Haniver.*

Tocmai trecea prin umbra prelungă aruncată de Timonerie când o arătare agitată, înveșmântată în mătase, deschise ușa cu o izbitură și se repezi la el prin nămeți.

— Tim! Tim, e adevărat? Lui Pennyroyal îi ieșeau ochii din orbite; îi strângea brațul ca un apucat. Am auzit că fata ta a plecat luându-și zborul!

Tom încuviință, rușinat.

— Dar fără *Jenny Haniver*...

Tom ridică din umeri.

— Poate că până la urmă voi veni cu dumneavoastră-n America, domnule profesor.

Se strecură pe lângă explorator și fugi mai departe, lăsându-l pe Pennyroyal să vorbească singur în timp ce se întorcea gânditor la apartament:

— America! Ha, ha! Sigur că da! America!

În Palatul de Iarnă, Tom o găsi pe Freya așteptându-l. Stătea întinsă pe o sofa în cea mai mică dintre sălile de primire, o încăpere nu mai mare decât un teren de fotbal, cu pereții acoperiți de atâtea oglinzi, încât o mie de Freya păreau să fie acolo și o mie de Tom să dea buzna, uzi și neîngrijiți, picurând zăpadă pe pardoseala de marmură.

— Luminăția Voastră, spuse el agitat, trebuie să ne-ntoarcem.

— Să ne-ntoarcem?

Freya se așteptase la multe lucruri, dar nu la așa ceva. Îmbujorată de bucurie la vestea plecării lui Hester, își imaginase cum avea să-l consoleze pe Tom, să-l asigure că totul este cum nu se poate mai bine, să-l facă să înțeleagă că-i era mult mai bine fără prietena aceea hidoasă și că, în mod limpede, voia Zeilor Gheții fusese ca el să rămână aici, în Anchorage, alături de ea. Își pusese cea mai frumoasă rochie pentru a-l ajuta să înțeleagă și-și lăsase descheiat nasturele de sus într-un fel ce-i descoperea un mic triunghi de piele moale, albă, chiar sub scobitura de pe gât. O făcea să se simtă palpitant de îndrăzneață și de matură. Se așteptase la multe, însă nu și la asta.

— Oare cum ne-am putea întoarce? întrebă ea, pe jumătate râzând, în nădejdea că el făcea un fel de glumă. De ce ne-am întoarce?

— Dar Hester…

— Nu putem prinde din urmă o aeronavă, Tom! Și de ce-am vrea s-o facem? Adică, ținând cont că Wolverinehampton e pe-aici pe undeva, pe urmele noastre…

Dar tânărul nici măcar nu se uita la ea; ochii îi luceau, scăldați în lacrimi. Pe dibuite, Freya își încheie ultimul nasture de la rochie, cu o senzație de jenă, urmată curând de una de enervare.

— De ce mi-aș risca întregul oraș de dragul unei fete nebune plecate cu o aeronavă?

— Nu-i nebună.

— Se poartă nebunește.

— E supărată!

— Ei bine, și eu sunt supărată! strigă Freya. Am crezut că-ți pasă de mine! Ce s-a-ntâmplat mai devreme n-a-nsemnat nimic? Am crezut c-ai uitat-o pe Hester. Ea nu-i nimeni! Nu-i decât un fir de praf în aer și mă bucur că ți-a dat papucii. Vreau să fii prietenul meu, al meu, al meu! Sper că-nțelegi ce onoare-nseamnă asta!

Tom se uită fix la ea și nu știu ce să spună. Deodată o văzu așa cum sigur o văzuse Hester: o fetiță dolofană, răsfățată, capricioasă, care se aștepta ca toată lumea să-i facă pe plac. Știa că avea dreptate să-i refuze cererea, c-ar fi fost o nebunie să întoarcă orașul din drum, dar faptul că avea dreptate o făcea cumva să pară și mai nerezonabilă. Tom murmură ceva, îi întoarse spatele și dădu să plece.

— Unde te duci? întrebă Freya cu un glas ascuțit. Cine-a spus că ești liber? Nu ți-am îngăduit să pleci!

Însă tânărul nu mai așteptă îngăduința. Ieși valvârtej din încăpere și trânti ușa, lăsând-o pe Freya singură cu reflexiile ei, care-și întorceau capetele încoace și-ncolo în oglinzile tremurătoare, uitându-se una la alta cu o expresie nedumerită, ca și cum ar fi întrebat: *Unde-am greșit*?

•••

Tom alergă pe coridoarele Palatului de Iarnă, fără să știe încotro se îndrepta, abia observând încăperile pe lângă care trecea ori slabele hârșâituri și râcâituri ce se auzeau uneori din conductele de ventilație și din țevile de încălzire. Din clipa în care căzuse din Londra, Hester fusese alături de el, îi purtase de grijă, îi spusese ce să facă, îl iubise în felul ei, aprig și timid în același timp. Acum el o îndepărtase. Și nici n-ar fi știut că pleacă dacă n-ar fi fost băiatul acela…

Pentru prima dată de când decolase *Jenny Haniver,* Tom se gândi la vizitatorul lui ciudat. Cine fusese? Cineva din districtul motoarelor, judecând după veșminte. (Își amintea straturi peste straturi de haine de culoare închisă, o jachetă mânjită cu ulei și vaselină, cu nasturi de alamă de pe care se cojea vopseaua neagră.) Și cum de știuse ce avea de gând Hester? Oare ea îl luase drept confident? Îi mărturisise lucruri pe care nu i le spusese lui Tom? Simți un acces de gelozie straniu la gândul că Het și-ar fi putut împărtăși secretele cu altcineva.

Dar nu cumva băiatul știa și unde mergea ea? Tom trebuia să-l găsească și să discute cu el. Ieși în fugă din palat și coborî pe

scara cea mai apropiată spre districtul motoarelor, alergând prin ceața și bubuiturile Sferelor lui Scabious spre biroul șefului motoarelor.

•••

Agitat și cu răsuflarea întretăiată de alergătură, Caul reveni la melc, unde era așteptat de Skewer și Gargle, care stăteau în dreptul trapei de acces în navă, cu armele și cuțitele pregătite în caz că Uscații l-ar fi urmărit. Îl ajutară să intre și nu-l lăsară să deschidă gura până se asigurară că nu-l pândise nimeni.

— Ce naiba a fost în capul tău? întrebă Skewer furios. Ce credeai că faci? Știi că-i interzis să lași un melc nesupravegheat. Cât despre faptul c-ai vorbit cu un Uscat! N-ai învățat nimic în Hoțarium? Skewer își luă o voce nefirească, plângăcioasă, care – ghici Caul – încerca s-o imite pe a sa. *Tom*! *Tom*! *Repede, Tom*! *Te părăsește*! Tâmpitule!

Caul se așeză pe podeaua calei, cu spatele rezemat de un balot de haine furate, și sentimentul insuccesului îl copleși la fel de tare cum năvălește apa printr-o ecluză deschisă.

— Ai dat-o-n bară, zise Skewer, zâmbind brusc. *Realmente* ai dat-o-n bară. Preiau comanda navei. Unchiul va-nțelege. Când va auzi ce-ai făcut, îi va părea rău că nu mi-a dat mie comanda de la bun început. În seara asta-i trimit un pește-mesaj ca s-afle tot ce s-a-ntâmplat. S-a zis cu trasul cu ochiul pentru tine, iubitor de Uscați ce ești. Gata cu expedițiile de la miezul nopții. S-a terminat cu visatul la margrafe – păi, ce, crezi că nu te-am văzut cum ți se scurgeau ochii de fiecare dată când apărea pe ecrane?

— Dar, Skewer…, scheună Gargle.

— Tu să taci! i-o tăie Skewer, trăgându-i o scatoalcă zdravănă peste cap și întorcându-se să-l pocnească și pe Caul, care se ridicase să-i ia apărarea băiețașului. Skewer părea foarte încântat de sine însuși. Și tu să taci, Caul. De azi înainte, pe melcul ăsta o să facem cum zic eu.

•

Domnul Scabious, a cărui casă de pe nivelul superior păstra prea multe amintiri dureroase, își petrecea aproape tot timpul în biroul său, o șandrama îngustă înghesuită într-un interstițiu dintre doi piloni ce sprijineau etajul, în inima districtului motoarelor. Conținea o masă de lucru, un fișet cu dosare, o cușetă, un primus, un lighean mic, un calendar, o cană smălțuită

și cam atât. Halatele de zi ale lui Scabious, atârnate de un cârlig, fluturară ca o aripă neagră când Tom deschise ușa. Omul stătea la birou, nemișcat ca o statuie a melancoliei. Licăritul cuptoarelor din districtul motoarelor era feliat de șipcile jaluzelelor de la fereastră, care-l marcau cu dungi de lumină și de umbră. Doar ochii i se mișcau, țintuindu-l pe Tom cu o privire de gheață.

— Domnule Scabious, gâfâi tânărul, Hester a plecat! A luat-o pe *Jenny* și a plecat!

Șeful motoarelor aprobă din cap, privind fix peretele din spatele lui Tom, de parcă acolo s-ar fi proiectat un film pe care doar el îl putea vedea.

— Dac-a plecat, a plecat. De ce vii la mine?

Tom se lăsă să cadă greoi pe patul îngust.

— A venit la mine un băiat pe care nu l-am mai văzut până acum. Un băiat cu ten palid, cu părul blond, din districtele motoarelor, ceva mai tânăr decât mine. Părea să știe totul despre Hester.

Scabious făcu pentru prima dată o mișcare, sărind în sus și apropiindu-se repede de Tom. Avea pe chip o expresie ciudată.

— L-ai văzut și tu?

Tom tresări, mirat de brusca izbucnire de interes a șefului motoarelor.

— Am crezut că mi-ar putea spune unde se duce Hester.

— La bordul acestui oraș nu există nimeni care să semene cu băiatul pe care-l descrii. Nimeni care să fie *viu.*

— Dar… dădea impresia că a vorbit cu ea. Dacă mi-ați putea spune unde-l pot găsi…

— Nu-l poți găsi pe Axel. Te va găsi el când va dori. Și eu l-am văzut, însă doar de la distanță. Ce ți-a spus? Ți-a spus ceva despre mine? Ți-a dat vreun mesaj pentru tatăl lui?

— Pentru tatăl lui? Nu.

Scabious părea că nu-l ascultă. Se căută în buzunarul salopetei de lucru și scoase o cutiuță argintie, în care se afla o fotografie mică înrămată. Tom cunoștea mulți oameni care aveau asupra lor astfel de mici altare portabile. În clipa în care Scabious îl deschise pe al lui, Tom aruncă o privire la fotografia dinăuntru. Văzu un tânăr solid, ca o versiune mai tânără a lui Scabious însuși.

— Ah, zise el, ăsta nu-i băiatul pe care l-am văzut. Era mai mic și mai slăbuț…

Șeful motoarelor se trezi, dar numai pentru moment.

— Nu fi prost! se răsti el. Stafiile morților pot lua orice formă doresc. Pe vremuri și Axel al meu era la fel de subțirel ca tine. Este absolut firesc să-ți apară exact ca atunci, tânăr, chipeș, plin de speranță.

Tom nu credea în fantome. Sau, cel puțin, nu credea că ar fi putut crede. *Nimeni nu se întoarce din Tărâmul fără Soare.* Așa spunea Hester întotdeauna, iar el murmură propoziția de câteva ori pentru sine ca să-și dea curaj, în timp ce ieșea din biroul domnului Scabious și urca treptele, devenite deodată întunecate, spre etajul superior. Băiatul nu putea fi un duh: Tom îl atinsese, îl mirosise, îi simțise căldura corpului. Lăsase urme de pași când îl condusese către hangar, iar acelea aveau să-l dea de gol.

Dar când ajunse în portul aerian se pornise vântul și zăpada viscolită se depunea peste tot. Urmele pașilor din jurul hangarului erau deja atât de șterse, încât devenise imposibil de spus câte picioare le lăsaseră și dacă băiatul bizar fusese real, ori o stafie, ori doar un crâmpei de vis.

Capitolul 18: Aurul prădătorului

Hester era recunoscătoare că bătea vântul, fiindcă o îndepărta rapid de Anchorage. Dar în același timp se dovedi a fi capricios: uneori își schimba direcția spre nord, răbufnind în rafale sălbatice, alteori slăbea și înceta aproape de tot. Se vedea astfel nevoită să se concentreze pentru a o menține pe *Jenny Haniver* pe același curs, ceea ce era bine, deoarece nu-i lăsa vreme să se mai gândească la Tom sau la ceea ce intenționa să facă. Știa că, dacă ar fi stat mai mult să se gândească fie la băiat, fie la acțiunile acelea, ar fi sfârșit prin a-și pierde curajul, ar fi întors aeronava și ar fi zburat înapoi spre Anchorage.

Și totuși, uneori, în timp ce picotea în fața comenzilor, nu se putea împiedica să se întrebe ce făcea el. Oare îi părea rău că plecase? Măcar observase? Oare-l consola Freya Rasmussen?

„Nu contează”, își spuse. Curând, Hester avea să facă astfel încât totul să fie exact ca înainte și tânărul avea să redevină al ei.

În ziua a doua reperă orașul Wolverinehampton. După ce eșuase capturarea lui Anchorage, suburbia o luase spre sud și avusese noroc, căci găsise o pradă: un grup de orășele ce vânau balene, abătute de viscol de la cursul lor. Erau trei, fiecare mult mai mare decât Wolverinehampton, dar suburbia se năpustise rapid de la unul la celălalt, mușcând și smulgând roți de propulsie și suporturi pentru tălpici, iar când o văzu Hester, tocmai se întorcea să le devoreze acolo unde zăceau schilodite. Se gândi că, după cum arăta, Wolverinehampton avea să fie ocupat să se înfrupte din prada lui cel puțin câteva săptămâni și se bucură că n-avea să mai navigheze spre vest să-l amenințe iarăși pe Anchorage și nici să-i încurce ei planurile.

Hester zbură tot mai departe, zile scurte și nopți lungi, aspre, întunecoase. În sfârșit, scrutarea febrilă a cadranului de radiolocație al lui *Jenny* fu răsplătită de semnalul oscilant al radiofarului unui oraș. Hester schimbă direcția, semnalul deveni mai clar și, câteva ore mai târziu, văzu în față, pe gheață, orașul Arkangel care-și devora propria pradă.

Portul aerian mare și zgomotos al orașului-prădător îi trezi un dor straniu după pacea din Anchorage, iar grosolănia dezinvoltă a personalului de la sol și vamal o făcu să se gândească cu nostalgie la domnul Aakiuq. Cheltui jumătate din banii primiți de la Pennyroyal pentru combustibil și pe gaz de ascensiune, iar suma rămasă o ascunse în unul dintre compartimentele secrete pe care Anna Fang le instalase sub puntea lui *Jenny.* Apoi, simțindu-se dezgustată și vinovată de ceea ce intenționa să facă, o luă către Bursa Aerului, o clădire înaltă din spatele uzinei producătoare de combustibil, unde comercianții se întâlneau cu negustorii orașului. Când întrebă unde l-ar putea găsi pe Piotr Masgard, aviatorii o priviră cu dezaprobare și o femeie scuipă pe punte la picioarele ei. După o vreme, unui negustor amabil păru să i se facă milă de ea și o luă deoparte cu blândețe.

— Arkangel nu-i ca alte orașe, draga mea, îi explică el în timp ce o conducea către o stație de lifturi. Bogații de aici nu locuiesc la etajele de sus, ci la mijloc, unde-i cel mai cald: într-un district numit Miezul. Tânărul Masgard are o vilă acolo. Trebuie să cobori la stația Kael și mai departe să întrebi.

O privi atent cum își cumpără bilet și se urcă într-un lift ce cobora spre Miez. Apoi își potrivi hainele și se grăbi să se întoarcă la prăvălia lui, în capătul opus al portului – o dugheană mare, ticsită cu tot felul de obiecte lipsite de gust, numită *Blinkoe – TehAnt și Antichități.*

— Repede, nevestelor! zbieră el, năvălind în salonașul din spatele magazinului. Își flutură brațele ca un semafor către cele cinci doamne Blinkoe, care-și ridicară ochii din romanele și broderiile lor. I-aici! Fata aia urâtă! Ca să vezi, de atâtea săptămâni alerg, caut și-ntreb peste tot, și-acum uite-o cum vine singură direct la noi, la Bursa Aerului! Obrăznicătura! Ce tupeu! Haideți, repede, trebuie să fim gata!

Își frecă vesel mâinile, deja închipuindu-și cum va cheltui recompensa primită de la șefii Furtunii Verzi când le-o va duce pe Hester împreună cu *Jenny Haniver.*

•••

Miezul era un loc bizar: o cavernă uriașă dominată de huruitul motoarelor orașului, plină de fum și aburi, brăzdată de sute de galerii, pasarele, coridoare, șine de cale ferată și puțuri de ascensoare. Clădirile erau înghesuite unele în altele, pe terase laterale sau cocoțate pe platforme, ori atârnau dedesubt ca niște cuiburi de lăstuni. Sclavi cu zgărzi de fier la gât măturau trotuarele. Alții mărșăluiau în coloane, biciuiți de supraveghetori în salopete îmblănite, către districtele înghețate de afară, pentru a executa munci epuizante. Hester încercă să nu se uite la ei, nici la doamnele bogate care țineau în lesă băieți de corvoadă, nici la bărbatul care lovea și tot lovea un sclav care îl atinsese din greșeală când trecuse pe lângă el. Nu era treaba ei. Arkangel era orașul în care cei puternici făceau ce-aveau chef.

Statui de fier ale zeului-lup Eisengrim străjuiau poarta reședinței lui Masgard. Înăuntru, în trepiede de fier, ardeau jeturi de gaz ce desenau pe pereții marii săli de primire lumini tremurătoare și umbre tăioase ca lama de cuțit. O tânără subțire și mlădioasă ca o trestie, purtând zgardă de sclav împodobită cu pietre prețioase, o măsură pe Hester din cap până-n picioare și o întrebă ce dorește. Fata îi dădu același răspuns pe care-l dăduse și gărzilor de afară:

— Dețin informații pe care vreau să le vând Vânătorilor din Arkangel.

În umbra de sub tavanul înalt se auzi un zumzăit de motor și Masgard apăru coborând în picaj, călare pe o canapea de piele ce se legăna sub un balonaș. De sub tetieră se ițeau motoare capsulate minuscule. Era o navă-fotoliu, o jucărie pe care numai bogații și-o permiteau. Bărbatul o dirijă aproape de Hester și rămase plutind în aer în fața ei, savurându-i expresia uimită. Sclava începu să-și frece capul de vârful cizmei lui, asemenea unei pisici.

— Aha, zise el, te cunosc! Ești tipa cu cicatrice din Airhaven. Ți-ai amintit de oferta mea, nu-i așa?

— Am venit să-ți spun unde poți găsi o pradă, zise Hester, străduindu-se să nu-i tremure glasul.

Masgard își aduse mai aproape fotoliul-zburător, făcând-o s-aștepte, urmărind cu atenție jocul vinovăției și al fricii pe chipul sluțit. Orașul lui era prea mare ca să mai supraviețuiască fără ajutorul unor lepădături ca fata asta, motiv pentru care o ura.

— Ia zi! o întrebă în cele din urmă. Ce târgușor vrei să trădezi?

— Nu-i un târgușor, răspunse Hester. E un oraș. Anchorage.

Masgard încercă să pară în continuare fără chef, dar Hester îi observă în privire o sclipire de interes. Făcu tot posibilul ca s-o ațâțe.

— Trebuie să fi auzit de Anchorage, domnule Masgard. Este un oraș mare de gheață. Apartamentele sunt ticsite cu mobile luxoase și accesorii elegante. Printre echipamentele sale se află cea mai mare roată de tracțiune de pe gheață și un sistem fain de motoare TehAnt numite Sferele Scabious. Se îndreaptă spre Gheața de Vest, ocolind vârful Groenlandei.

— De ce?

Hester ridică din umeri. (Mai bine să nu spună nimic despre călătoria spre America; era prea greu de explicat și prea greu de crezut.)

— Cine știe? Poate a aflat despre existența vreunui sit cu TehAnt și se duc să sape. Sunt sigură că vei găsi o metodă prin care să scoți toate amănuntele de la tânăra și frumoasa lor margrafă…

Masgard rânji.

— Julianna, pe care-o vezi aici, a fost fiica unui margraf până când marele Arkangel a înghițit orașul tăticului ei.

— Atunci imaginează-ți ce adaos frumos la colecția ta va fi Freya Rasmussen, zise Hester, care avea senzația că se află undeva în afara ei înseși; nu simțea nimic, în afară de o vagă mândrie la gândul că putea fi atât de lipsită de inimă. Și dacă vrei să iei pe drum o gustare, îți pot preciza și coordonatele lui Wolverinehampton, o suburbie-prădătoare care tocmai a-nfulecat o pradă nouă și grăsună.

Interesul lui Masgard crescu. Auzise despre Anchorage și Wolverinehampton de la Widgery Blinkoe, cu câteva zile în urmă, dar anticarul unsuros nu cunoștea actualul curs al lui Wolverinehampton. Cât despre Anchorage, Masgard nu era sigur dacă să dea crezare informației că un oraș al gheții ar fi fost văzut atât de departe în vest. Și totuși haimanaua asta zdrențăroasă care zbura de colo-colo părea că știe ce spune. Veștile ei, sprijinite și de raportul lui Blinkoe, vor fi de ajuns pentru a convinge Consiliul să schimbe cursul. O lăsă pe Hester să aștepte puțin, așa încât să-și dea seama de gestul ei abject. Apoi deschise un sertar în brațul fotoliului zburător și scoase un pergament gros, pe care-l semnă cu un stilou. Sclava îi înmână foaia lui Hester. Avea imprimat un antet cu litere gotice și sigilii cu numele zeilor orașului Arkangel: Eisengrim și Thatcher.

— E o cambie, un bilet la ordin, îi explică Masgard, ambalând motoarele fotoliului și ridicându-l ca să plece. Dacă informațiile tale se dovedesc corecte, poți veni să-ți iei onorariul când îl mâncăm pe Anchorage. Dă-i secretarei mele detaliile necesare ca să-l completeze.

Hester clătină din cap.

— Nu fac asta pentru aurul prădătorului.

— Atunci pentru ce?

— La bordul lui Anchorage se află Tom Natsworthy, cel cu care m-ai văzut în Airhaven. Când veți mânca orașul, pe el mi-l vei da mie. Dar el nu trebuie să afle c-a fost un aranjament, ci să creadă că eu l-am salvat. Tot ce se găsește la bordul orașului ăla nenorocit vă aparține, cu excepția lui Tom. El este al meu. El e prețul pe care vi-l cer.

De sus, Masgard se holbă o clipă la Hester, sincer surprins. Apoi își dădu capul pe spate și hohotele lui de râs umplură încăperea.

•••

În timp ce aștepta în stație un ascensor care s-o readucă la portul aerian, Hester simți cum trepidează plăcile ce acopereau puntea. Arkangel se punea în mișcare. Băgă mâna în buzunar, asigurându-se că avea acolo, pus bine, actul lui Masgard revizuit cu promisiunea pe care i-o făcuse. Cât de mult se va bucura Tom când o va vedea, venită să-l salveze din pântecele orașului-prădător! Cât de ușor îi va fi ei să-l facă să uite de trecătoarea lui pasiune, sau mai bine-zis orbire, pentru margrafă, odată ce vor fi din nou împreună călătorind pe Drumurile Păsărilor!

Făcuse ceea ce trebuia să facă, de dragul lui Tom, și nu mai exista cale de întoarcere. Nu-i rămânea decât să-și ia câteva lucrușoare din *Jenny Haniver* și să găsească undeva o cameră unde să aștepte pe durata drumului până la Anchorage.

Era deja noapte când ajunse în portul aerian și fulgi de zăpadă dansau în jurul luminilor de aterizare de la intrarea în port. Din tavernele din spatele platformelor de andocare răzbăteau râsete răgușite și o muzică ieftină, izbucnind mai tare când cineva deschidea o ușă. Lumina slabă a lămpilor din port proiecta băltoace de umbră sub marile nave comerciale amarate la chei, nave cu nume nordice: *Fram, Froud, Smaug.* Lui Hester începu să-i fie teamă pe măsură ce se apropia de platforma de andocare cu chirie mică unde o aștepta *Jenny.* Ăsta era un oraș primejdios și ea se dezobișnuise să mai fie singură.

— Domnișoara Shaw?

Bărbatul o luă prin surprindere, apropiindu-se de ea dinspre partea ochiului orb. Dădu să-și scoată cuțitul, apoi îl recunoscu pe negustorul cumsecade care o ajutase mai devreme.

— Te conduc până la nava ta, domnișoară Shaw. Pe aici bântuie negustori nomazi, niște tipi brutali, sălbatici. O tânără neînsoțită nu-i în siguranță. Vasul tău e *Jenny Haniver,* nu-i așa?

— Da, așa-i, zise Hester, întrebându-se de unde cunoștea numele ei și al navei.

Bănui că bătrânul se interesase mai devreme ori o căutase în registrul din biroul portului.

— Deci ai vorbit cu Masgard? întrebă noul ei prieten. Presupun că asta are legătură cu brusca schimbare a direcției spre vest? I-ai vândut un oraș?

Hester aprobă din cap.

— Și eu mă ocup tot cu așa ceva, zise negustorul și o izbi de un stâlp metalic de sub o navă comercială numită *Impuls Temporar.*

Fata își pierdu respirația, șocată și surprinsă, și încercă să tragă în piept destul aer încât să poată striga după ajutor. Simți în ceafă o înțepătură ca de viespe. Negustorul se îndepărtă de ea, respirând greoi. O seringă de alamă luci în lumina ce venea dinspre taverne în timp ce o strecura înapoi în buzunar.

Hester încercă să-și ducă mâna la gât, dar anestezicul își făcea efectul rapid și membrele n-o mai ascultau. Vru să strige, însă nu izbuti să scoată decât un geamăt înfundat, fără cuvinte. Făcu un pas înainte și căzu cu fața la câțiva centimetri de cizmele bărbatului.

— Îmi pare extrem de rău, îl auzi spunând cu voce tremurătoare, îndepărtată, precum a lui Tom ultima dată când o auzise prelingându-se din telefon în sufrageria soților Aakiuq. Am cinci neveste de întreținut, înțelegi, și toate au gusturi scumpe și mă cicălesc cumplit.

Hester gemu din nou, cu saliva curgându-i pe plăcile punții.

— Nu te teme! continuă vocea. Doar vă duc, pe tine și pe nava ta, la Cuibul Tâlharilor. Vor să te interogheze. Atâta tot.

— Dar Tom…, reuși Hester să îngâne.

Apărură alte perechi de cizme: scumpe, luxoase, cizme de damă, cu ciucuri. Deasupra lui Hester se auzeau alte glasuri susurând.

— Ești sigur că-i ea, Blinkoe?

— Pfui! Ce urâtă e!

— Nu va da nimeni doi bani pe ea!

— Zece mii, bani lichizi, când o predau celor din Cuib, zise Blinkoe infatuat. O duc la bordul propriei ei nave și remorchez nava de serviciu a *Impulsului* ca să m-aducă înapoi acasă. Mă-ntorc cât ai zice pește, c-un sac de bani. Aveți grijă de magazin cât sunt plecat, dragele mele.

— N-nu! încercă Hester să articuleze, deoarece, dacă o lua, n-ar mai fi fost aici ca să-l poată salva pe Tom; el ar fi fost înghițit odată cu restul orașului Anchorage și de toate aranjamentele ei s-ar fi ales praful…

În vreme ce bătrânul scotocea ca să găsească cheile lui *Jenny,* Hester se sili din răsputeri, dar nu reuși să facă nicio mișcare, să scoată un sunet ori măcar să clipească. Dură totuși mult până

când își pierdu cunoștința, și asta fu partea cea mai rea, căci înțelegea tot ce se petrecea în timp ce negustorul și soțiile sale o târau la bordul lui *Jenny Haniver* și începeau pregătirile de decolare.

PARTEA A II-A

Capitolul 19: Camera memoriei

Un val de apă rece ca gheața o trezi pe Hester. Jetul o împinse pe pardoseala rece de piatră și o izbi de peretele alb de faianță. Fata icni și țipă. Gura i se umplu de apă și părul ud îi acoperi fața, astfel încât nu putea să vadă nimic, iar când îl dădu cu degetele la o parte, oricum nu era mare lucru de văzut: doar o încăpere albă, rece, luminată de un singur glob cu argon, și bărbați în uniforme albe care o țintuiau la podea cu furtunurile.

— Ajunge! strigă un glas de femeie și potopul încetă.

Bărbații se întoarseră să agațe ajutajele furtunurilor de un suport metalic înșurubat în perete. Hester se înecă, înjură și vomită apă pe podea, unde se scurse formând un vârtej printr-o gură de drenaj centrală. Îi reveneau în minte crâmpeie de amintiri confuze: se afla în Arkangel cu un negustor; se trezea în cala rece, udă a lui *Jenny* și-și dădea seama că era legată cobză. Se zbătea, încerca să țipe, apărea negustorul, parcă cerându-și scuze, și din nou înțepătura ca de viespe în gât, apoi întuneric. O drogase și o ținuse inconștientă în timp ce o transportase din Arkangel în locul acesta, orice o fi fost el…

— Tom! gemu fata.

Picioare încălțate în bocanci se apropiară împroșcând-o. Hester ridică ochii mârâind, așteptându-se să-l vadă pe negustor, dar nu era el, ci o femeie tânără, îmbrăcată în alb, purtând pe piept un ecuson de bronz care o indica drept angajată cu rang inferior a Ligii Antitracțiune și având pe braț o brasardă brodată cu un fulger verde.

— Îmbrăcați-o! lătră ea.

Bărbații o înșfăcară pe Hester de părul ud, ridicând-o în picioare. Nu se obosiră să o șteargă cu vreun prosop, ci îi băgară cu forța membrele inerte într-o salopetă cenușie fără nicio formă. Fata abia putea sta în picioare; nici vorbă să se poată opune. Fu împinsă, desculță, afară din camera de duș, apoi de-a lungul unui coridor umed și rece, cu subalterna în frunte. Pe

pereți existau afișe cu imagini de aeronave atacând orașe și tineri chipeși și tinere frumoase în uniforme albe privind un răsărit de soare dincolo de un deal verde. Bocancii câtorva soldați aflați în trecere răsunară sub plafonul scund. Majoritatea celor îmbrăcați în uniforme erau doar cu puțin mai vârstnici decât Hester, dar toți purtau săbii la șold, brasarde cu fulgerul și afișau expresia de infatuare senină a celor ce știu că au dreptate.

La capătul pasajului se afla o ușă metalică, iar dincolo de ea o celulă, o încăpere înaltă, îngustă ca un mormânt, cu o singură fereastră amplasată foarte sus. Pe tavanul de beton ce se fărâmița șerpuiau conducte termice, care nu furnizau însă căldură. Hester dârdâia de frig, nereușind să se usuce în salopeta ce-i zgâria pielea. Cineva îi aruncă o haină mai groasă; dându-și seama că de fapt îi aparținea, se îmbrăcă recunoscătoare.

— Celelalte unde sunt? întrebă, dar nu reuși să se facă înțeleasă, din pricină că-i clănțăneau dinții, iar gura, deja strâmbată de cicatrice, îi era încă amorțită de efectul drogurilor negustorului. Celelalte haine ale mele.

— Ghetele, zise subalterna, luându-le din mâna unui bărbat și aruncându-i-le lui Hester. Celelalte le-am ars. Nicio grijă, barbaro, n-o să mai ai nevoie de ele.

Ușa se închise și o cheie se răsuci în broască, apoi zgomotul bocancilor se pierdu pe culoar. Hester auzea marea vuind undeva dedesubt, lovindu-se de un țărm stâncos. Se zgribuli de frig și începu să plângă. Nu pentru ea, nici măcar pentru Tom, ci pentru hainele ce-i fuseseră arse: vesta în buzunarul căreia avea o fotografie a lui Tom și eșarfa roșie la care ținea atât de mult fiindcă el i-o cumpărase în Peripatetiapolis. Acum nu-i mai rămăsese de la el absolut nimic.

Treptat, întunericul din ferestruica înaltă se prefăcu în cenușiu spălăcit. Ușa se deschise cu un zăngănit și un bărbat se răsti la ea:

— Sus, barbaro! Comandanta te așteaptă.

•••

Comandanta aștepta într-o încăpere spațioasă, curată, cu pereții zugrăviți în forme vagi de delfini și sirene, cu o fereastră circulară prin care se vedea marea aspră ca o răzătoare de brânză. Stătea în spatele unui birou mare din oțel. Degetele ei

cafenii băteau darabana pe un dosar gălbui, schițând ritmuri maniacale. Se ridică doar când o salutară gărzile care o aduseseră pe Hester.

— Puteți pleca, le ordonă ea.

— Dar, doamnă comandant…, încercă să se împotrivească unul dintre soldați.

— Cred că mă pot descurca cu o barbară sfrijită.

Așteptă până când ieșiră gărzile, apoi ocoli încet biroul și se apropie de Hester, fără s-o scape o clipă din ochi.

Hester mai văzuse privirea aceea feroce, întunecată, căci comandanta nu era alta decât Sathya, apriga protejată a Annei Fang din Batmunkh Gompa. Reîntâlnirea nu o surprinse în mod deosebit. Din clipa în care ajunsese pe Anchorage, viața ei împrumutase logica stranie a visului, iar acum, la capătul ei, i se părea cumva firesc să se afle în prezența unui chip familiar, neprietenos. Trecuseră doi ani și jumătate de la ultima lor întâlnire, dar Sathya părea să fi îmbătrânit cu mult mai mult; chipul îi devenise încruntat, aspru, și ochii negri aveau o expresie pe care Hester n-o putea descifra, de parcă mânia, mândria, vinovăția și teama se amestecaseră și se transformaseră în altceva.

— Bun venit în bază, zise ea cu răceală.

Hester îi întoarse privirea.

— Ce loc e ăsta? Unde suntem? Nu știam că Liga voastră mai are vreo bază rămasă în nord, de când Spitzbergen a fost halit.

Sathya se mulțumi să zâmbească.

— Nu știi aproape nimic despre noi, domnișoară Shaw. Deși Consiliul Superior a retras forțele Ligii din teatrul arctic, unii dintre noi nu acceptăm înfrângerea cu atâta calm. Furtuna Verde a păstrat câteva baze în nord. Având în vedere că nu vei mai pleca vie de aici, îți pot spune că baza se află pe Insula Cuibul Tâlharilor, la aproximativ trei sute douăzeci de kilometri de vârful sudic al Groenlandei.

— Grozav, făcu Hester. Ai venit aici de dragul climei, nu?

Sathya o pălmui zdravăn, lăsând-o năucă și cu răsuflarea tăiată.

— Sub cerurile astea a crescut Anna Fang, se răsti ea. Părinții ei făceau comerț pe-aici înainte să fie înrobiți de Arkangel.

— Aha. Deci din motive sentimentale, mormăi Hester.

Se încordă, așteptând altă lovitură, care însă nu sosi. Sathya se întoarse cu fața la fereastră.

— Ai distrus una dintre unitățile noastre în trecătoarea Drachen acum trei săptămâni, spuse ea.

— Doar fiindcă mi-au atacat nava, replică Hester.

— Nu e nava ta, ridică glasul cealaltă. Este... A fost a Annei. Ați furat-o în noaptea în care a murit Anna, tu și iubitul tău barbar, Tom Natsworthy. Apropo, el unde este? Nu-mi spune că te-a părăsit?

Hester ridică din umeri.

— Și ce făceai singură la bordul lui Arkangel?

— Doar trădam Vânătorilor câteva orașe.

— Asta pot crede. Ai trădarea în sânge.

Hester se încruntă. Oare Sathya o târâse până aici doar ca să-i spună mojicii despre părinții ei?

— Dacă vrei să spui că aș semăna cu mama, ei bine, a fost o prostie din partea ei să dezgroape MEDUSA, dar nu cred că a trădat efectiv pe cineva.

— Nu, încuviință Sathya. Pe când tatăl tău...

— Tata era fermier! strigă Hester, simțind o mânie ciudată.

Cum își permitea femeia asta să insulte amintirea bietului ei tată mort, care niciodată nu făcuse nimănui decât bine!?

— Minți! strigă Sathya. Tatăl tău e Thaddeus Valentine.

Afară, zăpada cădea ca zahărul cernut prin sită pentru glazură. Hester vedea aisberguri brăzdând cenușiul dur al mării. Spuse cu glas pierit:

— Nu-i adevărat!

Sathya scoase din dosarul de pe birou o foaie de hârtie.

— Ăsta e raportul înaintat de Anna către Consiliul Superior al Ligii în ziua în care te-a adus la Batmunkh Gompa. Ce scrie despre tine? Citește aici: *Doi tineri*: *un încântător Ucenic Istoric din Londra, cu totul inofensiv și o biată fată desfigurată despre care sunt sigură că-i fiica pierdută a Pandorei Rae și a lui Thaddeus Valentine.*

Hester protestă:

— Tatăl meu a fost David Shaw, din Insula Stejarilor...

— Mama ta a avut mulți iubiți înainte de a se mărita cu Shaw, zise Sathya cu răceală în glas. Valentine a fost unul dintre ei. Ești copilul lui. Anna n-ar fi scris niciodată așa ceva dacă n-ar fi fost sigură.

— Tatăl meu a fost David Shaw, scânci Hester, dar știa că nu era adevărat.

O știuse în inima ei, în acești ultimi doi ani, încă de când privirea ei o întâlnise pe a lui Valentine deasupra trupului Katherinei, fiica lui muribundă. Între ei sclipise un fel de înțelegere, ca un arc electric, o recunoaștere pe jumătate pe care ea o strivise pe cât de repede și de ferm putuse, deoarece nu voia să-l accepte pe el drept tată. Totuși, undeva în adâncul inimii, ea înțelesese. Nu era de mirare că nu fusese capabilă să-l ucidă.

— Anna s-a înșelat în legătură cu voi, nu? întrebă Sathya întorcându-se spre fereastră. Ninsoarea se oprise; petice de soare pătau marea cenușie cu picățele de un cenușiu mai deschis. Tu nu erai deloc pierdută, iar Tom nu era inofensiv. Ați fost amândoi înțeleși cu Valentine, ați fost tot timpul aliați. V-ați folosit de bunătatea Annei ca să pătrundeți în Batmunkh Gompa și să-l ajutați să ne facă praf Flota Aeriană.

— Nu! se împotrivi Hester.

— Ba da. Ați ademenit-o pe Anna într-un loc unde o puteați ucide, apoi i-ați furat nava.

Hester clătină din cap cu putere.

— Cât de tare greșești!

— Nu mai minți! strigă Sathya, întorcându-se din nou spre ea.

Avea lacrimi în ochi.

Hester încercă să-și amintească noaptea aceea din Batmunkh Gompa. Totul era încețoșat, fuseseră flăcări, o alergare continuă, dar avea impresia că Sathya nu făcuse chiar ce trebuia. În ciuda limbajului ei războinic, Sathya o lăsase pe draga ei Anna să lupte singură cu Valentine, iar el o omorâse. Hester știa foarte bine că asemenea lucruri nu ți le puteai ierta. Fie ți le ștergeai din memorie, fie te lăsai pradă disperării.

Ori găseai pe altcineva pe care să dai vina. De pildă, pe fiica lui Valentine.

Sathya continuă:

— Vei plăti pentru ce-ai făcut. Dar mai întâi, eventual, poți ajuta să mai repari câte ceva.

Luă o armă de pe birou și arătă cu un gest o ușiță din capătul Camerei. Hester se îndreptă într-acolo, fără să-i pese prea tare unde mergea, ori dacă Sathya avea s-o împuște. „*Fiica lui* Valentine”, gândi ea. „Fiica lui Valentine iese pe ușă. Fiica lui

Valentine coboară niște trepte de fier. Fiica lui Valentine”. Nu era de mirare că avea un asemenea caracter. Nu era de mirare că fusese în stare să-i vândă lui Arkangel un oraș plin de oameni cumsecade, fără cea mai mică mustrare de conștiință. Era fiica lui Valentine și-i semăna tatălui ei.

Scările duceau la un tunel, apoi într-un fel de anticameră. Doi gardieni o priviră pe Hester cu indiferență prin vizoarele de plasticlă cu tentă fotoprotectoare ale căștilor în formă de cochilie de crab. Un al treilea ins stătea de pază lângă o ușă grea de oțel. Era un omuleț cu ochii roșii ca de iepure, ce-și rodea nervos unghiile. Lumina lămpilor cu argon de pe pereți ricoșa pe chelia lui în reflexii strălucitoare. Între sprâncene avea desenată o roată roșie.

— Un Inginer! se miră Hester. Un Inginer din Londra! Credeam c-au murit toți…

— Câțiva au supraviețuit, zise Sathya. După ce Londra a explodat, mi s-a încredințat comanda escadronului însărcinat cu căutarea supraviețuitorilor scăpați din epavă. Cei mai mulți au fost trimiși ca sclavi în lagărele de muncă, mult în spatele teritoriului Ligii. Dar când l-am interogat pe doctorul Popjoy și am aflat la ce lucrase, mi-am dat seama că ne poate ajuta.

— La ce să v-ajute? Credeam că Liga detestă TehAnt!

— Întotdeauna în Ligă au existat unii care au considerat că, pentru a învinge orașele cu tracțiune, trebuie să folosim împotriva lor propriile mașinării infernale. După ceea ce ne-ați făcut tu și tatăl tău la Batmunkh Gompa, vocile lor au început să se facă auzite mai tare. S-a format o societate secretă a tinerilor ofițeri: Furtuna Verde. Când le-am spus despre Popjoy, i-au înțeles imediat potențialul și au fost de acord să mă lase să înființez baza asta.

Inginerul își arătă dinții mari și galbeni într-un rânjet nervos și spuse:

— Vasăzică, asta e Hester Shaw? S-ar putea să ne fie de folos. Da, da. Cineva care a fost „la locul crimei”, ca să zic așa. Prezența ei în Mediul Mnemonic ne-ar putea furniza exact declanșatorul pe care-l căutam.

— Dă-i drumul! se răsti Sathya.

Hester își dădu seama că și ea era extrem de nervoasă.

Popjoy trase o serie de manete de pe ușă și zăvoarele electromagnetice masive se retraseră cu zăngănituri înfundate,

ca niște clame de andocare ce se desprind. Gărzile se încordară; în timp ce comutau siguranțele, din pâlniile încărcătoarelor armelor lor automate de mare calibru ieșeau spirale de abur. Măsurile de securitate nu erau concepute însă pentru a ține pe cineva afară, își dădu seama Hester. Erau menite să țină ceva înăuntru.

Ușa se deschise brusc.

Camera Memoriei, avea să afle fata mai târziu, era un rezervor de combustibil dezafectat, unul dintre zecile de globuri de oțel ce zăceau prin diverse colțuri în Cuibul Tâlharilor. La prima vedere părea doar o incintă uriașă, cu pereți ruginiți ce se curbau în sus pentru a forma o cupolă și în jos pentru a forma un bol. Pe pereți erau bannere cu portrete, fotografii din Londra, Arkangel și Marsilia, o pictură pe mătase din Batmunkh Gompa într-o ramă de abanos. Cadre de film cu imagini disparate se repetau întruna pe niște panouri albe: o fetiță cu codițe blonde râzând într-o poiană, o tânără ce trăgea dintr-o pipă cu coada lungă și sufla fumul spre camera foto.

Fără să știe de ce, lui Hester i se făcu deodată frică.

De jur-împrejurul criptei sferice se afla suspendată o galerie; o pasarelă îngustă făcea legătura între ea și o platformă din mijloc, pe care stătea o siluetă înveșmântată într-o sutană cenușie, ca o călugăriță.

Hester încercă să dea înapoi, în timp ce Sathya și Popjoy pășeau pe pasarelă, dar un gardian o împinse înainte. Sathya ajunse prima pe platforma centrală și atinse brațul siluetei care aștepta acolo. Plângea în tăcere. În lumina difuză, lacrimile îi străluceau pe obraji.

— Ți-am adus un cadou, draga mea, rosti ea cu blândețe. O vizitatoare. Cineva de care precis îți amintești.

Silueta se întoarse, gluga cenușie a sutanei căzu și Hester văzu că era – ba nu, că *fusese cândva* – Anna Fang.

Capitolul 20: Noul model

Doctorul Popjoy făcuse treabă bună pentru stăpânii lui actuali.

Desigur, el și colegii Ingineri studiaseră mulți ani tehnologia Stalkerilor. Învățaseră destule analizându-l pe Shrike, ucigașul

pentru recompense mecanizat care o adoptase pe Hester odinioară. Își făcuseră chiar și Stalkeri proprii. Hester văzuse plutoane de Oameni Înviați mărșăluind pe străzile Londrei în noaptea în care se declanșase MEDUSA. Dar a compara creaturile acelea stupide cu cea care stătea acum în fața ei era ca și cum ai fi comparat un balon vechi și prăpădit pentru transportul de mărfuri cu un iaht Serapis Cloud nou-nouț.

Zveltă, aproape grațioasă și nu mult mai înaltă decât fusese domnișoara Fang când trăia, avea fața ascunsă de o mască mortuară din bronz a aviatoarei, iar conductele și cablurile ce-i ieșeau din craniu fuseseră strânse cu grijă în spatele capului. Zvâcnirile slabe, ciudate, ale capului și mâinilor, în vreme ce o examina pe Hester păreau atât de omenești, încât fata își închipui o clipă că Inginerul reușise s-o aducă pe Anna înapoi.

Sathya începu să vorbească, repede și tensionat.

— Încă nu-și amintește, dar o va face. Încăperea asta îi ține loc de memorie, până își va redobândi propriile amintiri. Am strâns fotografii ale tuturor celor pe care i-a cunoscut, ale tuturor locurilor unde a fost și ale orașelor împotriva cărora a luptat, ale iubiților și dușmanilor ei. Totul va reveni la normal. N-a fost înviată decât de câteva luni și…

Se opri brusc, de parcă ar fi înțeles că torentul ei de pălăvrăgeală optimistă făcea doar și mai oribilă oroarea faptei comise. Ecoul cuvintelor reverberă în interiorul vechiului rezervor de combustibil:

— Și… și… și… și…

— Zei și zeițe! exclamă Hester. De ce n-ai putut-o lăsa să se odihnească-n pace?

— Fiindcă avem nevoie de ea! urlă Sathya. Liga și-a pierdut direcția. Avem nevoie de alți conducători. Anna era cea mai bună dintre noi. Ne va arăta drumul spre victorie.

Stalkerul își flexă mâinile și din vârful fiecărui deget îi ieși câte o lamă subțire: clic, clic, clic.

— Asta nu-i Anna, zise Hester. Nimeni nu se mai întoarce din Tărâmul fără Soare. Poate că supusul tău Inginerul o fi reușit să-i ridice în picioare cadavrul și să-l facă să umble, dar nu-i ea. Am cunoscut odată un Stalker. Ei nu-și amintesc cine au fost când trăiau, nu sunt aceleași persoane. Ființa aia e moartă. Iar când le bagi în cap o mașinărie TehAnt, creezi alt individ. E ca un chiriaș nou care s-ar muta într-o casă goală…

Popjoy chicoti.

— Nu mi-am dat seama că sunteți expertă, domnișoară Shaw. Bineînțeles, v-ați referit la vechiul model de Shrike, un produs de calitate inferioară, foarte primitiv. Înainte de a instala mașinăria Stalker în creierul domnișoarei Fang, am programat-o să-i caute centrii memoriei. Am convingerea că-i vom putea declanșa din nou amintirile ce zac îngropate acolo. Acesta este scopul camerei în care ne aflăm: să stimulăm subiectul cu mementouri constante ale vieții sale trecute. Totul depinde de găsirea declanșatorului mnemonic potrivit: un miros, un obiect, un chip. Și aici interveniți dumneavoastră.

Sathya o împinse pe Hester în față până ajunse la câțiva centimetri de noul Stalker.

— Uite, draga mea! rosti ea veselă. Uite! Ea este Hester Shaw! Fiica lui Valentine! Îți aduci aminte cum ai găsit-o în Lumea de Afară și ai adus-o la Batmunkh Gompa? Era acolo când ai murit.

Stalkerul se aplecă în față. În umbra din spatele măștii de bronz, o limbă neagră, moartă, umezi buze veștede. Vocea era o șoaptă uscată, un vânt de noapte ce sufla prin văi de piatră.

— N-o cunosc pe tânăra asta.

— Ba da, Anna! insistă Sathya, teribil de răbdătoare. Trebuie s-o cunoști! Încearcă să-ți amintești!

Stalkerul ridică privirea, apoi scană sutele de portrete de pe pereții, podeaua și tavanul închisorii sferice. Acolo se aflau părinții Annei Fang, și Stilton Kael, care fusese stăpânul Annei pe vremea când era sclavă în atelierele de valorificare a obiectelor recuperate din Arkangel, Valentine, căpitanul Khora ori Pandora Rae, dar nu exista nicio imagine cu chipul desfigurat al lui Hester. Își focaliză din nou ochii mecanici asupra fetei și ghearele lungi zvâcniră.

— N-o cunosc pe această fată. Eu nu sunt Anna Fang. Mă faci să-mi pierd timpul, micuțo Născută-o-Singură-Dată. Vreau să plec din locul ăsta.

— Bineînțeles, Anna, dar trebuie să încerci să-ți amintești. Înainte de a te duce acasă, trebuie să redevii tu însăți. Toată lumea din teritoriile Ligii te iubea; când vestea că te-ai întors se va răspândi, toți se vor ridica și te vor urma.

— Hm! Doamnă comandant, murmură Popjoy, dându-se înapoi spre punte. Cred c-ar trebui să ne retragem acum…

— Nu sunt Anna Fang, zise Stalkerul.
— Doamnă comandant, realmente cred că…
— Anna, te rog!
Instinctiv, Hester o apucă pe Sathya și o trase înapoi. Ghearele cosiră la doi centimetri de gâtul ei. Garda își ridică automatul și Stalkerul ezită doar atât cât toți să aibă timp să fugă, traversând puntea. Când ajunseră la ușă, bărbatul aflat la post afară trase o manetă roșie și grea. Se aprinseră câteva lumini roșii de avertizare, însoțite de un zumzet electric.
— Nu sunt Anna Fang! o auzi Hester strigând, în vreme ce se bulucea după ceilalți în anticameră.
Aruncând o ultimă privire înapoi în clipa dinainte ca gărzile să trântească ușa și s-o încuie, o văzu urmărind-o, cu ghearele scânteind și mișcându-se spasmodic.
— Fascinant, zise Popjoy, notându-și ceva pe un caiet. Fascinant. Privind retrospectiv, poate că a fost un pic imprudent să-i montăm degetele-coase atât de devreme…
— Care-i problema cu ea? se interesă Sathya.
— E greu de spus cu certitudine, recunoscu Popjoy. Presupun că noile componente cu funcție de căutare de memorie, pe care i le-am adăugat la creierul de bază de tip Stalker, intră în conflict cu instinctele tactice și agresive.
— Vrei să spui că-i nebună? întrebă Hester.
— Haideți, domnișoară Shaw, „nebună” e un termen inutil. Aș prefera să spun că fosta domnișoară Fang este „sănătoasă mintal într-un mod diferit”.
— Biata Anna, șopti Sathya, scărpinându-se pe gât cu vârful degetelor.
— Nu vă faceți griji pentru Anna, rosti Hester. Anna a murit. Bieții de *voi,* vrei să zici. Aveți o mașină de ucis dementă, iar armele voastre de doi bani n-o vor putea ține închisă la infinit. Poate să coboare de pe platforma aia! Poate să ajungă la ușă și…
— Puntea e electrificată, domnișoară Shaw, zise Popjoy pe un ton hotărât. Toată armătura de sub platformă este electrificată. Partea interioară a ușii este de asemenea electrificată. Până și Stalkerilor le displac șocurile electrice intense. Cât despre arme, sunt destul de sigur că fosta domnișoară Fang încă nu înțelege noua forță de care dispune; încă se teme de ele. Acesta poate fi

un semn că într-adevăr deține amintiri remanente din încarnarea ei anterioară, umană.

Sathya îi aruncă o privire în care se zărea un licăr de speranță.

— Da. Da, doctore. Nu trebuie să renunțăm. O vom aduce din nou pe Hester aici.

Se întoarse zâmbind, dar Hester observă panica în privirea din spatele ochelarilor lui Popjoy. Era clar, bărbatul n-avea absolut nicio idee cum să restabilească amintirile aviatoarei moarte. Cu siguranță până și Sathya trebuia să-și dea seama în curând că încercarea de a-și readuce prietena înapoi din Tărâmul fără Soare n-avea nicio șansă. Iar când eșecul îi va deveni evident, nu va mai avea niciun motiv s-o țină pe Hester în viață.

„O să mor aici”, gândi ea, în timp ce gărzile o duceau înapoi și o închideau în celulă. „Ori mă omoară Sathya, ori chestia aia dementă. N-o să-l mai văd pe Tom niciodată și n-o să-l mai pot salva. O să moară și el, blestemându-mă, în subteranele sclavilor din Arkangel”.

Se sprijini de perete și se lăsă să alunece încet, până căzu în genunchi. Auzea marea lovindu-se de stâncile Cuibului Tâlharilor, rece ca glasul noului Stalker. Vedea cum cad bucățele de vopsea și de ciment din tavanul mâncat de umezeală al celulei, iar zgomotele slabe, un fel de foșnituri, din vechile conducte termice îi aminteau de Anchorage. Se gândi la domnul Scabious, la Sathya și la actele disperate, nebunești, pe care le fac oamenii ca să nu se despartă de cei pe care-i iubesc.

— Vai, Tom! Vai, vai, Tom! plânse apoi în hohote, închipuindu-și-l liniștit și fericit în Anchorage, fără să-i treacă prin minte că ea îl asmuțise pe marele Arkangel pe urma lui.

Capitolul 21: Minciuni și păianjeni

Trecu o săptămână, apoi încă una și încă una. Anchorage cotise spre vest, târându-se de-a lungul coastei nordice a Groenlandei. Patrule pe sănii fuseseră trimise pentru a cerceta drumul și a sonda gheața. Până acum niciun oraș nu mai ajunsese aici, iar domnișoara Pye n-avea încredere în hărțile ei.

Freya se simțea ca și cum s-ar fi rătăcit într-un teritoriu neexplorat. De ce era atât de nefericită? Cum de mersese totul atât de prost, când părea să meargă atât de bine? Nu înțelegea de ce Tom nu voia să fie cu ea. „Imposibil”, gândi în timp ce ștergea de praf mijlocul oglinzii din camera ei de toaletă ca să se poată privi, „imposibil să-i fie încă dor de Hester! Nu se poate s-o prefere pe ea și nu pe mine!”

Uneori, în timp ce se smiorcăia plângându-și de milă, punea la cale planuri complicate pentru a-l recuceri. Alteori se înfuria și tropăia pe coridoarele prăfuite, bolborosind toate cuvintele pe care ar fi *trebuit* să le spună atunci când se certau. O dată sau de două ori se trezi gândindu-se dacă nu s-ar fi cuvenit să dea ordin ca Tom să fie decapitat pentru înaltă trădare, dar călăul din Anchorage (un domn foarte vârstnic și demodat, al cărui post fusese pur convențional) murise și el, iar Freya se îndoia că Smew ar fi putut măcar ridica securea.

•••

Tom se mutase din apartamentul din Palatul de Iarnă într-o locuință părăsită dintr-o clădire mare și goală de pe bulevardul Rasmussen, nu departe de portul aerian. Fără *Wunderkammer,* ori măcar biblioteca margrafei, care să-i ofere o ocupație, își petrecea zilele plângându-și nefericirea și întrebându-se cum s-o aducă pe Hester înapoi sau măcar să afle unde plecase.

Nu exista nicio cale de a părăsi Anchorage, cel puțin asta știa sigur. Se ținuse de capul domnului Aakiuq să-l echipeze pe *Graculus* pentru o călătorie lungă, dar *Graculus* era doar un remorcher și nu zburase niciodată mai departe de un kilometru de portul aerian. Domnul Aakiuq susținea că i-ar fi fost imposibil să monteze pe el rezervoarele mari de combustibil de care ar fi avut nevoie dacă ar fi trebuit să-l ducă pe Tom înapoi în est.

— Pe lângă asta, adăugase șeful portului, cu ce le-ai umple? Am verificat nivelul combustibilului în rezervoarele din port. N-a mai rămas aproape nimic. Nu-nțeleg. Aparatele arată c-ar fi tot pline, dar recipientele sunt aproape goale.

Combustibilul nu era singurul lucru care dispăruse. Neconvins de pălăvrăgeala lui Scabious despre duhuri, Tom coborâse în districtul motoarelor ca să-ntrebe dacă știa cineva ceva despre misteriosul prieten al lui Hester. Nimeni nu știa nimic, dar toți păreau să aibă de spus câte o poveste despre siluete întrezărite prin colțuri ale districtului unde n-ar fi trebuit să se afle nimeni și

despre unelte lăsate undeva după sfârșitul zilei de muncă și niciodată regăsite. Dispăruseră obiecte din vestiare și camere zăvorâte, iar un rezervor de combustibil de pe strada Bursei de Căldură se golise, deși indicatoarele arătau că ar fi fost aproape plin.

— Ce se-ntâmplă? întrebase Tom. Cine putea lua toate astea? Credeți că la bord se află cineva despre care nu știm? Cineva care să fi rămas în secret după ciumă, pentru a-și umple buzunarele?

— Bată-te norocul, tinere, râseseră muncitorii din districtul motoarelor. Cine să fi rămas pe un oraș ca ăsta dacă nu ca s-o ajute pe Luminăția Sa să-l ducă în America? N-ar avea cum să plece, nu s-ar fi putut duce nicăieri cu lucrurile furate ca să le vândă.

— Atunci cine…?

— Duhurile, răspunseseră oamenii, clătinându-și capetele și mângâindu-și amuletele pe care le purtau la gât. Banchiza a fost dintotdeauna bântuită. Duhurile vin la bord și le joacă renghiuri celor vii. Toată lumea știe.

Tom nu era la fel de sigur. În districtul motoarelor exista într-adevăr ceva bizar. Uneori când mergea singur pe străzile sale murdare, avea senzația ciudată că era urmărit. Nu pricepea totuși ce nevoie ar fi avut duhurile de ulei, unelte, combustibil pentru zbor și fleacuri din muzeul margrafei.

• • •

— Ne-a ginit, se întristă Skewer privind ecranele într-o seară în care Tom cerceta clădiri pustii de la marginea districtului motoarelor. Ăsta știe.

— Nu știe, interveni Caul plictisit. Doar bănuiește. Și nici măcar nu știe exact *ce* bănuiește, ci are doar o vagă idee că se petrece ceva.

Skewer îl privi mirat, apoi izbucni în râs.

— Da’ bine mai știi tu ce e-n capul lui!

— Zic doar că nu-i cazul să-ți faci griji în ceea ce-l privește, asta-i tot, mormăi Caul.

— Iar eu spun că-i cazul și că poate ar trebui să-l radem. Facem să pară un accident. Ce zici de asta?

Caul nu răspunse nimic, refuzând să muște momeala. Era adevărat că hoțomanii fuseseră nevoiți să fie mult mai grijulii de când își începuse Tom investigațiile, iar asta-i întârzia. Skewer

era dornic să le dovedească celorlalți că fusese îndreptățit să preia comanda și hotărât ca, atunci când avea să ducă *Viermele cu Șurub* înapoi acasă, Unchiul să-l vadă burdușit cu prăzi. Dar, cu toate că el și Caul urcau în oraș aproape în fiecare noapte, nu îndrăzneau să fure nimic bătător la ochi, de teamă să nu stârnească și mai mult bănuielile lui Tom. Fuseseră nevoiți chiar să-și scoată furtunurile-mreană din rezervoarele de combustibil aflate în portul aerian, ceea ce avea să devină curând o problemă, întrucât peștii-mesaj și majoritatea sistemelor *Viermelui cu Șurub* funcționau cu combustibil furat.

Partea din Caul care gândea precum Băieții Pierduți știa că Skewer avea dreptate. Un cuțit împlântat între coastele lui Tom pe o stradă lăturalnică, trupul azvârlit peste bord din galeria de la pupă, și furtișagul obișnuit putea fi reluat. Dar cealaltă parte din el, cea mai miloasă, nu putea îndura gândul acesta. Ar fi vrut ca Skewer să renunțe pur și simplu și să se întoarcă în Grimsby, lăsându-l pe el singur aici să se uite la Tom, Freya și ceilalți. Uneori se gândea chiar să se predea; să se lase la mila celor din Anchorage. Numai că, de când se știa, i se spusese că Uscații *n-au milă.* Instructorii care-l învățaseră meseria în Hoțarium, tovarășii lui, vocea Unchiului pe care-o auzea șoptind în difuzoarele din cantina din Grimsby, toți spuneau același lucru: că oricât de civilizați puteau fi Uscații, oricât de confortabile păreau orașele lor, oricât de drăguțe erau fetele, ei i-ar fi făcut cele mai îngrozitoare lucruri unui Băiat Pierdut, dacă l-ar fi prins.

Acum Caul nu mai era sigur că toate astea erau adevărate, totuși n-avea curajul să urce și să afle. Și ce-ar fi zis? *Salut, mă cheamă Caul. Pân-acum am tot furat de la voi*...

Telegraful din fundul cabinei prinse să țăcăne frenetic, întrerupându-l din gândurile sale. Și Caul și Skewer tresăriră la zgomotul brusc, iar Gargle, care devenise mai înspăimântat ca oricând sub conducerea neîndurătoare a lui Skewer, scânci de frică. Micul aparat își agita piciorușele de alamă în sus și-n jos ca un greier mecanic, iar o panglică lungă de hârtie albă perforată porni să iasă printr-o fantă din capacul de plasticlă. Undeva mult sub Anchorage înota un pește-mesaj sosit din Grimsby, emițând în sus, prin gheață, un fascicul de semnale.

Cei trei băieți se priviră între ei. Rareori se întâmpla așa ceva. Nici Caul, nici Skewer nu mai fuseseră vreodată la bordul vreunui melc care să primească un mesaj de la Unchiul.

Surprins, Skewer uită o clipă de noul lui rol și se uită îngrijorat la Caul.

— Ce crezi c-ar putea fi? S-o fi-ntâmplat ceva acasă?

— Tu ești acum căpitanul, răspunse Caul. Mai bine verifică.

Skewer traversă cabina, îl dădu la o parte pe Gargle și apucă banda de hârtie ce se încolăcea, studiind cu ochii mijiți tiparul perforat. Zâmbetul îi dispăru.

— Ce-i, Skew? întrebă Gargle nerăbdător. E de la Unchiul?

Skewer încuviință din cap, ridică ochii, apoi se uită din nou la hârtie, ca și când i-ar fi venit greu să creadă ceea ce citea acolo.

— Sigur că-i de la Unchiul, tâmpitule. Zice că ne-a citit rapoartele. Trebuie să ne-ntoarcem imediat la Grimsby. Și spune să-l luăm cu noi pe Tom Natsworthy.

•••

— Domnule profesor Pennyroyal!

În ultimele săptămâni marele explorator devenise scump la vedere în Anchorage. Nu mai ieșise deloc din reședința lui; nu mai apăruse nici măcar la întâlnirile Comitetului Director. *Sunt răcit*! explicase el cu glas înăbușit când Freya îl trimisese pe Smew să-i bată la ușă. Însă în noaptea aceea, chiar în clipa în care Tom ieșea de pe scara ce ducea la districtul motoarelor, pe bulevardul Rasmussen, zări silueta cunoscută, cu turban, a lui Pennyroyal, înaintând cu greu prin zăpadă.

— Domnule profesor Pennyroyal! strigă el din nou, luând-o la fugă și ajungându-l din urmă aproape de colțul clădirii Timoneriei.

— A, Tim! zâmbi năuc Pennyroyal. Avea vocea nesigură și brațele încărcate cu sticle de vin roșu ieftin pe care tocmai le luase de la un restaurant părăsit numit „Nosh o' the North”. Mă bucur să te revăd. N-ai vreo veste bună despre aeronava aia?

— Ce aeronavă?

— O păsărică mi-a șoptit că l-ai întrebat pe Aakiuq despre remorcherul lui aerian, *Rahatus* sau cum naiba-i zice. Dacă ar putea fi folosit ca să scăpăm de pe tărâmurile astea boreale și s-o zbughim înapoi la civilizație.

— Au trecut săptămâni de-atunci, profesore.

— Da?

— Nu s-a putut face nimic.

— Ah. Păcat.

Se așternu o tăcere stânjenitoare. Pennyroyal se clătina ușor.

— Vă caut de ceva vreme, zise Tom în sfârșit. Voiam să vă întreb ceva. Ca explorator și ca istoric.

— Da? întrebă Pennyroyal prevăzător. Bine. Hai să urcăm.

Reședința oficială a Navigatorului-șef Onorific se degradase rău de când o văzuse Tom ultima oară. Vrafuri de foi și mormane de veselă murdară crescuseră precum ciupercile pe fiecare suprafață plană, pe podea zăceau mototolite haine scumpe, iar canapeaua era înconjurată cu șiruri de sticle goale – rămășițe după un naufragiu, plutind pe o maree de vin.

— Bun venit, intră, zise Pennyroyal ușor pierdut, făcându-i semn cu mâna să se așeze pe un scaun și cotrobăind printre resturile de pe birou după un tirbușon. Așadar, cu ce te pot ajuta?

Tom clătină din cap. Suna ca o neghiobie, acum, că o spunea cu glas tare.

— Vedeți, începu el, hm... În călătoriile dumneavoastră ați auzit vreodată relatări despre intruși aflați la bordul orașelor gheții?

Lui Pennyroyal aproape că-i scăpă sticla pe care o ținea în mână.

— Intruși? Nu! De ce? Doar nu vrei să spui c-ar fi cineva aici la bord...

— Nu. Nu-s sigur. Poate. Cineva tot fură diverse chestii și nu văd de ce-ar fi cineva dintre oamenii Freyei, care pot avea orice doresc; n-au niciun motiv să fure.

Pennyroyal deschise vinul și trase o dușcă lungă direct din sticlă. Păru să-i calmeze nervozitatea.

— Poate am cules vreun parazit, zise el.

— Ce vreți să spuneți?

— N-ai citit *Orașele-zigurat ale Zeului-șarpe,* relatarea mea palpitantă a unui voiaj prin Nuevo-Maya? se interesă Pennyroyal. Are un capitol întreg despre orașe-parazit: *Las Ciudades Vampiras.*

— N-am auzit niciodată de orașe-parazit, rosti Tom neîncrezător. Vreți să spuneți că se hrănesc cu resturi?

— A, nu! Pennyroyal se așeză alături de el, suflându-i în față un damf grețos de vin. Un oraș poate fi prădat în multe moduri. Aceste orășele-vampir se ascund în gunoaiele din Lumea de Afară până când un oraș al gheții trece pe deasupra lor. Atunci sar și se prind de burta lui cu niște ventuze gigantice de

sucțiune. Bietul oraș se rostogolește mai departe, neavând habar ce duce agățat de abdomen; dar în acest timp oamenii-parazit se furișează la bord și golesc rezervoarele de combustibil, îi fură echipamentele, îi omoară oamenii unul câte unul și-i răpesc fetele frumoase pentru a le vinde în piețele de sclavi din Itzal ca jertfe aduse zeilor-vulcani. Până când, în cele din urmă, orașul-gazdă se oprește cu o smucitură: din el n-a mai rămas decât o cochilie goală, o coajă, văduvit de motoare, cu toți locuitorii uciși ori capturați, iar orășelul-vampir, sătul, se târăște în căutare de alte prăzi.

Tom se gândi o vreme la ceea ce auzise.

— Dar asta-i imposibil! zise în cele din urmă. Cum ar putea un oraș să nu știe că are un orășel întreg atârnat sub el? Cum ar putea să nu-i vadă nimeni pe toți oamenii ăia mișunând de colo-colo și furând lucruri? E absurd! Și… cum ați zis? *Ventuze de sucțiune*?

Pennyroyal păru șocat.

— Ce spui, Tom?

— Spun că… le-ați inventat. La fel ca toate chestiile alea din *Gunoi*? *Pe naiba*! Și construcțiile antice pe care ați zis că le-ați văzut în America… Pe Marele Quirke! Tom simți deodată că i se făcuse frig, deși în apartament era înăbușitor de cald. De fapt, ați *fost* măcar vreodată în America? Ori și asta ați inventat?

— Sigur c-am fost! strigă Pennyroyal revoltat.

— Nu vă cred!

Vechiul Tom, educat să-i onoreze pe cei mai vârstnici și să-i respecte pe toți istoricii, n-ar fi îndrăznit niciodată să rostească asemenea lucruri, ba nici chiar să le gândească. Trei săptămâni fără Hester îl schimbaseră mai mult decât își dădea seama. Stând în picioare, privi în jos la fața umflată, asudată a lui Pennyroyal și știu că bărbatul mințea.

— N-a fost decât o ficțiune, nu-i așa? Tot voiajul dumneavoastră în America a fost o poveste, țesută din născocirile aviatorilor și din legenda hărții dispărute a anticului Snøri Ulvaeusson, hartă care oricum n-a existat probabil niciodată.

— Cum îți permiți, domnule? Pennyroyal se ridică cu greu în picioare, gesticulând cu sticla goală. Cum îți permiți dumneata, un simplu Ucenic Istoric, să mă insulți? Află că toate cărțile mele s-au vândut în peste o sută de mii de exemplare! Traduse în

douăsprezece limbi diferite! Sunt foarte apreciat: „Genial, superb, credibil, îți taie respirația” – *Gazeta de Shuddersfield.* „O poveste magnifică” – *Anunțul Publicitar din Panzerstadt Coblenz.* „Lucrările lui Pennyroyal sunt o gură de aer proaspăt în lumea plicticoasă a istoriei practice” – *Vafa săptămânală din Wantage*...

Tom avea nevoie de o gură de aer proaspăt, dar nu de genul pe care-l putea oferi Pennyroyal. Trecu pe lângă istoricul ce se umfla-n pene, coborî în fugă scările și ieși în stradă. Nu era de mirare că Pennyroyal se arătase dornic s-o vadă reparată pe *Jenny Haniver* și atât de tulburat când Hester plecase. Toată vorbăria lui despre locuri cu verdeață fusese o minciună! Știa prea bine că Freya Rasmussen își ducea orașul la pieire.

Începu să alerge spre Palatul de Iarnă, dar nu ajunse prea departe când se răzgândi. Freya nu era persoana potrivită căreia să-i spună toate astea. Doar mizase totul pe călătoria spre vest. Dacă ar fi alergat la ea și i-ar fi spus că Pennyroyal se înșelase de la început, i-ar fi rănit mândria, iar Freya avea multă mândrie de rănit. Mai rău, ar fi putut crede că nu era decât un șiretlic din partea lui Tom pentru a o determina să-și întoarcă din drum orașul, așa încât el s-o caute pe Hester.

— Domnul Scabious! zise Tom cu glas tare.

Scabious nu crezuse niciodată prea mult în profesorul Pennyroyal. Scabious îl va asculta. Se întoarse și o luă la fugă spre scara pe care coborî. În timp ce trecea pe lângă clădirea Timoneriei, Pennyroyal se aplecă peste balcon și strigă după el:

— „Un talent uimitor!” – *Revista Frezorului de Roți.*

Dedesubt, în întunericul fierbinte din districtul motoarelor, totul bubuia și zăngănea în ritmul motoarelor ce duceau orașul către dezastru. Tom opri câțiva muncitori și-i întrebă unde-l putea găsi pe Scabious. Arătară din capete spre pupă, în vreme ce-și atingeau discret amuletele.

— S-a dus să-și caute fiul, ca-n fiecare noapte.

Tom o luă din nou la fugă, pe străzi tăcute, ruginite, unde nu se mișca nimic. Ori aproape nimic. În clipa în care trecu pe sub una dintre lămpile cu argon ce se bălăbăneau deasupra, zări cu colțul ochiului o așchie de lumină reflectată de sclipirea unei mișcări în gura unui puț de ventilare. Se opri, respirând greu, cu inima zvâcnind și părul zbârlit pe mâini și pe ceafă. În panica produsă de minciunile lui Pennyroyal, uitase de intruși. Acum

toate teoriile lui despre ei, pe jumătate încropite, îl asaltară din nou. Ventilatorul părea gol și destul de inofensiv, dar cu certitudine acolo fusese ceva, ceva care se știa vinovat și care o tulise repede înapoi în umbră exact când fusese zărit. Și cu certitudine acel ceva se afla încă acolo, urmărindu-l.

— Ah, Hester, șopti el, dintr-odată foarte speriat.

Își dorea ca ea să fie aici ca să-l ajute. Hester ar fi știut ce să facă în situația asta. Tom însă habar n-avea, nu de unul singur. Încercă să-și închipuie ce-ar fi făcut ea în locul lui. Se forță să meargă înainte, fără să privească spre ventilator, până când fu sigur că, indiferent ce s-ar fi ascuns acolo, nu-l mai putea vedea.

— Cred că ne-a văzut, zise Caul.

— Nici pomeneală! rânji Skewer cu dispreț.

Caul ridică din umeri nemulțumit. Toată seara îl urmăriseră pe Tom cu camerele video, așteptându-l să ajungă într-un loc suficient de izolat și suficient de aproape de *Viermele cu Șurub* încât să poată executa misteriosul ordin al Unchiului. Niciodată până acum nu urmăriseră un Uscat atât de aproape, un timp atât de îndelungat, și ceva pe chipul lui Tom în momentul în care se uitase spre camera video îl neliniștea pe Caul.

— Haide, Skew, spuse el, chiar nu-ți dai seama? Cu timpul n-are cum să nu le pună pe toate cap la cap: zgomotele pe care le aude, senzația că-i urmărit… Și oricum bănuia mai demult ceva…

— Ei nu văd niciodată! răspunse Skewer hotărât.

Mesajul ciudat al Unchiului îl agitase și, confruntat cu sarcina de a-l urmări pe Tom, fusese nevoit să admită că Gargle se dovedise cel mai bun operator de camere video dintre ei și-i încredințase lui comenzile. Se agăța de ideea că era superior Uscaților, ca și când ea ar fi rămas ultima certitudine din lume.

— Poate că se uită, dar nu văd niciodată. N-au spirit de observație cum avem noi. Uite, vezi? Ce ți-am spus? A trecut pe lângă. Un Uscat idiot!

•••

Nu fusese un șobolan. Toți șobolanii din Anchorage muriseră și oricum chestia aceea părea ceva mecanic. Tom se furișa prin umbre înapoi spre ventilator. La un moment dat văzu o lumină sclipind din ceva metalic. Un obiect bulbucat, de mărimea unui pumn, sprijinit pe multe piciorușe. Ochiul unic al lentilei unei camere video.

Se gândi la băiatul misterios care venise la el în noaptea când plecase Hester și cum părea să știe tot ce se petrecea în portul aerian și în Palatul de Iarnă. Oare câte asemenea chestii erau, mișunau și spionau prin conductele orașului? Și de ce asta îl urmărea chiar pe el?

•••

— Unde-a dispărut, Gargle? Găsește-l!

— Cred că l-am pierdut, răspunse puștiul, panoramând cu camera în dreapta și-n stânga.

— Ai grijă! îl avertiză Caul, punându-și mâna pe umărul băiețandrului. Tom e încă pe-aici pe undeva, sunt sigur.

— Ce, acum ai abilități supranaturale? îl zeflemisi Skewer.

•••

Tom respiră adânc, apoi se aruncă asupra ventilatorului. Chestia metalică se răsuci, încercând să se retragă în puțul întunecos. Bucuros că purta încă mănușile groase, Tom o apucă de picioruțele ce se zbăteau și trase.

•••

— Ne-a prins!

— Înfășoară cablul! Trage-o înăuntru!

•••

Opt picioare de oțel. Tălpi cu magneți. Un corp blindat bătut în nituri. Lentila de ciclop, zumzăind în timp ce încerca să focalizeze pe el. Semăna atât de mult cu un păianjen gigantic, încât Tom îi dădu drumul, ferindu-se de ea, așa cum zăcea pe punte cu picioarele-n sus, agitându-le neajutorată. Apoi cablul subțire care-i ieșea din capătul din spate se întinse și începu s-o tragă înapoi prin gura de ventilare cu un zăngănit. Tom sări după ea, dar nu destul de repede încât s-o prindă. Cu o smucitură, dispozitivul ce semăna cu un crab dispăru rapid în puț, iar el rămase să asculte zuruitul tot mai slab pe care-l făcea pe măsură ce era târâtă departe în adâncul orașului.

Tom se ridică în picioare, cu inima bătându-i nebunește. Cine ar fi putut să fie proprietarul unui asemenea dispozitiv? Cine ar fi vrut să-i spioneze pe locuitorii din Anchorage? Își aminti de povestea lui Pennyroyal despre orașe-vampir și dintr-odată nu i se mai păru chiar atât de neverosimilă. Se sprijini de perete ca să-și recapete respirația, apoi o rupse la fugă.

— Domnule Scabious! strigă el. Ecourile se rostogoleau pe străzile tubulare, ori se pierdeau sub bolțile întunecate, jilave, bântuite. Domnule Scabious!

•••

— Iar l-am pierdut! Nu! Dincolo! Camera doișpe…

Gargle comuta frenetic de la o cameră la alta. Din difuzoarele cabinei se auzea, cu un timbru de tinichea, vocea lui Tom strigând: *Domnule Scabious*! *Nu-i o stafie*! *Știu de unde vine*!

— Cred că se duce spre galeria de la pupă.

— Trebuie să punem mâna pe el! Repede! zbieră Skewer, cotrobăind prin sertare și scoțând o armă și o plasă. O să ne dea de gol! Ne-omoară Unchiul! Pe bune, chiar ne-omoară! Pe toți zeii, urăsc chestia asta! Suntem hoți, nu răpitori! Ce naiba s-a gândit Unchiul? Nu ne-a mai cerut niciodată să răpim Uscați; nu adulți, în orice caz…

— Unchiul Știe Cel Mai Bine, îi reaminti Gargle.

— Mai taci din gură!

— Mă duc eu, interveni Caul.

Situația de criză îl calmase. Știa ce trebuie făcut și știa cum avea s-o facă.

— Nu fără mine! zbieră Skewer. N-am încredere-n tine să urci singur acolo, iubitor de Uscați ce ești!

— Bine. Caul deja ieșea prin tambuchi. Dar mă lași pe mine să-l prind. Mă cunoaște, ai uitat?

•••

— Domnule Scabious?

Tom se năpusti afară în galeria de la pupa. Luna răsărise și atârna pe cerul din spatele orașului, iar roata de propulsie îi arunca reflexiile pe plăcile punții. Băiatul stătu locului, așteptând în licăririle lunii ca o stafie cenușie.

— Ce mai faci, Tom? întrebă Caul.

Părea neliniștit și puțin timid, dar prietenos, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume ca ei să se întâlnească acolo. Tom își înăbuși un țipăt mic de surpriză.

— Cine ești? întrebă el, dându-se înapoi. Dispozitivele alea ca niște crabi… probabil c-aveți o grămadă. Se târăsc prin oraș și supraveghează totul. De ce? Cine ești?

Băiatul își întinse mâna într-un gest rugător, implorându-l să se oprească.

— Mă cheamă Caul.

Tom își simți gura uscată. Crâmpeie din povestea stupidă a lui Pennyroyal îi răsunau în minte ca o alarmă: *Îi ucid pe locuitori, orașul rămâne doar o cochilie goală, o coajă, totul este distrus*…

— Nu te speria, zise puștiul rânjind, de parcă ar fi știut ce gândește Tom. Suntem doar niște spărgători și acum ne-ntoarcem acasă. Dar tu trebuie să vii cu noi. Așa zice Unchiul.

Apoi se întâmplară mai multe lucruri simultan. Tom se întoarse să fugă și o plasă metalică subțire, aruncată de pe o consolă de deasupra lui, căzu peste el și-l doborî. În aceeași clipă în care îl auzi pe Caul strigând *Skew*! *Nu*!, o altă voce țipă *Axel*? și Tom ridică ochii și-l văzu pe Scabious încremenit în capătul galeriei, neputându-și lua ochii de la chipul băiatului blond și plăpând pe care-l luase drept duhul fiului său. Apoi, în umbrele de deasupra luci lama unei flăcări albastre și se auzi pocnitura unui pistol cu gaze, ricoșeul sunând ca urletul unui câine lovit. Scabious înjură și se aruncă într-o parte ca să se adăpostească, iar pe galeria de la pupă sări jos un al doilea băiat, mai mare decât Caul, cu părul lung, negru, biciuindu-i fața. El și Caul îl ridicară amândoi pe Tom, care încă se zbătea să scape din plasă. O luară la fugă și apoi îl împinseră spre intrarea unei căi de acces slab luminate.

Era foarte întuneric și pavajul vibra și huruia puternic. Conducte groase răsăreau din plăcile punții și se înălțau spre umbrele de deasupra precum copacii unei păduri de metal. Undeva înapoia lor rămăseseră strălucirea slabă a lunii și glasul îndurerat al domnului Scabious, care striga furios:

— Hei, tinere! Oprește-te! Întoarce-te!

— Domnule Scabious! urlă Tom, zgâriindu-și fața de firele dure, încrucișate, ale plasei metalice. Sunt paraziți! Hoți! Sunt…

Răpitorii îi dădură drumul să cadă pe punte fără multe fasoane. Se rostogoli și-i văzu ghemuindu-se în spațiul dintre două conducte. Mâinile lungi ale lui Caul apucaseră o secțiune a plăcilor punții și o deschideau; era o trapă camuflată.

— Opriți-vă! zbieră Scabious, acum mai aproape, o umbră alunecând printre conductele de la pupă.

Camaradul lui Caul își ridică pistolul cu gaze și trase a doua oară, găurind o conductă din care țâșni un nor de abur alb.

— Tom! se auzi Scabious țipând de departe. Mă duc după ajutoare!

— Domnule Scabious! se tângui Tom.

Dar Scabious plecase. Tom îl auzea strigând după ajutor undeva într-un tunel alăturat. Capacul gurii de acces era deschis, iar prin el ieșea o coloană de lumină albastră ce se pierdea în aburi. Caul și celălalt băiat îl luară și-l azvârliră prin deschizătură. Tom se prăbuși pe o scară de tambuchi ce ducea în jos spre o încăpere scăldată în lumină slabă albăstruie și căzu ca un sac de cărbuni aruncat într-o pivniță, aterizând dureros pe podeaua dură. Răpitorii coborâră și ei tropăind pe scara metalică și trapa de deasupra se închise.

Capitolul 22: Viermele cu șurub

O cală de navă, cu tavanul rotund, ticsită cu obiecte furate ca o burtă ghiftuită. Becuri albastre în colivii de sârmă. Miros de umezeală, mucegai și oameni nespălați.

Tom se chinui să se ridice în capul oaselor. În timpul căderii, o mână îi ieșise din plasă, dar exact în clipa în care își dădu seama de asta și înainte de a se putea elibera cu totul, Caul îi prinse brațele la spate și Skewer se lăsă pe vine în fața lui. Skewer băgase în teacă pistolul cu gaze, însă avea în mână un cuțit: o lamă scurtă din metal cu marginea zimțată. Acum apăsă pumnalul de gâtul lui Tom; lama lucea în lumina albastră.

— Nu, te rog! scânci Tom.

De fapt, nu credea că străinii își dăduseră atâta osteneală să-l răpească doar ca acum să-l ucidă. Însă lama era rece, iar Skewer avea în ochii de culoarea cositorului o lucire sălbatică.

— Nu, Skewer, zise Caul.

— Doar ca să știe, explică Skewer îndepărtând încet cuțitul. Doar ca să-i fie clar ce se întâmplă dacă-i vine chef să încerce să se elibereze.

— Are dreptate, continuă Caul, ajutându-l pe Tom să se ridice în picioare. N-ai cum să scapi, așa că mai bine să nu-ncerci. N-o să-ți fie prea comod dacă ne obligi să te-ncuiem într-un container de marfă… Scoase o sfoară din buzunar și-i legă mâinile lui Tom. Asta-i doar până plecăm din Anchorage. Dacă te porți frumos, te dezlegăm.

— Plecați din Anchorage? întrebă Tom, urmărindu-i degetele care strângeau niște noduri complicate. Unde mergeți?

— Acasă, răspunse Caul. Unchiul vrea să te vadă.

— Cine-i unchiul?

În peretele metalic din spatele lui Caul se deschise brusc o ușă circulară, ca diafragma unui aparat foto. Prin ea văzu o încăpere înțesată cu panouri de echipamente cu aspect dubios și un al treilea băiat, surprinzător de mic, care urla:

— Skewer, trebuie să PLECĂM!

Caul rânji către Tom, îi aruncă un *Bun venit la bordul Viermelui cu Șurub*! și se repezi în cealaltă încăpere. Tom îl urmă, împins înainte de mâna fermă a lui Skewer. Vizuina aceasta ciudată, luminată în albastru, nu era vreun subsol ascuns al lui Anchorage, așa cum crezuse inițial, dar în mod limpede nu era nici vreunul dintre orașele-parazit ale profesorului Pennyroyal. Era un vehicul, iar asta era sala lui de comandă: o cabină în formă de semilună, cu console de cadrane și manete de jur-împrejur și hublouri bombate ce dădeau spre o întunecime învolburată. Pe șase ecrane ovale de deasupra butoanelor pâlpâiau imagini albastre, cu rezoluție slabă, din Anchorage: Sferele Scabious, galeria de la pupă, bulevardul Rasmussen, un coridor din Palatul de Iarnă. Pe al cincilea ecran se vedea Freya Rasmussen dormind liniștită. Pe al șaselea, Scabious conducea o ceată de muncitori de la motoare spre trapa secretă.

— O să ne prindă! zise speriat cel mai mic dintre hoți.

— Bine, Gargle. E vremea să plecăm.

Caul se întinse către o consolă cu manete. Păreau improvizații, la fel ca totul de la bordul navei, și toate scârțâiau când trăgea de ele, deși funcționau. Una câte una, imaginile de pe ecran se micșorară, devenind puncte albe. Cabina se umplu cu un șuierat metalic produs de cablurile camerelor video ce infestaseră conductele de aerisire și țevile instalațiilor de încălzire și de canalizare din Anchorage precum cârceii unei buruieni ce năpădește totul, iar acum erau trase rapid înapoi. Tom își închipui locuitorii din tot orașul care ridicau ochii surprinși de zornăituri și de huruiturile bruște din țevile lor de încălzire. În cabină, zgomotul bobinelor pe care se înfășurau cablurile se intensifică, apoi se auzi un scrâșnet asurzitor, ce încetă cu o serie de bubuituri înfundate produse de crabii trași cu forță în locașurile lor din fuzelaj, peste care se închideau capacele blindate. În timp ce se stingeau ecourile ultimului crab

retras, Tom auzi alte bubuituri, mai slabe: Scabious și muncitorii lui din districtul motoarelor loveau cu ciocane și târnăcoape în trapa de camuflaj.

Caul și Skewer stăteau la comenzi unul lângă altul, iar mâinile lor se mișcau rapid și sigur peste consolele cu nenumărate butoane. Tom, care avusese întotdeauna mare grijă de instrumentele lui *Jenny Haniver,* era șocat de starea în care se aflau acestea: ruginite, zgâriate și murdare, manete scrâșnind în fantele lor, cadrane crăpate, scântei albastre țâșnind de fiecare dată când se comuta un întrerupător. Însă cabina prinse să bâzâie și să trepideze, acele cadranelor indicatoare săriră brusc și Tom văzu că toată chestia asta, aparent rablagită, totuși funcționa. Mașinăria, indiferent ce-o fi fost ea, era în stare să-l răpească din Anchorage înainte ca Scabious și ceilalți să-l poată salva.

— Coborâm! răcni Skewer victorios.

Auzi un sunet nou, asemănător celui făcut de clamele de amarare ale lui *Jenny Haniver* când se decuplau de la un doc. Apoi simți o senzație oribilă de prăbușire, în timp ce *Viermele cu Șurub* cădea liber din ascunzișul său de sub pântecele lui Anchorage. Lui Tom i se întoarse stomacul. Ca să nu se prăbușească, apucă un mâner de pe peretele din spatele lui. Oare asta era o aeronavă? Dar nu zbura, ci doar cădea. Urmă un zgâlțâit puternic în clipa în care nava se lovi de gheața de sub oraș. Tălpile de alunecare trecură fulgerător pe lângă ferestre, pe jumătate ascunse de un jet de mâzgă cenușie, apoi orașul dispăru brusc și Tom văzu vasta întindere de gheață luminată de lună.

Gargle își verifică instrumentele.

— Gheață subțire în direcția est prin nord-est, jumătate-est, cam la zece kilometri, spuse el cu glas pițigăiat.

•••

Dacă Tom nu avea încă decât o idee vagă despre mărimea și forma *Viermelui cu șurub,* în schimb, paznicii de pe puntea superioară a lui Anchorage îl putură vedea limpede în lumina lunii atunci când țâșni de sub oraș, evitând milimetric roata de propulsie. Era un păianjen de metal, înalt cât o casă, cu corpul susținut de opt picioare hidraulice, fiecare dintre ele terminându-se cu o talpă lată, discoidală, prevăzută cu gheare. Din orificiile de evacuare de pe laturile sale ieșea un fum negru,

produs de motoarele ce-l făceau să alerge înapoi spre est, pe urmele lăsate de tălpicile lui Anchorage.

— Un parazit! strigă Scabious, năpustindu-se afară, pe o platformă de întreținere aflată deasupra roții propulsoare, ca să-l vadă cum se îndepărtează.

Simțea cum crește în el mânia, clocotind și rupând zăgazurile și lacătele cu care își zăvorâse și reprimase sentimentele începând din clipa morții fiului său. Un parazit spurcat se agățase de orașul lui, asemenea unei căpușe. Iar un hoțoman, o pușlama de parazit, îl păcălise făcându-l să creadă că Axel al lui se întorsese.

— O să-i oprim! urlă el către oamenii lui. Le arătăm noi ce-nseamnă să fure din Anchorage! Comunicați Timoneriei să întoarcă! Umiak, Kinvig, Kneaves, după mine!

•••

Înfigându-și în gheață bolțurile de cârmit de la tribord, Anchorage întoarse. La început cei de pe punte nu putură vedea nimic din pricina perdelelor de zăpadă scânteietoare ridicate în aer de tălpile ce glisau razant. Apoi parazitul apăru din nou, la vreun kilometru și jumătate în față, virând spre nord-est. Orașul acceleră în urmărirea sa, în timp ce oamenii lui Scabious traseră de fălcile enorme, care se deschiseră scrâșnind, și curățară gheața formată pe dinții lor de oțel. Razele proiectate de reflectoare măturau zăpada din față; în lumina lor, umbra strâmbă a parazitului se alungea înainte, alergând odată cu el. Mai aproape, tot mai aproape, până când fălcile clănțăniră lângă pupa navei fugărite, închizându-se pe un norișor de fum de eșapament.

— Încă o dată! zbieră Scabious, stând în picioare pe puntea de jos, aflată în gâtlejul orașului. De data asta-l prindem!

Dar Windolene Pye își privea hărțile și văzu că orașul gonea spre o zonă marcată de echipele de cartografi cu cruciulițe roșii, un loc unde apa oceanului era acoperită cu o pojghiță de gheață prea subțire pentru a susține greutatea unui oraș. În aceeași clipă transmise, prin telegraful ce comunica la districtul motoarelor, comanda OPRIRE COMPLETĂ! Motoarele lui Anchorage își inversară turația pentru a da înapoi, toate ancorele se înfipseră în gheață și orașul se opri trepidând, cu o smucitură ce făcu să cadă de pe acoperișuri o ploaie neagră de

țigle, și o terasă întreagă cu clădiri părăsite și ruginite de pe nivelul de sus să se prăbușească cu zgomot.

Mașinăria-parazit gonea mai departe pe picioroangele metalice, intrând pe gheața înșelătoare. Scabious îl urmărea printre fălcile deschise ale lui Anchorage și o văzu încetinind și oprindu-se de asemenea, undeva în față.

— Ha! L-am împins pe gheața subțire. N-are curaj să meargă mai departe. E-al nostru acum!

O luă la fugă, printr-un tunel larg, spre garajul unde echipele de prospectori țineau săniile, înșfăcând din mers, de la unul dintre oamenii lui, o carabină de vânat lupi. Cineva îi aduse o sanie și porni motorul. Sări apoi la bordul ei și acceleră spre jgheabul de ieșire, în timp ce în fața lui se deschidea o ușă de oțel. Ajuns pe gheață, coti pe lângă fălcile orașului și se aruncă spre uriașul păianjen metalic, acum încolțit. În spatele lui veneau în alte sănii, în iureș nebun, doisprezece camarazi scoțând răcnete de luptă.

•••

Tom privea prin ferestrele melcului, mijindu-și ochii pentru a-i feri de lumina reflectoarelor din Anchorage. Deja auzea strigătele salvatorilor săi, trosniturile carabinelor care trăgeau în aer, huruitul răgușit al motoarelor săniilor ce se năpusteau pe gheață în direcția lui.

— Dacă-mi dați drumul, o să pun o vorbă bună pentru voi, le promise el celor care-l răpiseră. Scabious nu-i un tip rău. O să vă trateze cu blândețe dacă-i înapoiați obiectele furate din districtul motoarelor. Știu că Freya n-o să vă pedepsească nici ea.

Micuțul Gargle părea gata să se lase convins, aruncând priviri înfricoșate de la Tom, la săniile ce se apropiau rapid. Totuși Skewer rosti doar *Taci*!, în timp ce mâinile lui Caul dansau pe console. Cu o zguduitură, *Viermele cu Șurub* se puse din nou în mișcare, lăsându-și corpul bombat tot mai jos, până când fuzelajul atinse gheața. Din cală ieșiră glisând lame de fierăstrău rotitoare ce începură să taie gheața. Jeturi de apă fierbinte țâșniră spre ea, ridicând nori de aburi furioși. Cu mișcări stângace ale picioarelor, *Viermele* se învârti pe loc, decupându-și o ieșire de urgență. Când decupajul fu complet, lamele se retraseră în cală și mașinăria se împinse în jos, dând dopul de

gheață la o parte și forțându-și corpul să plonjeze în apa de dedesubt.

•••

La nicio sută de metri distanță Scabious privea ce se petrecea. Conducând sania cu genunchii, își luă mâinile de pe comenzi și ridică pușca, dar glontele ricoșă pe fuzelajul blindat și se îndepărtă pe deasupra gheții țiuind ca o albină rătăcită. Hubloul bulbucat al parazitului se scufundă dispărând din vedere. Valuri mici clipociră deasupra lui, împroșcând niște graifere magnetice și câteva porturi pentru camere video. Unul câte unul, picioarele lungi se pliară în orificiile lor și apoi nava dispăru în ocean.

Scabious opri sania și azvârli carabina. Prada îi scăpase, luându-i cu ea pe Tom și băieții-paraziți, iar el habar n-avea încotro o luase, nici cum ar fi putut-o urmări. *Bietul Tom,* se gândi, deoarece, în ciuda aerului său morocănos, îl îndrăgise pe tânărul aviator. Bietul Tom. Și bietul Axel, care era mort, mort, mort, iar duhul lui se dovedea până la urmă că nu bântuia punțile lăturalnice ale lui Anchorage. *Nimeni nu se întoarce din Tărâmul fără Soare, domnule Scabious.*

Acum îi părea bine că purta o cagulă împotriva frigului. Îi împiedica pe oamenii lui să vadă lacrimile ce-i curgeau pe obraji, în timp ce-și parcau săniile alături de-a lui și alergau să se uite la gaura pe care parazitul fugar o tăiase în gheață.

Nu că ar mai fi fost ceva de văzut acolo. Doar un ochi rotund de apă și valurile ce-i plesneau marginile cu sunete asemenea unor aplauze sarcastice.

•••

Pe Freya o treziseră hurducăturile orașului și zgomotul sticlelor de șampon și al borcanelor cu săruri de baie ce cădeau de pe polițele unde le abandonase și se spărgeau pe ciment. Îl tot sunase pe Smew, dar acesta nu venise și în final fusese nevoită să se aventureze singură în afara Palatului de Iarnă, fiind poate prima margrafă ce făcea asta din vremea lui Dolly Rasmussen până acum.

În Timonerie toată lumea vorbea despre crabi-fantomă și băieți-paraziți. Abia când totul se sfârși, Freya înțelese că Tom dispăruse.

N-o putea lăsa pe Windolene Pye și oamenii ei s-o vadă plângând. Se grăbi să plece de pe punte și să coboare scările.

Domnul Scabious tocmai le urca, cu zăpada și apa picurând de pe el în timp ce-și scotea mănușile de protecție și cagula contra frigului. Era îmbujorat și mai plin de viață decât îl văzuse vreodată după ciumă, de parcă descoperirea parazitului îl eliberase de ceva. El aproape că-i zâmbi.

— Ce aparat uimitor, Luminăția Voastră! A forat stratul de gheață și-a trecut prin el. Ce-i al lor e-al lor, ai naibii, trebuie s-o recunoaștem! Mai auzisem legende despre paraziți de pe Gheață Înaltă, dar crezusem mereu că nu-s decât povești de adormit copiii. Acum îmi pare rău că n-am fost mai descuiat la minte.

— L-au luat pe Tom, rosti Freya cu glas stins.

— Da. Îmi pare rău. Era un tânăr curajos. A încercat să mă avertizeze în legătură cu ei, dar l-au prins și l-au târât în nava lor.

— Oare ce-i vor face? șopti ea.

Șeful motoarelor o privi, apoi clătină din cap și-și scoase pălăria în semn de respect. Nu era sigur ce intenții ar fi putut avea cu tânărul aviator echipajul unui aparat-vampir-parazit-păianjen-tăietor-de-gheață, dar nu credea că putea fi ceva bun.

— Oare nu putem face nimic? întrebă Freya cu o voce rugătoare. N-am putea săpa după ei, ori fora, ori altceva? Ce-ar fi ca parazitul ăsta să iasă din nou la suprafață? Ar trebui să așteptăm aici și să veghem…

Scabious clătină din cap.

— S-a dus, Luminăția Voastră. Nu mai putem zăbovi aici.

Freya icni de parcă ar fi primit o palmă. Nu era obișnuită ca ordinele să-i fie puse la îndoială.

— Dar Tom e prietenul nostru! Nu-l voi abandona așa, pur și simplu!

— E doar un băiat, Luminăția Voastră. Aveți un oraș întreg la care trebuie să vă gândiți. Din câte știm, Wolverinehampton e încă pe urmele noastre. Trebuie să plecăm imediat.

Freya clătină din cap, dar știa că inginerul-șef al motoarelor avea dreptate. Nu întorsese orașul din drum ca să meargă după Hester când Tom o implorase, și nu putea nici acum să-l întoarcă pentru Tom, indiferent cât de mult ar fi vrut s-o facă. Măcar dacă s-ar fi purtat mai drăguț cu el în ultimele săptămâni! Măcar dacă ultimele cuvinte pe care i le adresase n-ar fi fost atât de reci și de tăioase!

— Haideți, rosti blând Scabious și-i întinse mâna.

Freya se uită la ea o clipă, surprinsă, apoi o apucă și urcară scările împreună. Pe punte era liniște. Oamenii se întoarseră s-o privească și tăcerea lor îi spunea că vorbiseră despre ea până-n clipa aceea.

Se smiorcăi, își șterse ochii cu mâneca și spuse:

— Domnișoară Pye, te rog, pune-ne în mișcare!

— În ce direcție, Luminăția Voastră? întrebă încet domnișoara Pye.

— Spre apus, rosti Freya. America.

— Pe Clio! pufni Pennyroyal, ghemuit aproape neobservat într-un colț. Pe Poskitt!

Motoarele porneau; Freya le simțea vibrațiile huruind prin grinzile Timoneriei. Îl împinse la o parte pe Scabious și merse în partea din spate a punții, de unde privi înapoi peste pupa orașului ce începea să se miște, lăsând în spate urmele săniilor ei și o gaură perfect rotundă ce începuse deja să se acopere din nou cu un strat subțire de gheață.

Capitolul 23: În adâncurile ascunse

Trecură zile, deși i-ar fi fost greu să spună câte. Slaba lumină albăstruie de la bordul *Viermelui cu Șurub* dădea impresia că timpul se oprise la ora patru fără un sfert într-o după-amiază ploioasă de noiembrie.

Tom dormea într-un colț al calei, pe un maldăr de cuverturi și de tapiserii furate din vilele din Anchorage. Uneori visa că pășea mână-n mână cu cineva de-a lungul coridoarelor colbuite din Palatul de Iarnă și se trezea, neștiind dacă fusese Hester ori Freya. Să fi fost oare cu putință ca el să n-o mai revadă nicicând pe niciuna dintre ele?

Își închipuia cum ar fi să evadeze, să ajungă la suprafață și să pornească în căutarea lui Hester, dar *Viermele* înota prin canioanele luminoase de sub gheață și nu era nicio scăpare. Își închipuia cum ar fi să reușească, luptându-se, să ajungă în cabina de comandă și să trimită semnale către Anchorage, avertizând-o pe Freya de minciunile lui Pennyroyal. Dar chiar și presupunând c-ar fi izbutit să-și dea seama care dintre

mașinăriile alea ruginite era radioul, răpitorii nu l-ar fi lăsat niciodată să se apropie de el.

Băieții se fereau de Tom. Skewer era distant și ostil, iar când Tom se afla prin preajmă se încrunta mânios, își dădea ifose și vorbea foarte puțin. Îi amintea de Melliphant, bătăușul fanfaron care-l amenințase pe vremea când era ucenic. Cât despre Gargle, care nu putea avea mai mult de zece-unsprezece ani, el nu făcea decât să se holbeze la Tom cu ochii lui rotunzi când credea că nu era văzut. Numai Caul părea uneori dispus să vorbească – ciudatul și pe jumătate-prietenosul Caul –, dar până și el se dovedea precaut și refuza să răspundă la întrebările lui Tom.

— O să-nțelegi când ajungem acolo, era tot ce se mărginea să zică.

— Unde?

— Acasă. La baza noastră. Unde stă Unchiul.

— Dar cine-i unchiul tău?

— Nu e unchiul meu; e doar Unchiul. E șeful Băieților Pierduți. Nimeni nu-i cunoaște numele adevărat, nici de unde a venit. Am auzit o poveste că odinioară ar fi fost un om important la bordul lui Breidhavik, ori Arkangel, ori al altuia dintre orașele alea, dar a fost dat afară, cine știe de ce, și atunci s-a apucat de furat. E un geniu. El a inventat melcii și videocamerele-crabi, tot el ne-a găsit și a construit Hoțariumul ca să ne antreneze.

— V-a găsit? Unde?

— Nu știu, recunoscu Caul. Peste tot. În diverse orașe. Melcii fură și copii, pentru a fi educați ca Băieți Pierduți, exact la fel cum fură și orice altceva de care Unchiul are nevoie. Oricum, eram atât de mic când m-au luat, încât nu-mi mai aduc aminte nimic. Niciunul dintre noi nu-și mai amintește.

— Dar e îngrozitor!

— Nu, nu e, râse Caul.

Întotdeauna sfârșea prin a râde. Era amuzant și-n același timp frustrant să-ncerce să-i explice cuiva din afară viața pe care de când se știa o luase ca pe ceva de la sine-nțeles. Cum l-ar fi putut face să-nțeleagă pe Tom că faptul de a fi fost luat în Hoțarium fusese o onoare și că el ar fi preferat de o mie de ori să fie un Băiat Pierdut decât un Uscat plicticos?

— O să-nțelegi când ajungem acolo, promise el apoi (fiindcă era îngrijorat la gândul că mergea acasă, unde trebuia să-i dea

explicații Unchiului) schimbă subiectul și întrebă: Cum e de fapt Freya în realitate? Crezi că într-adevăr Pennyroyal nu știe drumul spre America?

— Ba-l știe, răspunse Tom cu tristețe. Oricine are măcar jumătate de creier poate desluși din hărțile vechi o rută spre America. Problema e că a mințit, probabil, despre ce se poate găsi la capătul acelei rute. Nu cred că tărâmul verde există decât în închipuirea profesorului Pennyroyal.

Întoarse capul, regretând că nu reușise s-o avertizeze pe Freya de temerile lui înainte să fi fost capturat de Băieții Pierduți. Poate că acum Anchorage ajunsese deja atât de departe, încât oricum n-ar mai fi avut destul combustibil să se întoarcă din drum.

— Nu se știe niciodată, zise Caul. Atinse brațul lui Tom, dar apoi își retrase mâna repede, ca și când atingerea unui Uscat l-ar fi ars. Totuși în legătură cu paraziții a avut într-un fel dreptate.

•••

Sosi apoi o zi (sau poate era noapte) când Tom fu deșteptat din visele lui agitate de strigătele lui Caul:

— Tom! Am ajuns acasă!

Se ridică cu greu din cuibul de textile furate și se grăbi să se uite, dar când ajunse în cabina de comandă constată că *Viermele cu Șurub* se afla încă adânc sub apă. Ecoul unui țiuit repetitiv se auzea dintr-un aparat. Ocupat cu instrumentele lui, Skewer ridică scurt privirea și spuse:

— E semnalul de ghidaj de la radiofarul Unchiului!

Tom avu senzația unui viraj sau a unei răsuciri când „melcul” își schimbă cursul. Dincolo de ferestre întunericul pălea treptat, transformându-se într-un albastru crepuscular, și tânărul își dădu seama că nu se mai aflau sub banchiză, ci în marea deschisă. Vedea lumina soarelui strălucind printr-o suprafață ondulată la câteva sute de metri deasupra capului, pe unde treceau fundurile unor aisberguri gigantice ca niște munți răsturnați. Apoi în negura din față începură să se contureze alte forme: rampe și grinzi metalice acoperite cu alge, lama încrustată cu scoici a unei elice uriașe, o câmpie înclinată, plină de mâl, unde șiruri de blocuri ruginite ieșeau din stratul de noroi și murdărie. Asemenea unei aeronave care ar zbura deasupra

unui peisaj de canioane și terase de stâncă, *Viermele cu Șurub* naviga peste străzile unui oraș-plutitor enorm, acum scufundat.

— Bun venit în Grimsby, spuse Skewer, virând spre nivelul superior.

Tom auzise de Grimsby. De fapt, toată lumea auzise de Grimsby. Cea mai mare și mai fioroasă dintre plutele-prădătoare din Atlanticul de Nord fusese scufundată de ghețurile în derivă în timpul Iernii de Fier de acum nouăzeci de ani. Copleșit de uimire, Tom se uita prin hublourile „melcului”: bancuri de pești ce pluteau sclipind printre casele moarte, temple și clădiri uriașe de birouri împodobite cu ghirlande de alge. Și apoi, printre nuanțele de gri, albastru și negru, apăru una caldă, aurie. Gargle scoase un chiot, iar Skewer rânji, împingând înainte manșele *Viermelui* și ridicându-l peste marginea etajului cel mai de sus a orașului.

Tom icni involuntar. În față se vedeau strălucind lumini în ferestrele Primăriei și oameni mișcându-se înăuntru, făcând clădirea imersată să pară plăcută, primitoare, ca o casă luminată într-o noapte de iarnă.

— Ce e asta? se miră el. Cum de...?

— E casa noastră, răspunse Caul.

Până acum rămăsese tăcut, speriat de primirea de care va avea parte, dar se simțea mândru că Grimsby îl impresionase pe Tom, care văzuse totuși atâtea alte orașe.

— Unchiul l-a construit! interveni Gargle.

Viermele alunecă în parterul Primăriei, acum inundat cu apă, apoi se strecură printr-o rețea întortocheată de tuneluri tubulare, în care trebui să aștepte ca o mulțime de uși automate să i se deschidă înainte și să se închidă în urma lui. Sistemul de ecluze cu apă și aer era menit să țină uscat restul clădirii. Tom însă nu știa și fu atât surprins, cât și ușurat când „melcul” ieși la suprafață și rămase într-un bazin, sub o cupolă înaltă.

Zgomotul motoarelor încetă, dar de afară se auzeau zăngăniturile și clinchetele metalice unor brațe de andocare ce-l apucau pe *Vierme* și-l ridicau din apă. O trapă din tavanul cabinei se deschise cu un fâșâit. Caul aduse o scară și o sprijini în deschizătură.

— Treci tu primul, îi spuse lui Tom.

Tânărul se cățără și ieși pe spinarea lată a „melcului”, unde rămase locului, inspirând aerul rece cu miros de amoniac și uitându-se în jur.

„Melcul” ieșise printr-o gaură rotundă din podeaua unei încăperi uriașe, pline de ecouri, care putuse fi cândva sala mare de consiliu a orașului Grimsby. (Pe tavan era pictat spiritul Darwinismului Urban – o tânără înaripată, destul de dolofană –, care le arăta părinților orașului un viitor prosper.) Zeci de alte intrări asemănătoare presărau podeaua largă și deasupra fiecăreia se întindea brațul unei macarale complicate de andocare. De câteva brațe atârnau „melci” și Tom fu uluit să vadă cât de șubrede păreau navele; arătau ca improvizate din resturi găsite la îndemână. Unele erau evident în curs de reparare, dar muncitorii ce lucrau la ele (niște băieți tineri, majoritatea de vârsta lui Caul și a lui Skewer sau doar puțin mai mari) își părăsiseră posturile și se adunau în jurul *Viermelui cu Șurub.* Toți se uitau la Tom.

Tom îi privi și el, bucuros de prezența lui Caul, care urcase și se oprise alături. Nici în cele mai dure orașe pe care le vizitase cu *Jenny Haniver* nu văzuse vreun grup care să arate așa ostil. Inși de vârsta lui, musculoși, cu priviri aspre, băieți mai mici decât Gargle, toți se holbau la el cu priviri pe jumătate disprețuitoare, pe jumătate temătoare. Toți aveau părul zburlit, neîngrijit, iar puținii destul de mari încât să aibă barbă nu se oboseau să se radă. Hainele lor erau combinații nepotrivite, prost asortate, de obiecte prea mari și prea mici: uniforme desperecheate, șaluri, eșarfe și bonete de damă, costume de scafandri și căști de aviatori, huse de pânză pentru acoperitul ceainicelor și strecurători de paste ce slujeau drept șepci. Arătau de parcă ar fi fost împroșcați cu fragmente din explozia unui talcioc.

De deasupra capului se auziră câteva pârâituri, apoi sunetul strident, modulat, de feedback. Toate fețele se întoarseră în sus. Din difuzoarele cu caneluri fixate de macaralele de andocare se revărsă un val de paraziți, apoi o voce care părea să vină de peste tot în același timp:

— Aduceți-l la mine pe Uscat, băieți, spuse vocea. Vreau să discut cu el chiar acum.

Capitolul 24: Unchiul

Grimsby nu era tocmai cum s-ar fi așteptat Tom să fie bârlogul subacvatic al unei căpetenii de infractori. Era prea frig și mirosea prea tare a mucegai și a varză fiartă. Clădirea recuperată și adaptată, ce părea fermecătoare din exterior, era de fapt înghesuită, mizerabilă, ticsită ca un depozit de fier vechi cu un talmeș-balmeș de prăzi adunate de-a lungul multor ani de jefuit. Coridoarele erau împodobite cu tapiserii furate, ale căror desene bogate erau brodate acum cu noi modele de mucegai. Pe rafturi, în nișe și firide întunecoase, abia întrezărite prin ușile încăperilor și atelierelor pe lângă care treceau, Tom văzu mormane de îmbrăcăminte, teancuri de cărți și documente în curs de descompunere, podoabe și bijuterii, arme și unelte, manechine luate din magazine de lux, ochelari de protecție, volanți, baterii și becuri, componente mari și unsuroase pentru diverse mașinării, smulse din pântecele orașelor.

Și pretutindeni mișunau video camere-crabi. Tavanele erau pline de aparatele mici ce se târau pe ele; colțurile întunecate scânteiau de picioarele lor ca niște catalige. Aici n-aveau nevoie să se ascundă; se ghemuiau pe stive de veselă ori coborau pe vitrine și dulapuri, traversau în viteză draperii și pereți tapetați și atârnau de cablurile electrice grele, cu aspect periculos, agățate de ziduri ca niște ghirlande. Ochii lor ciclopici sclipeau și zumzăiau, urmărindu-l pe Tom, însoțit de Caul și de Skewer de-a lungul unor scări interminabile, până sus, unde se afla biroul Unchiului. A locui în Grimsby însemna a trăi mereu sub ochii lui.

Iar Unchiul îi aștepta, bineînțeles. Când intrară în cabinetul lui de lucru, el se ridică din fotoliu ca să-i întâmpine, sub lumina sutelor de ecrane de supraveghere. Era un bărbat scund și slab, livid fiindcă trăia de atâta timp ascuns de lumina soarelui. O pereche de ochelari în formă de semilună se sprijinea pe nasul subțire. Purta mănuși fără degete, o pălărie cu cinci colțuri, o tunică împodobită cu fireturi ce ar fi putut aparține pe vremuri unui general, unui portar sau unui liftier, un halat de mătase al cărui tiv mătura podeaua prăfuită, pantaloni de bumbac gălbui și papuci de casă în formă de iepurași. Șuvițe rare de păr alb îi atârnau pe umeri. Din buzunare îi ieșeau cărți pe care băieții le șutiseră pentru el la nimereală de pe rafturile librăriilor din

orașele prădate. Bărbia îi era acoperită cu o bărbuță căruntă în care rămăseseră agățate firimituri.

— Caul, dragul meu băiat! murmură el. Mulțumesc că l-ai ascultat atât de prompt pe bietul tău Unchi și l-ai adus pe Uscat acasă în condiții atât de bune. Înțeleg că nu i-ați făcut niciun rău, da? N-a suferit nicio vătămare?

Amintindu-și ce făcuse în Anchorage și rapoartele despre el pe care cu siguranță Skewer le expediase deja acasă, Caul era prea speriat ca să poată răspunde. Skewer rosti țâfnos:

— E viu și nevătămat, Unchiule, exact așa cum ai ordonat.

— Excelent, excelent, toarse Unchiul satisfăcut. Și Skewer... Micul Skewer. Înțeleg că și tu ai avut de lucru.

Skewer încuviință din cap, dar înainte să poată vorbi, Unchiul se aruncă asupra lui, plesnindu-l atât de tare, încât Skewer se poticni și, surprins, căzu pe spate cu un geamăt copilăresc de durere. Unchiul îl mai lovi cu piciorul de câteva ori. Sub fețele lor vesele de iepurași, papucii aveau vârfuri de oțel.

— Cine te crezi, zbieră el, să te faci singur căpitan fără să-ți ordon eu? Știi ce pățesc băieții care nu m-ascultă, da? Ții minte ce i-am făcut tânărului Sonar de pe *Remora* când a-ncercat o șmecherie ca a ta?

— Da, Unchiule, se smiorcăi Skewer. Dar n-am fost eu de vină, Unchiule. Caul a vorbit cu un Uscat! Am crezut că regulile...

— Așadar, Caul a-ncălcat puțin regulile, zise Unchiul cu glas schimbat, dintr-odată blând, lovindu-l din nou cu piciorul pe Skewer. Sunt un om rezonabil. Nu mă deranjează dacă băieții mei au inițiativă. La urma urmei, tânărul Caul nu s-a deconspirat unui amărât de Uscat oarecare, nu-i așa? Ci prietenului nostru Tom!

În tot acel timp, Unchiul se învârtise în jurul lui Tom, apropiindu-se de el, iar acum își întinse o mână rece și umedă și-l apucă de bărbie, întorcându-i chipul spre lumină.

— N-o să te ajut, rosti Tom. Dacă ai de gând să ataci Anchorage, sau altceva de genul ăsta, n-o să te ajut.

Unchiul râse încet, sinistru.

— Să atac Anchorage? Nu, Tom, nu-i ăsta planul meu. Băieții mei sunt hoți, nu războinici. Fură și observă. Urmăresc. Ascultă. Îmi trimit rapoarte despre ce se petrece la bordul orașelor, despre ce se spune acolo. Da. Așa-mi feresc băieții de necazuri în timp ce jefuiesc. Așa se face că n-au fost prinși niciodată.

Primesc o grămadă de rapoarte, le studiez, le compar, le confrunt, îmi notez informațiile și le pun cap la cap. Caul nume care apar te miri unde și se repetă. Cum ar fi Hester Shaw. Sau Thomas Natsworthy.

— Hester? zise Tom, dând să sară în față, dar fiind oprit de Caul. Ce-ai auzit despre Hester?

În umbrele din spatele fotoliului Unchiului, două gărzi, surprinse de mișcarea bruscă a lui Tom, își scoaseră săbiile. Unchiul le făcu semn cu mâna să se retragă.

— Deci rapoartele lui Caul erau corecte? întrebă el. Ești prietenul lui Hester Shaw? Iubitul ei?

Glasul său căpătă un ton scârbos, lingușitor, și Tom simți că roșește când încuviință din cap. Unchiul îl privi o clipă, apoi chicoti:

— Aeronava aia mi-a atras atenția de la început. *Jenny Haniver.* Un nume pe care-l cunoșteam. Da, da. Nava cotoroanței ăleia, Anna Fang, nu-i așa?

— Anna a fost prietena noastră, zise Tom.

— Prietenă, ai?

— A murit.

— Știu.

— Într-un fel, am moștenit-o pe *Jenny.*

— Ați moștenit-o? Unchiul râse prelung, pe înfundate. Îmi place cum sună asta, Tom! Moștenită! După cum vezi, și eu am aici o grămadă de chestii pe care și noi le-am moștenit, eu și băieții mei. Îmi pare rău că nu te-am luat acum zece ani, Tom, aș fi putut face din tine un adevărat Băiat Pierdut.

Râse din nou și se duse să se așeze înapoi în fotoliu.

Tom se uită la Caul, apoi la Skewer, care între timp se ridicase de jos, purtând pe față amprenta roșie a palmei Unchiului. „De ce-l suportă?” se întrebă Tom. „Toți sunt mai tineri și mai voinici decât el; de ce ascultă de ordinele lui?” Dar răspunsul licărea pe pereți de jur-împrejurul lui, pe ecrane de toate formele și mărimile, jefuite chiar de ei, pe care se mișcau imagini albăstrui ale vieții în Grimsby, în timp ce din difuzoare susurau slab conversații surprinse de microfoane. Cine ar fi putut contesta puterea Unchiului, când bărbatul știa tot ce spuneau și făceau ei?

— Ai spus ceva despre Hester, îi reaminti el, făcând eforturi să fie politicos.

— Informațiile, Tom, spuse Unchiul, ignorându-l. Imaginile transmise de camerele de supraveghere dansau în lentilele ochelarilor să-i Informațiile. Astea-s cheile. Rapoartele pe care mi le trimit pungașii mei se potrivesc între ele ca piesele unui mozaic. Probabil că știu mai multe despre ce se petrece în Nord decât oricine altcineva. Și sunt atent la micile amănunte curioase. La schimbări. Schimbările pot fi primejdioase.

— Dar Hester? întrebă din nou Tom. Știi ceva despre ea?

— De pildă, zise Unchiul, există o insulă, Cuibul Tâlharilor, nu departe de aici. Era pe vremuri bârlogul lui Loki cel Roșu și al bandei lui de pirați ai cerului. Loki nu era un tip rău. Nu ne-a deranjat niciodată. Ocupam nișe diferite în lanțul trofic. Dar acum s-a dus. A mierlit-o. A fost ucis. Pe insula lui s-a instalat acum o gașcă de Antitracționiști. Furtuna Verde, așa-și spun. O facțiune radicală. Teroriști. Scandalagii. Ai auzit vreodată de Furtuna Verde, Tom Natsworthy?

Tom, gândindu-se tot la Hester, străduindu-se să găsească un răspuns, își aminti că Pennyroyal urlase ceva despre o Furtună Verde în timp ce goneau peste munții Tannhäuser, dar de atunci se întâmplaseră atâtea încât nu-și mai aducea aminte niciun cuvânt.

— Nu cred, răspunse el.

— Ei bine, tipii ăștia au auzit de tine, spuse Unchiul, aplecându-se în față în fotoliu. Altfel de ce-ar fi plătit un spion ca să vă caute nava? Și de ce-ar fi prietena ta acum musafira lor?

— Hester e cu ei? exclamă Tom. Ești sigur?

— Exact așa am spus, nu? Unchiul sări iar în picioare, frecându-și mâinile și trosnindu-și articulațiile degetelor în timp ce se învârtea în jurul lui Tom. Deși poate că „musafir” nu-i chiar cuvântul potrivit. Nu s-ar putea spune că stă prea confortabil. Și nu-i nici tocmai fericită. E închisă într-o celulă, singură. Doar când și când e scoasă pentru câte ceva – interogatorii, torturi, lucruri din astea…

— Dar cum a ajuns acolo? De ce? Ce vor de la ea?

Tom era agitat. Nu știa dacă Unchiul spunea adevărul ori glumea într-un fel crud pe seama lui. Nu se putea gândi decât la Hester, prizonieră, suferind.

— Nu pot să rămân aici! continuă el. Trebuie să merg la Cuibul ăsta și să-ncerc s-o ajut…

Unchiului îi reveni zâmbetul pe buze.

— Sigur că asta trebuie să faci, dragul meu. Tocmai de asta te-am adus aici, nu-i așa? Noi doi avem interese comune. Te vei duce și o vei salva pe biata fetiță din Cuib. Iar eu și băieții mei te vom ajuta.

— De ce? întrebă Tom. O fi avut el o fire încrezătoare – mult prea încrezătoare, spunea mereu Hester –, dar nu era chiar atât de naiv încât să aibă încredere în Unchiul. De ce ai vrea să ne ajuți pe mine și pe Hester? Ce-ai avea de câștigat?

— Ce întrebare bună! Unchiul chicoti, frecându-și mâinile, cu încheieturile pocnind ca niște petarde. Hai să mâncăm. Masa e servită în Sala Hărților. Caul, băiete, vii cu noi. Iar tu, Skewer, șterge-o.

Skewer se fofilă afară ca un câine pedepsit, iar Unchiul îi scoase din sala cu ecrane pe ceilalți doi, pe o ieșire din spate. Urcară pe o scară răsucită până ajunseră într-o încăpere plină, din podea până-n tavan, cu rafturi de lemn. Hărți rulate sau împăturite fuseseră îndesate până la refuz în fiecare ungher. Băieți cu înfățișare tristă și bolnăvicioasă – care nu fuseseră acceptați ca pungași și li se interzisese să lucreze în „melci" – se cățărau pe rafturi, căutând hărțile și planurile stradale de care Unchiul avea nevoie ca să-și pregătească noile spargeri ori punându-le la loc pe cele deja studiate. „Aici va sfârși micul Gargle, săracul", gândi Caul, deoarece știa că, după rapoartele pe care le primise din Anchorage, Unchiul nu-l va mai trimite niciodată pe băiețel la furat. Se întristă o clipă, închipuindu-și cum Gargle avea să-și petreacă restul vieții țopăind din raft în raft ca un păsăroi jalnic pe niște arbori de pergament ori meșterind camerele video cu care bărbatul îi spiona pe toți.

Unchiul se instală în capul mesei și comută un mic ecran-vizor portabil aflat lângă farfuria lui, astfel încât să poată continua să-și supravegheze băieții chiar și în timp ce mânca.

— Stați jos! strigă el, făcând cu mâna un gest generos spre mâncarea pusă pe masă și scaunele libere. Mâncați! Mâncați!

În Grimsby nu exista de mâncare decât ceea ce furau Băieții Pierduți, iar ei luau doar chestii pe care le mănâncă băieții care n-au pe nimeni să-i bată la cap cu regimuri echilibrate și să le interzică gustările între mese. Biscuiți cu cremă dubioasă, ciocolată ieftină cu gust de săpun, sandvișuri cu șuncă din care se scurgea grăsimea, rondele subțiri de pâine făcută din alge, unse din belșug cu o chestie în culori țipătoare, pahare de vin cu

gust ciudat și aspect de combustibil de aeronavă. Singura concesie făcută ideii de dietă sănătoasă era un castron cu spanac fiert așezat în centrul mesei.

— Totdeauna am grijă ca băieții să aducă și ceva verdețuri, explică Unchiul, servindu-i cu spanac. E bun ca să ne ferească de scorbut.

Conținutul polonicului căzu cu un pleoscăit în farfuria lui Tom. Arăta precum ceva tocmai scos dintr-o hazna.

— M-ai întrebat de ce vreau să vă ajut, zise Unchiul, mâncând repede și vorbind cu gura plină, în timp ce ochii îi fugeau mereu spre ecranul-vizor. Ei bine, Tom, uite care-i treaba. E mult mai greu să spionezi un loc precum Cuibul Tâlharilor decât un oraș. În urmă cu câteva luni, am amplasat acolo un post de ascultare, totuși încă nu știm ce pune la cale Furtuna Verde. Sunt puși pe treabă serioasă. Abia dacă am reușit să strecurăm înăuntru o cameră-crab și n-am curaj să trimit acolo vreun băiat; sunt nouă șanse din zece să fie prins de santinele. Așa că m-am gândit să te trimit pe tine. Tu ai o șansă s-o salvezi pe Hester, iar eu – să aflu ceva despre Cuib.

Tom îl privi cu stupoare:

— Bine, dar băieții tăi au experiență, sunt antrenați pentru spargeri. Dacă ei nu pot pătrunde fără a fi prinși, ce te face să crezi că aș putea eu?

Unchiul râse.

— Nu contează dacă ești prins. Cel puțin nu pentru mine. Oricum, tot aș afla o mulțime de lucruri despre sistemul lor de securitate, chiar și numai urmărindu-te până te prind. Și, chiar dacă te-ar interoga, tot nu le-ai putea divulga niciunul dintre secretele mele. N-ai idee exact unde se află Grimsby. Nu știi nici câți „melci” am. Și probabil oricum nu te-ar crede. Mai curând va părea c-ai acționat de unul singur, din dragoste pentru iubita ta. Ce drăguț!

— Sună ca și când ai fi sigur că mă vor prinde.

— Nu sunt chiar sigur, protestă Unchiul. Dar trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate. Cu puțin noroc și ceva ajutor de la băieții mei, intri, îți iei fata și ieși. Și uite-așa, peste câteva zile, o să stăm din nou așezați toți la masa asta și-o s-o ascultăm pe Hester povestindu-ne ce planuri militare secrete are Furtuna Verde pe aici prin emisfera mea.

Unchiul își îndesă în gură o mână de floricele de porumb și-și îndreptă din nou atenția spre ecran, trecând lent de pe un canal pe altul. Caul se uita mâhnit în propria farfurie, șocat de ceea ce insinua Unchiul. Se părea că nu voia altceva decât să-l folosească pe Tom ca pe un fel de cameră-crab pe două picioare, de sacrificiu, de care se putea dispensa fără regrete.

— Nu mă duc! spuse Tom.

— Cum așa, Tom?! țipă Unchiul, ridicând privirea.

— Cum aș putea merge? Vreau s-o ajut pe Hester, dar ar fi o nebunie! Cuibul ăsta al Tâlharilor pare a fi o fortăreață. Sunt istoric, nu luptător din trupele de comando!

— Dar trebuie să mergi, insistă Unchiul. Fiindcă acolo e închisă Hester. Am citit amărâtele de rapoarte ale lui Caul și Skewer despre tine. Știu cât de mult o iubești. Cum te-ai chinuit singur de când a plecat din cauza ta. Ia gândește-te! Îți va părea încă și mai rău dacă nu-ncerci s-o salvezi acum, când ai o șansă. Probabil că-i realmente torturată chiar în clipa asta. Nici nu vreau să-mi închipui la ce orori o supun cei din Furtuna Verde. Știai că o acuză c-ar fi ucis-o pe biata Anna Fang?

— Dar nu-i adevărat! E ridicol!

— Poate că da. Poate că asta le și spune săraca Hester celor din Furtuna Verde care-o interoghează. Dar mă-ndoiesc să-i dea crezare. Și chiar dacă până la urmă ar ajunge la concluzia că-i nevinovată de moartea Annei, tot e puțin probabil să-i ceară scuze și să-i dea drumul, nu crezi? Îi trag un glonte-n cap și-o aruncă de pe stânci în ocean. Ți-o poți închipui, Tom? O vezi în fața ochilor? Bine. Obișnuiește-te cu asta. Căci dacă nu-ncerci s-o ajuți acum, o vei vedea de fiecare dată când vei închide ochii, tot restul vieții.

Tom își împinse scaunul înapoi și se îndepărtă de masă. Ar fi vrut să privească pe fereastră, să vadă altceva decât rânjetul strâmb, răutăcios al Unchiului, dar în Sala Hărților nu existau ferestre și oricum nu era nimic altceva de văzut în afară de apa rece și acoperișurile unui oraș scufundat. Pe un panou de lângă ușă fusese agățată o hartă enormă ce reprezenta Cuibul Tâlharilor, împreună cu relieful fundului mării din jur, brăzdat de șanțuri adânci și creste ascuțite. Tom o privi lung, întrebându-se unde era Hester și prin ce trecea, undeva într-una dintre clădirile de pe vârful insulei marcate pe hartă cu pătrățele

albastre. Închise ochii, dar ea îl aștepta în întunericul din spatele pleoapelor, exact așa cum îl asigurase Unchiul.

Era numai vina lui. Dacă n-ar fi sărutat-o pe Freya, Het n-ar fi plecat din Anchorage așa cum făcuse și n-ar fi fost capturată de agenții Furtunii Verzi. Și Freya era în pericol, dar ea se afla foarte departe și Tom nu putea face nimic pentru a-i veni în ajutor orașului ei. Însă pe Hester o putea ajuta. Avea o șansă din zece s-o salveze.

Se liniști cum putu și se întoarse să-l înfrunte pe Unchiul, încercând ca glasul să-i sune ferm și fără nicio nuanță de teamă:

— Bine. Mă duc.

— Grozav! chicoti bătrânul și bătu din palme cu mâinile încotoșmănate în mănuși groase. Știam că te vei duce! Caul te va însoți la Cuib la bordul *Viermelui cu Șurub* mâine dimineață la prima oră.

Privind scena, Caul se simți sfâșiat de două emoții contradictorii în același timp, așa cum nu mai simțise niciodată: teamă pentru Tom, bineînțeles, dar și jubilare, întrucât fusese atât de speriat că Unchiul îl va pedepsi pentru ceea ce făcuse în orașul Freyei; dar uite că era în continuare comandantul *Viermelui.* Se ridică și se apropie de Tom, care, abătut, se sprijinea de spătarul scaunului, holbându-se la propriile mâini și tremurând.

— E în regulă, încercă el să-l liniștească. N-o să fii singur. Acum ești cu Băieții Pierduți. O să te ducem acolo și-o să te scoatem din nou cu Hester. Totul va fi bine.

Unchiul schimbă rapid mai multe canale pe ecranul-vizor, deoarece nu se știa niciodată ce drăcii mai puteau scorni împielițații de băieți dacă nu erau permanent supravegheați. Apoi, rânjind spre Tom și spre Caul, le umplu din nou paharele cu vin ca să le alunece mai ușor pe gât combinația de jumătăți de adevăr și de minciuni sfruntate cu care-i aburise.

Capitolul 25: Cabinetul doctorului Popjoy

Pentru Hester timpul trecea greu. În Cuibul Tâlharilor nu era mare diferență între zi și noapte, cu excepția faptului că, din când în când, micul dreptunghi al ferestrei plasate sus în

peretele celulei trecea de la negru la cenușiu. Odată pătrunse până la ea lumina lunii aproape pline și înțelese că probabil trecuse mai bine de o lună de când îl părăsise pe Tom.

Se așeza într-un colț, mânca atunci când gardienii împingeau hrana în celulă printr-o clapetă rabatabilă din ușă, se lăsa pe vine deasupra unei găleți de tinichea când natura o cerea. În mâzga de pe pereți, desenase cât mai fidel cu putință o hartă cu cursul orașelor Arkangel și Anchorage, încercând să calculeze unde și când marele oraș-prădător avea să-și ajungă din urmă prada. Dar cel mai mult se gândea la faptul că ea era fiica lui Valentine.

Erau zile în care-și dorea să-l fi ucis când avusese prilejul, altele în care-și dorea ca el să fi fost încă în viață, întrucât ar fi vrut să-l întrebe multe. O iubise pe mama ei? Știuse cine era Hester? De ce ținuse atât de mult la Katherine și nu-i păsase de celălalt copil al lui?

Uneori ușa se deschidea violent și soldații veneau s-o ia și s-o ducă în Camera Memoriei, unde o așteptau Sathya, Popjoy și chestia aceea care fusese Anna Fang. O fotografie uriașă, urâtă, cu chipul lui Hester fusese adăugată celorlalte portrete de pe pereții încăperii mnemonice, totuși Sathya părea să creadă că era utilă și prezența lui Hester în persoană acolo, în vreme ce ea îi repeta cu răbdare Stalkerului impasibil povești despre viața Armei Fang. Mânia față de Hester părea să i se fi stins, ca și cum o parte din ea și-ar fi dat seama că fata aceasta subnutrită, cu chipul sluțit, nu putea fi cu adevărat asasina nemiloasă din Londra pe care și-o închipuise. La rândul ei, Hester începea să înțeleagă treptat tot mai multe despre Sathya și de ce era atât de hotărâtă s-o readucă la viață pe aviatoarea moartă.

•••

Sathya se născuse pe pământul gol, într-o tabără de squatteri[4] ce trăiau în grote cu perdele în loc de uși. Bordeiele fuseseră săpate în peretele unui vechi șanț lăsat de șenile, undeva în sudul brăzdat de orașe al Indiei. În sezonul uscat, familia ei era nevoită, la fiecare câteva luni, să-și părăsească hruba și să fugă pentru a nu fi striviți sub șenilele vreunui oraș aflat în trecere, Chidanagaram, Gutak sau Juggernautpur[5]. Când începeau ploile, lumea dispărea, topită în nămolul de sub tălpile

[4] Rezidenți ilegali ce ocupă un spațiu părăsit/neocupat fără a plăti chirie, a-l cumpăra ori a avea alt drept legal de a locui acolo. (n.tr.).

lor goale. Toți vorbeau despre ziua în care se vor muta într-o așezare statică din munți, dar pe măsură ce creștea, Sathya începea să înțeleagă că în realitate călătoria aceea nu va avea loc niciodată. Simpla luptă pentru supraviețuire îi consuma tot timpul și toată energia.

Apoi sosise nava aeriană. Era o aeronavă roșie, pilotată de o aviatoare înaltă, cu suflet bun, frumoasă, care făcuse o escală pentru reparații în drum spre nord după o misiune în insula Palau Pinang. Copiii din tabără se adunaseră în jurul ei, fascinați, ascultând avizi povești despre activitatea Ligii Antitracțiune. Anna Fang scufundase singură un întreg oraș-plutitor ce amenința să atace Cele O Sută de Insule. Purtase bătălii cu cercetașii-aerului din Paris și Cittàmotore și amplasase bombe devastatoare în sălile motoarelor din alte orașe flămânde.

Retrasă timid în spatele mulțimii, Sathya văzuse pentru prima oară că nu trebuia să-și trăiască tot restul vieții ca un vierme. Putea să lupte și ea.

O săptămână mai târziu, aflată în zbor la bordul lui *Jenny Haniver,* undeva la jumătatea drumului spre Tienjing, capitala Ligii, domnișoara Fang auzi zgomote în cală și o găsi pe Sathya ghemuită printre obiectele depozitate acolo. Fiindu-i milă de fată, Anna îi plăti studiile pentru a fi pregătită ca aviator al Ligii. Sathya munci din greu, învăță bine și deveni repede comandantul unei escadrile din Flota Aeriană a Nordului. În fiecare lună, își trimitea trei sferturi din soldă în sud pentru a-și ajuta familia, dar rareori se gândea la cei rămași acasă. Liga reprezenta acum familia ei, iar Anna Fang îi era mamă, soră și prietenă bună și înțeleaptă.

Și cum răsplătise Sathya toată bunătatea aceea? Se cățărase împreună cu un comando al Furtunii Verzi până la peșterile de gheață de pe Muntele Zhan Shan, unde Liga își înmormânta marii războinici, și furase trupul înghețat al aviatoarei. Apoi o adusese aici, în Cuibul Tâlharilor, și-l lăsase pe Popjoy să-și pună în aplicare asupra sa alchimia lui oribilă. Hester nu se putea împiedica să simtă tot mai multă milă față de Sathya când o vedea cum se străduiește să-i smulgă Stalkerului amintiri

---

[5] Joc de cuvinte, „Juggernaut” (de la sanscritul *Jagannātha* – „stăpânul lumii”, unul dintre numele zeului Krishna în poemele epice indiene antice) semnifică o forță nemiloasă, distructivă, de neoprit, colos, dar este și marca unui camion de mare tonaj. (n.tr.).

inexistente. *Eu nu sunt Anna Fang,* insista mereu și mereu chestia aia sinistră, cu o voce uscată și tăioasă ca iarba de pe dunele de nisip. Uneori se înfuria și erau nevoiți să plece. La un moment dat au trecut câteva zile fără nicio ședință și mai târziu Hester află că Stalkerul omorâse un gardian și încercase să evadeze din Cameră.

În una dintre zilele bune, când creatura părea mai abordabilă, coborâră împreună, tot grupul, printr-un coridor blindat ce ducea de la Camera Memoriei la hangarul unde fusese andocată *Jenny Haniver.* Înghesuită în spațiul strâmt al nacelei, Hester fu obligată să reconstituie tot ce-și putea aminti din cele două scurte călătorii făcute împreună cu aviatoarea, iar Sathya relată din nou povestea veche despre cum Anna își construise aeronava, șterpelind piesă cu piesă din magazia de vechituri din Arkangel, unde muncea ca sclavă, asamblând-o pe *Jenny* în secret, sub nasul brutei care-i era stăpân.

Stalkerul își aținti asupra ei ochii reci, verzi, și șopti:

— Nu sunt Anna Fang. Pierdem timpul. M-ai construit ca să conduc Furtuna Verde, nu să lâncezesc aici. Vreau să distrug orașe.

•••

Într-o noapte, Sathya intră singură în celula lui Hester. Expresia speriată, rătăcită, chinuită de pe chipul femeii era mai intensă ca oricând și avea sub ochi cearcăne vineții. Își mușcase unghiile până la sânge. În clipa când se ridică să-și întâmpine vizitatoarea, lui Hester îi trecu fulgerător prin minte o idee ciudată: „Ea este într-o închisoare pe care *și-a făcut-o* singură”.

— Vino, rosti scurt Sathya.

O conduse pe Hester prin tuneluri în care domnea bezna, până la un laborator ticsit cu stative pline de eprubete. Doctorul Popjoy stătea aplecat la un banc de lucru. Capul chel îi strălucea în lumina unei lămpi cu argon în timp ce meșterea la o mașinărie delicată. Sathya fu nevoită să-l strige pe nume de câteva ori, până când el mormăi, mai făcu niște ajustări și catadicsi să se îndepărteze de munca lui.

— Doctore, vreau ca Hester să vadă totul, zise Sathya.

Popjoy își aținti privirea asupra fetei și ochii lui roz clipiră a mirare.

— Sunteți sigură că este un lucru înțelept? Dacă s-ar afla… Dar presupun că domnișoara Shaw nu va pleca vie de aici, nu-i așa? Cel puțin nu în înțelesul convențional!

Scoase apoi niște sunete fornăite, ce puteau fi interpretate ca râsete, și le făcu semn celor două vizitatoare să înainteze. Urmând-o pe Sathya printre bancurile de lucru, Hester văzu că Popjoy avea în față un creier de Stalker.

— O mașinărie remarcabilă, nu, draga mea? exclamă el cu mândrie. Bineînțeles, are nevoie de un cadavru pe care să-l infesteze. Deocamdată, așa cum zace aici, nu-i decât o jucărie inteligentă, dar stai să-l bag într-un trup țeapăn! Un pumn de substanțe chimice, un pic de electricitate și… *bingo*!

Porni să danseze agil prin laborator, printre stative cu retorte de sticlă, carne moartă pusă în borcane și bucăți de Stalker pe jumătate asamblate. Pe un stand în formă de T se afla cocoțată o pasăre mare, moartă, ce-i privea pe vizitatori cu ochi verzi strălucitori. Când Popjoy întinse mâna spre ea, își întinse aripile zdrențuite și deschise ciocul.

— După cum vedeți, zise Inginerul, mângâind-o, nu mă limitez la a învia ființe omenești. Păsări-Stalker prototip se rotesc deja pe cerul de deasupra bazei noastre, dar am și alte idei – o pisică-Stalker, poate și o balenă-Stalker ce-ar putea plasa explozibil sub un oraș-plutitor. Între timp, am făcut mari progrese în domeniul învierii oamenilor…

Hester îi aruncă o uitătură Sathyei, dar femeia n-o privea, mulțumindu-se să-l urmeze pe Popjoy către o ușă aflată în spatele încăperii. Era prevăzută cu încuietoare magnetică asemănătoare celor de pe ușa Camerei Memoriei. Degetele lungi ale Inginerului alergară ca niște picioare de păianjen peste tastele de culoarea fildeșului și introduseră un cod. Dispozitivul de blocare zumzăi, iar ușa se deschise către o peșteră de gheață unde statui ciudate așteptau sub huse de plastic.

— Vedeți voi, vechilor constructori de Stalkeri le lipsea darul imaginației, explică Popjoy în timp ce se agita cu răsuflarea întretăiată prin camera de congelare încăpătoare, dezvelindu-și creațiile. Faptul că un Stalker are nevoie de un sistem nervos și de un creier omenesc nu-nseamnă că el trebuie neapărat să fie limitat la o formă umană. De ce să se mulțumească doar cu două brațe și cu două picioare? De ce doar doi ochi? De ce să mai aibă gură? N-ar face decât să-l încurce. Ăștia nu mănâncă,

nici nu i-am construit ca să poată purta o conversație plină de spirit…

Odată îndepărtate foliile de plastic înghețate, apărură centauri blindați cu plăci de oțel, având douăzeci de brațe și șenile în loc de picioare, Stalkeri-păianjeni cu picioare terminate prin gheare și turele cu mitraliere în burți, Stalkeri cu ochi suplimentari în abdomene. Pe o placă aproape de intrare zăcea ceva neterminat, făcut din cadavrul bietului Widgery Blinkoe.

Hester duse mâna la gură, simțind că i se pune un nod în gât.

— E individul care m-a drogat pe Arkangel!

— Era doar un agent plătit, zise Sathya. Știa prea multe. Am pus să fie lichidat în noaptea în care te-a adus aici.

— Și dacă toate nevestele lui vin după el?

— Tu ai veni să-l cauți pe Blinkoe, dacă ai fi nevasta lui? întrebă Sathya.

Nici măcar nu se uita la spionul mort; privirea îi era ațintită asupra celorlalți Stalkeri și a lui Popjoy.

— În fine…, zise Popjoy vioi, trăgând înapoi husele peste Stalkerii țepeni. Mai bine ieșiți înainte ca băieții ăștia să se supra-încălzească. Există un mic risc de a se descompune înainte de a învia.

Hester rămăsese încremenită, incapabilă să se miște, dar Sathya o trase înapoi în laborator în timp ce rostea:

— Mulțumesc, doctore Popjoy, totul a fost foarte interesant.

— Cu plăcere, scumpa mea doamnă, replică Inginerul schițând o înclinare galantă. Cu mare plăcere întotdeauna. Și sunt sigur că-n curând vom găsi un mod de a restaura memoria Annei, prietena dumneavoastră… La revedere! Iar dumitale, domnișoară Shaw, adio! Abia aștept să lucrez cu dumneata după ce vei fi executată.

Ieșiră din laborator, coborâră printr-un tunel scurt și deschiseră o ușă către o pasarelă ruginită suspendată pe peretele abrupt al falezei. Vântul se năpustea vuind în jos peste gheața de pe culme. Hester încercă să-și dea seama din ce direcție bate, dar i se făcu rău și fu nevoită să se aplece peste balustradă ca să vomite.

— M-ai întrebat de ce Furtuna Verde mă sprijină în ceea ce fac aici, zise Sathya. Acum ai aflat. De fapt, nu-i interesează Anna. Vor ca Popjoy să le construiască o armată de Stalkeri, cu care să

acapareze puterea în interiorul Ligii și să pornească război împotriva orașelor.

Hester își șterse gura și privi în jos spre vălmășagul limbilor albe de spumă ce se prelingeau prin spațiile înguste dintre stânci.

— De ce-mi spui asta? întrebă ea.

— Fiindcă vreau să știi. Fiindcă, atunci când bombele vor începe să cadă și Stalkerii Furtunii Verzi vor fi dezlănțuiți, vreau ca cineva să știe că nu-i vina mea. Am făcut totul pentru Anna. Numai pentru ea.

— Dar Anna ar fi detestat toate astea. N-ar fi vrut război.

Sathya clătină din cap cu tristețe.

— Anna credea că nu trebuie să atacăm orașele decât dacă ne atacă ele. N-a agreat niciodată ideea că locuitorii orașelor ar fi toți barbari; spunea că ei sunt doar greșit îndrumați. Am crezut că după ce își va reveni, ne va arăta tuturor o cale nouă, ceva mai puternic decât vechea Ligă și nu atât de feroce ca Furtuna Verde. Dar Furtuna devine tot mai puternică pe zi ce trece, noii ei Stalkeri sunt aproape gata, iar Anna e tot pierdută…

Hester simți cum chipul i se schimonosește într-un zâmbet sarcastic și se întoarse repede înainte ca Sathya să-l observe. Accepta greu faptul că aceste scrupule morale veneau din partea cuiva care-l ucisese pe bătrânul Blinkoe fără să clipească. În același timp însă vedea că avea o oportunitate. Îndoielile Sathyei erau ca o bară ce se clătina în gratiile ferestrei unei închisori; o slăbiciune pe care ar fi putut s-o exploateze.

— Ar trebui să avertizezi Liga. Trimite un mesager la Consiliul Superior și spune-le ce fac aici prietenii tăi.

— Nu pot, rosti Sathya. Dacă ar afla, Furtuna m-ar ucide.

Hester continuă să privească spre marea de dedesubt, simțind pe buze stropii sărați.

— Ce-ar fi dacă ar evada un prizonier? întrebă ea. Nu te-ar putea acuza nimeni pentru asta, nu-i așa? Dacă un prizonier care știe ce se petrece aici ar scăpa, ar fura o aeronavă și ar zbura cu ea, n-ar fi nicidecum vina ta.

Sathya ridică dintr-odată ochii și Hester se simți tremurând la perspectiva bruscă de a evada. Ar putea scăpa de aici! Ar mai fi vreme să-l salveze pe Tom. Se simți mândră de modul cum

profita de nefericirea Sathyei; i se păru că face ceva inteligent, nemilos, vrednic de fiica lui Valentine.

— Lasă-mă să evadez și s-o iau pe *Jenny Haniver.* Voi zbura spre teritoriul Ligii. Voi găsi pe cineva de încredere, de pildă căpitanul Khora. El va aduce aici nave de război și va cuceri baza. Noile creaturi ale lui Popjoy vor fi aruncate în mare înainte de a putea fi utilizabile.

Ochii Sathyei străluciră, de parcă și l-ar fi închipuit deja pe chipeșul aviator african sărind din nacela navei sale Achebe 9000 ca s-o ajute să scape din capcana pe care singură și-o făurise. Apoi însă clătină din cap.

— Nu pot, spuse ea. Dacă ar vedea-o pe Anna în starea în care se află acum, Khora probabil că n-ar înțelege. Nu pot permite nimănui să pericliteze munca mea cu ea. Suntem atât de aproape… O simt uneori cum se uită la mine din spatele măștii aceleia… Și oricum, nu te pot lăsa să pleci. Ai ajutat la uciderea ei.

— Nu mai crezi asta, rosti Hester. Te-ai convins că nu-i adevărat. Altfel m-ai fi ucis deja.

Două lacrimi pe obrajii Sathyei luciră argintiu pe fondul întunecat al tenului.

— Nu știu, zise ea. Mă-ndoiesc. Dar sunt atâtea lucruri de care mă-ndoiesc…

O îmbrățișă pe neașteptate pe Hester, trăgându-i fața și apăsând-o pe umărul aspru, rigid, al tunicii ei.

— Îmi face bine să am pe cineva cu care să vorbesc. N-o să te ucid. Când Anna va fi mai bine, îmi va putea spune personal dacă moartea ei ți se datorează în vreun fel. Trebuie să rămâi aici până când Anna va fi mai bine.

Capitolul 26: Lumea văzută de sus

Dacă ai putea privi lumea de sus, de undeva dintr-un loc aflat mult deasupra ei, dacă ai fi, de pildă, un zeu ori o fantomă ce-ar bântui una dintre vechile platforme militare americane ce încă plutesc pe orbite la mare înălțime deasupra polului, Pustiurile de Gheață ar părea la început tot atât de albe ca pereții celulei lui Hester; o albeață întinsă peste coroana sărmanului Pământ

asemenea unei cataracte ce ar acoperi un ochi albastru. Dar dacă privești mai de aproape, vei vedea că există lucruri ce se mișcă pe fundalul alb. Vezi punctul acela minuscul la vest de Groenlanda? Este Anchorage, precedat de un evantai de sănii de explorare ce aleargă înaintea sa, slalomând printre munți presărați cu ghețari și de-a curmezișul unor banchize necartografiate. Anchorage șerpuiește cu grijă, dar nu prea încet, deoarece toată lumea de la bordul său păstrează amintirea parazitului care l-a răpit pe bietul Tom și a spaimei că și alții ar putea țâșni prin gheață în orice clipă. În districtul motoarelor sunt acum dispuse gărzi, iar patrulele inspectează cala în fiecare dimineață, căutând vizitatori nepoftiți.

Ceea ce nimeni dintre cei aflați la bord nu bănuiește, desigur, e faptul că adevărata primejdie nu vine de dedesubt, ci din partea altui punctuleț (mai mare, mai întunecat) ce se târăște spre ei dinspre răsărit, cu tălpicile ridicate și cu șenilele ce-i poartă masa enormă peste suprafața neregulată a Groenlandei, mușcând gheața. E Arkangel. În măruntaiele lui sunt făcute bucățele Wolverinehampton și încă trei orășele-balenieră, în vreme ce undeva în adâncurile Miezului, în biroul decorat cu panouri de fildeș al Direktorului, Piotr Masgard își îndeamnă tatăl să mărească viteza orașului.

— Viteza costă bani, fiule, rostește Direktorul, mângâindu-și barba. L-am prins pe Wolverinehampton. Nu sunt sigur că merită să gonim ca nebunii spre vest după Anchorage. S-ar putea să nu-l prindem niciodată. Ar putea fi doar o păcăleală. Mi s-a spus că fata care ți-a dezvăluit cursul lui a șters-o.

Piotr Masgard ridică din umeri.

— Păsărelele care-mi șoptesc informații își iau adesea zborul înainte ca noi să prindem prada. Dar în acest caz presimt c-o vom revedea. Se va-ntoarce să-și încaseze aurul prădătorului. Piotr lovește puternic cu pumnul în biroul tatălui său. Trebuie neapărat să punem gheara pe el, tată! Aici nu vorbim despre vreun târgușor-balenieră prăpădit. E Anchorage! Bogățiile din Palatul de Iarnă al familiei Rasmussen! Și motoarele lor! Am verificat informațiile. Se pare că ar fi de douăzeci de ori mai eficiente decât orice altceva se mișcă azi pe gheață.

— Asta-i adevărat, admite tatăl. Familia Scabious a păstrat totdeauna secretul fabricării lor. Probabil de teamă că vreun prădător ar putea pune mâna pe el.

— Ei bine, acum *chiar* un prădător îl va avea! exclamă Masgard triumfător. *Noi*! Închipuie-ți că în curând Søren Scabious ar putea lucra pentru noi! Ne-ar putea reproiecta motoarele, așa încât să consumăm de două ori mai puțin combustibil și să prindem de două ori mai multe prăzi.

— Bine, încuviințează tatăl oftând.

— N-o să-ți pară rău, tată. Mai rămânem o săptămână pe direcția asta. Apoi îmi iau Vânătorii și-l găsim pe Anchorage.

Și iarăși, dac-ai fi o stafie, plutind sus pe orbită, printre hârtii, pixuri, pahare de plastic și astronauți congelați, toate rotindu-se necontenit în vid imponderabil, ai putea folosi instrumentele vechii stații spațiale pentru a pătrunde cu privirea, prin apă, în adâncul mării, până în încăperile ascunse ale orașului Grimsby, unde Unchiul urmărește pe cel mai mare dintre ecranele sale cum *Viermele cu Șurub* iese din hangarul „melcilor”, cu Caul la comenzi și Skewer drept echipaj, ducându-l pe Tom Natsworthy spre Cuibul Tâlharilor.

— Mărește imaginea, băiete! Zoom! se răstește Unchiul, savurând sclipirea luminilor de navigație ale „melcului” ce se pierd în întunecimea subacvatică.

Așezat lângă el la comenzile camerei video, Gargle mărește ascultător imaginea. Unchiul îl bate ușor cu palma pe cap, netezindu-i părul zburlit. E băiat bun și-i va fi de folos aici sus, îl va ajuta la arhive și la ecrane. Uneori se gândește că de ăștia îi place cel mai mult, de cei mici, neajutorați și prostănaci, ca Gargle. Cel puțin ei nu-i fac probleme. Nu același lucru se poate spune despre băieții retrași, ciudați, cum e Caul, care-n ultima vreme a-nceput să manifeste urâtele simptome ale conștiinței, și nici despre cei duri, ambițioși, ca Skewer, care trebuie urmăriți cu mare atenție în caz că-ntr-o zi le-ar veni ideea să se ridice împotriva lui, a Unchiului, aplicând îndemânarea și viclenia pe care le-au învățat chiar de la el.

— A plecat, Unchiule, zice Gargle. Crezi că vor reuși? Crezi că Uscatul o va scoate la capăt?

— Cui îi pasă? răspunde Unchiul râzând în barbă. Noi tot câștigăm, orice-ar fi, băiete. E drept că nu știu atât cât aș vrea despre ce se petrece în Cuib, dar în rapoartele lui Wrasse am găsit unele indicii. Lucruri mărunte, dar care, puse cap la cap de un om genial ca mine, se leagă. Un Inginer din Londra… Sicriul adus din Shan Guo, ambalat în gheață… Fata aceea, Sathya,

jelindu-și biata prietenă moartă. E la mintea cocoșului, dragul meu Gargle.

Gargle cască la el niște ochi mari, rotunzi, nepricepând nimic.

— Și atunci… Tom?

— Nu-ți face probleme, băiete, rostește Unchiul ciufulindu-l din nou. L-am trimis acolo pe Uscat doar ca să abat atenția Furtunii Verzi.

— De la ce să-i abați atenția, Unchiule?

— Vei vedea, băiete, vei vedea.

Capitolul 27: Scara

Băieții Pierduți își stabiliseră o bază de urmărire în apropierea laturii estice a Cuibului Tâlharilor, într-un loc unde faleza neagră cobora abrupt în apa adâncă de șaptezeci de metri. Una dintre aeronavele lui Loki cel Roșu, avariată în bătălia cu Furtuna Verde, se scufundase acolo și în spațiul format din lonjeroanele ei acoperite de scoici, trei „melci” andocaseră laolaltă pentru a înjgheba un simulacru de bază, împletindu-și toți picioarele lungi în jurul corpurilor celorlalți, asemenea homarilor într-un coș. *Viermele cu Șurub* se strecură ușor între ei și o ecluză pneumatică de pe pântecele său se cuplă cu sasul de pe acoperișul „melcului” din mijloc, *Fantoma unui Purice.*

— Deci ăsta-i noul recrut al Unchiului? întrebă un tânăr înalt care aștepta în ușa sasului, în timp ce Caul, Skewer și Tom pătrundeau în aerul stătut cu iz de mucegai.

Era cel mai vârstnic membru al bandei Unchiului din câți văzuse Tom până atunci și-l măsura din cap până-n picioare cu un zâmbet ciudat, condescendent, de parcă ar fi știut o glumă pe care Tom n-ar fi putut-o înțelege.

— Prietena lui e Hester Shaw, prizoniera din Cuibul Tâlharilor, începu Caul să explice.

— Da, da… Peștele-mesager al Unchiului a ajuns aici mult înaintea ta. Am aflat totul despre porumbeii ăștia. Misiune caritabilă, nu-i așa?

Se întoarse și porni de-a lungul unui culoar strâmt.

— Îl cheamă Wrasse, șopti Caul, urmându-l împreună cu Tom și cu Skewer. E unul dintre primii.

— Primii la ce? întrebă Tom.

— Unul dintre primii pe care Unchiul i-a adus în Grimsby. Unul dintre conducători. Unchiul îl lasă să păstreze jumătate din orice pradă aduce acasă. E mâna lui dreaptă.

Mâna dreaptă a Unchiului îi conduse într-o cală ce fusese golită de încărcătură și amenajată ca stație de supraveghere. Alți băieți, toți mai tineri decât Wrasse, dar mai vârstnici decât Skewer ori Caul, pășeau de colo-colo cu un aer plictisit sau ședeau aplecați peste consolele de comandă în penumbra albăstruie, urmărind un șir de ecrane rotunde ce ocupau un perete întreg. Încăperea era aglomerată. Caul nu pomenise niciodată ca atâția băieți să fie desemnați pentru o singură operațiune. Oare de ce-o fi trimis Unchiul așa mulți, doar ca să spioneze? Și oare de ce atâtea ecrane erau moarte?

— N-ai decât trei crabi care funcționează! zise el. La bordul lui Anchorage noi aveam treizeci!

— Aici e altă treabă, băiețel de „melc”, nu-i ca mangleala de la orășeni fraieri! îl repezi Wrasse. Cei din Furtuna Verde sunt niște duri. Paznici și arme peste tot, non-stop. Singura cale de acces pentru o cameră-crab e să urce printr-o țeavă de canalizare ce duce la niște toalete abandonate din partea de vest. Am reușit să băgăm trei camere pe-acolo și să le introducem în conductele de încălzire, dar Uscații au auzit zgomote și au devenit curioși, așa că nu prea le putem mișca și nici nu-ncercăm să mai introducem altele. Nici pe astea trei n-am fi reușit să le plasăm, dacă Unchiul nu ne-ar fi trimis ultimele modele: chestii telecomandate, fără cabluri de târât după ele. Și mai au în plus câteva dotări speciale.

Din nou zâmbetul acela. Caul aruncă o privire șirului lung de ecrane. Teancuri de note zăceau printre cești de cafea abandonate, printuri de orare, programe de schimburi și tipare de lucru ale santinelelor Furtunii Verzi. Îi atrase atenția un set de butoane mari, roșii, fiecare protejat de propriul capac de plasticlă.

— La ce servesc astea? se interesă el.

— Nu-i treaba ta, făcu Wrasse.

— Ce crezi că se petrece acolo sus? întrebă Skewer.

Wrasse ridică din umeri, trecând de pe un canal pe altul.

— Habar n-am. N-am reușit să pătrundem deloc în locurile care-l interesează cel mai mult pe Unchiul: laboratorul și

Camera Memoriei. Putem trage cu urechea în hangarul principal, dar nu putem înțelege totdeauna despre ce-i vorba. Ei nu vorbesc nordica ori engleza ca toată lumea. Turuie încontinuu în aersperanto și-ntr-o grămadă de limbi răsăritene ciudate. Fata asta-i șefa lor. (Un cap brunet apăru pe tot ecranul, filmat dintr-un unghi nepotrivit, prin grilajul încețoșat al unui ventilator din tavanul biroului. Figura îi amintea puțin lui Tom de fata care fusese atât de nepoliticoasă cu el în Batmunkh Gompa.) E nebună. Vorbește întruna despre un știu ce prietenă moartă de-a ei, ca și când ar fi încă vie. Unchiul era foarte interesat de ea. Pe urmă mai e și acest personaj fermecător…

Lui Tom i se tăie respirația. Pe ecranul spre care arăta Wrasse se vedea cineva ghemuit pe podeaua unei încăperi adânci care semăna cu un puț. Imaginea era atât de nedeslușită și de întunecată, încât, dacă o priveai prea mult, silueta înceta să arate ca o persoană și se dizolva într-o masă indistinctă de forme abstracte, dar Tom n-avu nevoie să se uite prea mult la ea.

— Acolo-i Hester! strigă el.

Băieții Pierduți rânjeau, chicoteau și-și dădeau coate unul altuia. Văzuseră deja chipul fetei pe ecranele lor și li se părea o glumă bună că cineva ar fi putut-o iubi.

— Trebuie s-ajung la ea, zise Tom, aplecându-se mai aproape, dorindu-și să poată ajunge la Hester prin sticla ecranului și s-o atingă, doar ca să-i dea de veste că era acolo.

— Sigur că vei ajunge, zise Wrasse. Îl luă de braț pe Tom și-l trase după el printr-o ușă de siguranță într-un compartiment mic cu pereții plini de rasteluri cu arme automate, săbii și lănci. Suntem pregătiți. Unchiul ne-a dat toate instrucțiunile. Avem planurile gata făcute. Luă un pistol mic cu gaze și i-l dădu lui Tom, apoi un dispozitiv metalic micuț. Șperaclu, zise el.

În spatele lui, în sala de operațiuni, Tom auzea rumoarea crescândă a unei activități intense. Acum nimeni nu mai părea plictisit; prin ușa întredeschisă vedea băieți alergând încolo și-ncoace cu hârtii și carnete, probând căști sau acționând comutatoarele de pe șiruri nesfârșite de comenzi ale camerelor video.

— Doar nu mă trimiteți acum înăuntru? întrebă el. Nu chiar acum…

Se așteptase să aibă timp să se pregătească; poate să afle un rezumat despre ce știau Băieții Pierduți cu privire la dispunerea încăperilor din Cuibul Tâlharilor. Nu-și închipuise că va fi obligat să intre-n acțiune imediat ce va ajunge aici.

Dar Wrasse îl luă din nou de braț și-l împinse, prin sala de operațiuni, înapoi în labirintul de coridoare.

— Niciun moment nu-i mai bun decât cel prezent, spuse el.

•••

O scară veche de fier cobora în zigzag pe partea de vest a Cuibului Tâlharilor, iar la baza ei un ponton metalic ieșea în afară, ferit de valuri prin pintenii unor stânci lungi. Pe vremuri, în zilele piraților, slujea navelor de aprovizionare care acostau în spate, dar nu mai avea nicio utilizare de când Cuibul fusese cucerit de Furtuna Verde și deja pontonul era ros de rugină și de mișcarea neobosită a mării.

Viermele cu Șurub ieși la suprafață în umbra lui, exact în clipa în care soarele apunea într-un nor gros de ceață. Vântul se oprise aproape de tot, totuși resacul era încă foarte puternic și valurile se spărgeau de carapacea „melcului” în timp ce graiferele lui magnetice luau contact cu pontonul.

Tom privi în sus, prin hublourile ude, spre luminile din clădirile ce se înălțau deasupra lui, și simți că i se face rău. Pe drum, venind din Grimsby, își repetase întruna că totul va fi bine, dar aici, în adâncul mării de sub ponton, nu mai credea că va putea pătrunde în această fortăreață a Furtunii Verzi, cu atât mai puțin că va ieși împreună cu Hester.

Ar fi dorit ca măcar Caul să fie cu el, dar *Viermele* era pilotat de Wrasse însuși, care-l obligase pe Caul să rămână la bordul *Fantomei unui Purice.*

— Noroc! îi spusese Caul în timp ce-l îmbrățișa în ecluza pneumatică.

Tom își dădea seama abia acum de cât noroc va avea realmente nevoie.

— Scara duce la o ușă aflată cam la treizeci de metri mai sus, zise Wrasse. Nu-i păzită, fiindcă nu se-așteaptă să fie atacați dinspre mare. O vei găsi încuiată, dar nu va fi o problemă s-o deschizi cu sculele noastre. Ai șperaclul?

Tom se bătu cu mâna pe buzunarul hainei. Un alt brizant ridică și răsuci *Viermele.*

— Ei bine… zise el nervos, întrebându-se dacă era prea târziu să dea înapoi.

— Te voi aștepta exact aici, promise Wrasse zâmbind suspicios.

Tom și-ar fi dorit să poată avea încredere în el.

Urcă repede scara interioară a *Viermelui,* încercând să se gândească doar la Hester, deoarece știa că, dacă s-ar fi gândit o singură clipă la soldații și la armamentul aflat în fortăreața de deasupra, ar fi intrat în panică. În momentul în care deschise chepengul, un val se sparse de *Viermele cu Șurub,* udându-l pe Tom cu apă rece ca gheața; apoi se trezi în beznă, înconjurat de aerul rece și de zgomotul mării. Își făcu loc printre barele de sub ponton în timp ce-l lovi alt val, apoi, bâjbâind, se cățără până ajunse deasupra. Era ud leoarcă și începuse să tremure. Pe când fugea spre scara de pe stâncă, pontonul trepida sub el atât de puternic, încât i se făcu teamă că va fi aruncat în mare.

Se cățără repede, bucuros că se poate încălzi. Deasupra lui, păsările se roteau în lumina amurgului; mișcarea lor îl amețea. „Gândește-te la Hester”, se îndemna singur, dar nici măcar amintirea celor mai frumoase clipe alături de ea nu-i putea alunga frica. Încercă să nu se mai gândească la nimic, își spuse că are o treabă de făcut, însă mintea-i era năpădită de gânduri. Era o misiune sinucigașă. Unchiul nu făcea decât să-l folosească. Povestea cu spionul de care ar fi avut nevoie în Cuib nu era în întregime adevărată, știa sigur asta. Cât despre postul de urmărire, cu armamentul său… văzuse cât de șocat păruse Caul atunci când le văzuse. I se întinsese o cursă. Nu era decât un pion într-un joc ale cărui reguli nu le putea pătrunde. Poate că ar trebui pur și simplu să se predea Furtunii Verzi, să strige după santinele și să se dea pe mâna lor. Poate nu erau chiar atât de răi cum spuneau toți și cel puțin ar fi avut o șansă s-o vadă pe Hester…

O formă neagră se abătu asupra lui din lumina crepusculară. Își ridică brațele să se apere și-și întoarse fața, închizând strâns ochii. Auzi un țipăt răgușit și simți cum un clonț îl lovește în cap; o pocnitură ascuțită, dureroasă, ca o izbitură de ciocan. O zbatere și o fluturare de aripi, apoi nimic. Ridică ochii și privi în jur. Auzise despre asta: păsări de mare ce atacau pe oricine se apropia de cuiburile lor. În înălțimile de deasupra, mii de

pescăruși se roteau în întunericul ce se lăsa. Urcă grăbit treptele, nădăjduind că n-aveau toți aceeași intenție.

Reușise să urce încă o porțiune când pasărea se aruncă iarăși asupra lui, izbindu-l dintr-o parte cu un țipăt prelung, gutural. De data asta o văzu mai bine: avea aripi largi, zdrențuite, ca o mantie sfâșiată, și ochi cu sclipiri verzi deasupra pliscului deschis. O lovi cu pumnul și cu antebrațul și o alungă. În vreme ce urcă în viteză, simți durerea și, privind în jos, văzu cum sângele îi curge din trei răni adânci de pe mână. Ce fel de pasăre era? Ghearele ei îi străpunseseră cu ușurință mănușile de piele cele mai bune!

Alt țipăt, ascuțit, suficient de aproape încât să-l poată auzi prin larma păsărilor de deasupra. Aripi fluturară în jurul capului său și un vălmășag de pene îi zgârie fața și scalpul. Simți un miros chimic, iar de acum observă că luciul verde din ochii păsării nu era reflexia luminilor de deasupra. Scoase arma pe care i-o dăduse Wrasse și lovi cu ea. Creatura își luă zborul contra vântului, dar o clipă mai târziu alte gheare îi zgâriau creștetul; era atacat de alte două păsări.

Porni să gonească în sus, tot mai rapid, cu păsările – *dacă* erau păsări – cârâind strident și fâlfâind în jurul lui, uneori întinzându-se pentru a-l izbi în cap sau în ceafă. Erau doar două – celelalte își vedeau de treaba lor, zburând în cerc peste vârful insulei. Doar două, însă mai mult decât suficient. Scurte sclipiri luminoase țâșneau din ghearele ascuțite ca briciul și din ciocurile metalice ce-l loveau; aripile fluturau și plesneau ca niște flamuri în bătaia vântului.

— Ajutor! strigă el inutil. Plecați! Plecați!

Se gândi să fugă înapoi în siguranța „melcului” ce-l aștepta, dar când dădu să se întoarcă pentru a coborî, păsările tăbărâră asupra lui, iar ușa era de acum aproape, mai avea doar câteva trepte de urcat.

Se cățără cu greu, alunecând pe treptele acoperite de gheață, ținându-și sus mâinile protejate de mănușile ferfenițite, în încercarea de a-și feri capul. Simțea cum i se scurg pe față dâre de sânge fierbinte. În ultimele raze de lumină ale zilei văzu ușa în fața lui și se repezi către ea, dar era prea ocupat să se ferească de clonțurile ascuțite ce-l împungeau și de ghearele tăioase ce-l zgâriau ca să mai poată forța încuietoarea. Deznădăjduit, ridică arma și trase în sus. Ecoul pocniturii se lovi

de stânci, iar una dintre păsările cu ochi verzi se prăbuși pe lângă el în valuri, lăsând în urmă o dâră prelungă de fum. Cealaltă se retrase, apoi se aruncă din nou spre el. Tom își feri fața și arma îi scăpă din mâinile pline de sânge, se lovi de balustradă și căzu în întunericul de dedesubt.

Lama albă a fasciculului de lumină al unui reflector spintecă faleza, oprindu-se în el prin vârtejul de aripi și umbre fluturând. Se lipi de ușă. O sirenă porni să urle, apoi încă una și încă una, ecourile lor fiind amplificate de stânci.

— Wrasse! țipă el. Caul! Ajutor!

Părea imposibil ca totul să fi mers atât de prost, atât de repede.

•••

O voce se auzi printre pârâituri în radioul *Viermelui cu Șurub.*

— L-au prins!

Calm, Wrasse încuviință din cap. Unchiul îi spusese că probabil așa avea să se întâmple.

— Puneți în mișcare camerele-crab, spuse el în radio. Avem doar câteva minute până-și vor da seama că e singur.

Începu să apese butoane și să învârtă comutatoare. Un sas se deschise în cocă, eliberând un balon de transport vechi și uzat. În timp ce balonul se înălța prin vălmășagul de păsări și conurile de lumină ale proiectoarelor din preajma vârfului insulei, magneții *Viermelui* se desprinseră de ponton unul câte unul, iar submersibilul își strânse picioarele și se scufundă în adânc ca o piatră.

•••

Ușa de metal se deschise scăldându-l pe Tom în lumină galbenă. Îi părea atât de bine să scape de păsări, încât fu aproape ușurat când gărzile îl înșfăcară. Îi legară mâinile la spate, îl apucară de picioarele ce-i tremurau și unul dintre ei îi vârî sub bărbie gura unui automat Weltschmerz.

— Mulțumesc, repetă bâlbâindu-se. Îmi pare rău.

Gărzile îl târâră înăuntru, trântiră ușa și-l aruncară pe podeaua rece. Îl luară apoi pe sus și îl duseră de-a lungul unui coridor, în vreme ce din tavan se auzeau glasuri. Afară se lansau rachete. Vocile vorbeau aersperanto, cu accente din răsărit și multe cuvinte în dialect pe care Tom nu le înțelegea.

— E singur? se auzi vocea unei femei, ciudat de familiară.

— Credem că da, comandante. Un (cuvânt neinteligibil) l-a găsit pe scară.

Femeia vorbi din nou. Tom nu desluși cuvintele, dar probabil că întrebase cum ajunsese el aici, deoarece una dintre voci îi răspunse:

— Balon. Un balon de doi oameni. Bateriile noastre l-au doborât.

Se auzi ceva ce suna ca o înjurătură.

— De ce nu l-au văzut venind cei din turnurile de pază?

— Santinela a zis că a apărut pur și simplu.

— N-a fost niciun balon, șopti Tom, confuz. Prizoniera, comandante…

— Ia să-l vedem…

— Îmi pare rău, murmură Tom, simțind gust de sânge.

Cineva îi băgă în ochi o lanternă, iar când putu deschide ochii din nou văzu că fata care semăna cu Sathya se apleca asupra lui, numai că nu doar semăna cu Sathya, ci chiar *era* ea.

— Salut! Mulțumesc. Îmi pare rău, șopti el.

Sathya îl privi cu atenție printre dârele de sânge și șuvițele de păr ud ce-i acopereau fața și deodată ochii i se măriră, apoi se îngustară și o sclipire feroce luci în ei în clipa în care îl recunoscu.

•••

După câteva luni în care nu avuseseră ce să spioneze, Băieții Pierduți aveau acum prea multe. Se înghesuiau unii în alții în fața ecranelor, străduindu-se să deslușească ce făceau Uscații. Caul dădu din coate ca să ajungă în față și-l zări pe Tom dus în grabă de o trupă de gărzi în uniforme albe, organizate ca o grămadă de rugby. Pe alt ecran se vedea biroul comandantei, gol, cu cina doar pe jumătate mâncată pe masa de lucru. Un al treilea ecran arăta aviatori ce se adunau lângă aeronavele lor într-un hangar încăpător, de parcă Furtuna Verde presupunea că apariția lui Tom ar fi putut semnifica începutul unui atac. Celelalte ecrane erau întunecate. Zeci de crabi teleghidați fuseseră amplasați mai demult în așteptare la gura de evacuare a canalizării Cuibului, iar acum Băieții Pierduți profitau de tevatura iscată de Tom pentru a saborda baza. Micuțele mașinării ieșiră roind dintr-o toaletă dezafectată, printr-o gură de aerisire, și se răspândiră în conductele și în coșurile de tiraj

ale bazei, trecând prin grilaje de securitate și dezactivând senzorii, zgomotul lor fiind acoperit de vuietul sirenelor.

În mijlocul zarvei, Caul simți cum „melcul” trepidează în momentul andocării *Viermelui.* O clipă mai târziu, Wrasse intră prin sasul pneumatic, părând încordat și nervos. Începu să pună sacadat o serie de întrebări despre timpul de reacție al Furtunii Verzi.

— Sunt rapizi, răspunse unul dintre băieți.

— Mă bucur că nu pe mine m-a trimis Unchiul să-i zgândăr!

— Primele care-au dat alarma au fost un fel de păsări dresate care păzeau scara.

— Noi vom fi pregătiți pentru ele.

Caul îl trase pe Wrasse de mâneca jachetei până când tânărul se întoarse spre el, sâcâit.

— Înțelegerea a fost că rămâi să-l aștepți pe Tom! strigă Caul. Dacă evadează? Cum va putea fugi fără *Viermele cu Șurub*?

— Amicul tău a pățit-o, iubitor-de-Uscați ce ești, zise Wrasse împingându-l cât colo. Nicio grijă. Totul merge exact așa cum a planificat Unchiul.

•••

Se auzi o cheie în broască și ușa se deschise cu o smucitură. Zgomotul o trezi pe Hester brusc. Se ridică în picioare, dar Sathya pătrunse în celulă cu pași hotărâți și-i dădu un pumn ce o culcă din nou la pământ. După ea intrară mai mulți soldați care târau o siluetă udă leoarcă, picurând de apă și atârnând inertă. Hester nu-l recunoscu, nici măcar când Sathya îl apucă pe Tom de cap și-i arătă chipul învinețit, cu sângele șiroind, însă văzu jacheta de piele, lungă, de aviator, și se gândi: „Tom are o haină ca asta”, ceea ce o făcu să-l privească încă o dată, chiar dacă era cu neputință să fie el.

— Tom? șopti ea.

— Nu te preface că ești surprinsă! țipă Sathya. Vrei să mă faci să cred că nu-l așteptai? De unde a știut că ești aici? Ce plan aveați? Pentru cine lucrați?

— Pentru nimeni! se apără Hester. Pentru nimeni!

Începu să plângă, în timp ce gărzile îl forțau pe Tom să stea în genunchi alături de ea. Tânărul venise s-o salveze și părea speriat și chinuit, însă cel mai rău dintre toate era că nici nu știa ce făcuse ea: venise până aici ca să-ncerce s-o salveze, iar ea nu merita asta.

— Tom, suspină ea.

— Am avut încredere în tine! strigă Sathya. M-ai păcălit, la fel cum ai înșelat-o și pe biata Anna, făcând pe nevinovata, făcându-mă să mă-ndoiesc de mine însămi, iar în tot acest timp îl așteptai pe complicele tău. Care era planul vostru? Vă așteaptă vreo navă? A avut Blinkoe vreo-nțelegere cu voi? Presupun că aveați de gând să-l răpiți pe Popjoy și să-l luați cu voi într-unul dintre orașele voastre jegoase, așa încât *ei* să se aleagă cu Stalkerii lui.

— Nu, nu, nu, nici vorbă, ai înțeles totul greșit, spuse Hester plângând.

Dar își dădea seama că nimic din ce-ar fi spus n-ar fi convins-o pe Sathya că apariția bruscă a lui Tom nu făcea parte din vreun complot al Ligii Tracționiste.

Cât despre Tom, era prea înfrigurat și prea traumatizat ca să mai poată înțelege ceva din ceea ce se petrecea. Totuși auzi glasul lui Hester, ridică privirea și o văzu ghemuită lângă el. Uitase cât era de urâtă.

Sathya îl înșfăcă de păr și-i apăsă capul în jos, dezgolindu-i ceafa. Auzi fâsâitul sabiei scoase din teacă, un huruit în conductele din plafon și pe Hester strigându-l pe nume, apoi închise ochii.

•••

Pe ecranele Băieților Pierduți, sabia scoasă luci ca o flacără albă. Vocea Sathyei avea un timbru metalic în radiourile crabilor, rostind lucruri nebunești despre comploturi și trădări.

— Fă ceva! țipă Caul.

— E doar un Uscat, îl avertiză Skewer pe un ton încă binevoitor. Lasă-l!

— Trebuie să-l ajutăm! O să moară!

Wrasse îl dădu pe Caul la o parte.

— Oricum trebuia să moară, prostule! strigă el. Ai crezut vreo clipă că Unchiul avea de gând să-l lase să plece, după ce a văzut atâtea? Chiar dac-ar fi reușit s-o scoată pe fată de-acolo, aveam ordin să-i interoghez și să-i execut. Rolul lui Tom era doar să creeze o diversiune.

— Dar de ce? protestă Caul. Doar ca să mai introduci câteva camere? Doar ca Unchiul să poată vedea ce-i în Camera Memoriei?

Wrasse îi dădu un pumn, azvârlindu-l în consola de comenzi.

— Unchiul și-a dat seama acum câteva luni ce-i în Camera Memoriei. N-am băgat înăuntru niște camere video simple, ci bombe. Le amplasăm pe poziții, îi lăsăm câteva ore pe Uscați să se liniștească, apoi aruncăm totul în aer, intrăm și dăm o lovitură adevărată.

Caul privi ecranele, simțind în gură gustul sângelui ce-i curgea din nas. Ceilalți băieți se fereau de el, de parcă se temeau să nu se molipsească de grija față de Uscați ca de un fel de gripă. Se prinse de consola de bord încercând să se ridice și văzu chiar lângă degetele lui seria de butoane roșii cu capace de protecție. Se uită o clipă la ele. Până atunci nu mai văzuse niciodată asemenea comenzi, dar putea ghici la ce foloseau.

— Nu! strigă cineva. Nu încă!

Într-o secundă, înainte ca să poată fi oprit, deschise capacele cât mai multor butoane și lovi în ele cu pumnii.

Ecranele se stinseră.

Capitolul 28: Dezlegând vântul

Ceva îl lovi în spate și căzu cu fața-n jos pe podeaua rece. „Gata, asta e, am murit!” se gândi Tom. Nu era mort, dar simțea piatra umedă sub obrazul său. Se rostogoli pe spate și văzu că o explozie prăbușise tavanul. O explozie puternică, judecând după moloz și praf, una care ar fi trebuit să producă zgomot. Totuși n-auzise nimic și continua să n-audă nimic, deși bucăți mari din acoperiș cădeau lângă el și putea desluși siluete agitându-se cu lanterne și strigând. Dar nu auzea decât bâzâitul, șuieratul și zumzetul din interiorul propriului său craniu și nici când strănută nu auzi niciun sunet, însă niște degete mici, fierbinți, se încleștară de mâna lui și-l traseră în sus, iar el ridică ochii și o văzu pe Hester, strălucind în raza unui proiector asemenea unei statui luminate, numai că ea îi striga ceva, trăgându-l și arătând spre ușă, și el se târî de sub ceva greu care căzuse peste el, ceva ce se dovedi a fi trupul Sathyei, iar Tom se gândi că poate era rănită grav și ar trebui să încerce s-o ajute. Însă Hester îl trăgea spre ușă, împiedicându-se de corpurile unor oameni care cu siguranță muriseră, și se aplecă să treacă pe sub rămășițele unei conducte termice fumegânde, complet distruse, ce arăta

de parcă ar fi explodat din interior. În clipa în care se întoarse să privească înapoi, cineva trase în el și văzu fulgerarea armei și simți glonțul zburând pe lângă urechea lui, dar tot nu auzi nimic.

Apoi o luară la fugă în jos pe niște scări. Trecură prin alte uși, care se închiseră în urma lor. Se opri o clipă să-și tragă sufletul, se aplecă, tuși, încercă să-nțeleagă ce se petrecuse. Explozia… conducta termică…

— Tom!

Hester se aplecase spre el, dar glasul ei suna departe, estompat și tremurat, ca și cum ar fi strigat sub apă.

— Ce este?

— Nava! urlă ea. Unde-i aeronava ta? Cum ai ajuns aici?

— Submarin, spuse el. Dar cred c-a plecat.

— Cum?

Și ea era la fel de surdă ca el.

— S-a dus!

— Cum? La capătul coridorului, prin praf și prin fum se vedea lumina unor lanterne. O s-o luăm pe *Jenny*! strigă ea și-l împinse pe Tom spre altă scară.

Prin întunericul și fumul din jur, Tom începu să-și dea seama că fuseseră și alte explozii, nu doar cea din celulă. Pe unele coridoare încă sclipeau lumini, dar în majoritatea curentul electric era întrerupt. Grupuri de soldați speriați și dezorientați alergau luminându-și calea cu lanterne. Era destul de ușor pentru Tom și Hester să-i vadă venind și să se ascundă, strângându-se în nișele adânci ori intrând în pasaje laterale pline de moloz. Treptat, tânărului îi reveni auzul și țiuitul din urechi făcu loc urletului continuu, amenințător al alarmelor. Hester îl îmbrânci în deschizătura unei scări în clipa în care câteva siluete trecură alergând pe lângă ei – aviatori de data asta.

— Nici măcar n-am idee unde ne aflăm, mormăi ea după ce rămaseră singuri. Nu-mi pot da seama în întuneric. Se uită la Tom, care avea chipul plin de praf, și surâse larg. Cum ai simțit explozia?

•••

Fusese cea mai grea decizie din viața lui Wrasse. Aproape că-și pierduse cumpătul, o clipă, în *Fantoma unui Purice,* în timp ce se holba cuprins de panică la ecranele inerte. Toate planurile Unchiului – aruncate în aer! Tot ce construiseră cu atâta muncă

– transformat în praf și pulbere! Crabii – declanșați înainte de a fi fost măcar amplasați pe pozițiile prestabilite!

— Ce facem, Wrasse? întrebă unul dintre băieți.

Aveau doar două variante. Să plece acasă și Unchiul să-i jupoaie de vii fiindcă s-au întors cu mâna goală. Ori să-i dea drumul.

— Îi dăm drumul, hotărî el. Simți cum își recapătă forța, în timp ce ceilalți începură să alerge după arme, plase, dispozitive, prinzându-și pe cap lanterne, luându-l pe Caul cu ei. Skewer, Baitball, voi rămâneți aici, la camerele video; ceilalți veniți cu mine!

Și așa, în timp ce oamenii Furtunii Verzi, pradă panicii, se certau și încercau să stingă focurile declanșate de crabi, iar spoturile reflectoarelor brăzdau cerul și baterii de rachete trăgeau salvă după salvă în atacatori imaginari, un „melc” agil, prevăzut cu dotări speciale, se desprinse de postul de supraveghere și pluti până la ponton. Băieții Pierduți se grăbiră să iasă, urcând rapid și în tăcere pe scara pe care suise Tom o oră mai devreme.

Aproape de vârf, o pasăre-Stalker îi depistă și unul dintre băieți căzu peste balustradă și se prăbuși urlând în valurile de dedesubt. Altul fu lovit de un glonț tras dintr-un amplasament de pe stânci și Wrasse trebui să-l lichideze, deoarece primise de la Unchiul ordin să nu lase pe nimeni în urmă care să poată fi interogat de Uscați. Apoi se găsiră în fața ușii și intrară, orientându-se după planurile aproximative ale nivelului pe care erau, spre Camera Memoriei, lăsând băieți în urmă la răscruci, ca să păzească ruta de evadare. Întâlniră soldați panicați ai Furtunii Verzi bâjbâind prin fum și Băieții Pierduți îi omorâră, fiindcă aveau de la Unchiul și acest ordin: să nu lase viu niciun martor.

Gardienii ce păzeau Camera Memoriei fugiseră. Încuietorile masive îl derutară pe Wrasse doar o clipă; deoarece curentul fusese oprit, când împinse în ușă, aceasta se deschise glisând ușor. Lanternele Băieților Pierduți luminară o pasarelă ce ducea la o platformă centrală unde cineva pășea încolo și-ncoace ca un animal sălbatic ținut în cușcă. O mască de bronz cu un luciu mat apăru deodată în lumină.

Se traseră înapoi speriați. Numai Wrasse avea cât de cât idee despre ce anume fuseseră trimiși să fure, dar nici el nu văzuse

vreodată așa ceva. Unchiul îl avertizase să nu atace frontal creatura aceea; *Luați-o prin surprindere,* ordonase el, *de deasupra ori din spate*; *aruncați pe ea plasele și cârligele, mai înainte de a-și da seama ce se-ntâmplă.* Dar acum nu mai era vreme și, chiar dacă ar fi fost, Wrasse nu era convins c-ar fi reușit. Părea foarte *puternică*! Pentru prima oară în viață începu să se întrebe dacă Unchiul știa într-adevăr cel mai bine.

Își ascunse frica pe cât putu.

— Asta-i, spuse. Asta-i ceea ce vrea Unchiul. Hai s-o prindem.

Băieții Pierduți își ridicară armele, săbiile, frânghiile, lanțurile, căngile magnetice și plase metalice grele cu care îi echipase Unchiul și începură să se apropie traversând puntea.

La rândul său, Stalkerul își flexă brațele și ieși să-i întâmpine.

•••

Se auzeau focuri de armă izolate și rafale, deși, din pricina ecourilor amestecate ce răsunau pe coridoarele joase, era greu de spus de unde proveneau. Tom și Hester alergau mai departe, urmând harta bazei aeriene pe care fata o avea vag în minte. Trecură pe lângă cadavre: trei trupeți ai Furtunii Verzi, apoi un tânăr în haine de culoare închisă, nepotrivite între ele, cu un smoc de păr blond, aspru, ieșind de sub fesul din lână neagră. Tom tresări, crezând o clipă că-l zărise pe Caul, dar acesta era mai în vârstă și mai voinic, cineva din echipajul lui Wrasse.

— Băieții Pierduți sunt aici, spuse el.

— Cine-s ăia? întrebă Hester.

Tom nu răspunse, ocupat să priceapă ce se întâmpla și ce rol jucase el în toate astea. Înainte ca fata să întrebe din nou, un zgomot asurzitor izbucni undeva în apropiere: focuri de armă, la început neîntrerupte, apoi tot rare, în rafale violente și sporadice, punctate de țipete, un ultim urlet cumplit, după care se lăsă tăcerea.

Până și sirenele se opriseră.

— Ce-a fost *asta*? întrebă Tom.

— De unde să știu? Hester luă lanterna băiatului mort și o zbughi în jos pe alte scări, târându-l pe Tom după ea. Să ieșim de-aici…

Tom o urmă bucuros. Îi plăcea senzația mâinii ei care o ținea pe a lui, călăuzindu-l. Se întrebă dacă ar trebui să-i spună asta și dacă era momentul să-și ceară iertare pentru ce se petrecuse în Anchorage. Dar, înainte de a apuca să-i spună ceva, ajunseră la

capătul scărilor și Hester se opri, respirând greu, făcându-l și pe el să stea pe loc.

Se aflau într-un fel de anticameră, unde o ușă circulară metalică era larg deschisă.

— Zei și zeițe! zise Hester încet.

— Ce-i?

— S-a întrerupt curentul și încuietorile au cedat! Și bariera electrică! A evadat!

— Cine?

Ea respiră adânc și se târî spre ușă.

— Vino! îi spuse lui Tom. E o ieșire spre hangar…

Trecură amândoi pe ușă. Chiar deasupra capetelor lor atârna un nor gros de fum de armă, ca un baldachin alb, ce forma rotocoale și goluri. În întunericul dens picura încet un lichid. Hester lumină cu lanterna de-a lungul pasarelei, măturând cu raza băltoace și pârâiașe de sânge, urme de pași însângerați ce semănau cu desenul unui dans violent, picături de sânge ce cădeau din plafonul ce se arcuia deasupra. Pe pasarelă se zăreau câteva siluete întinse. La prima vedere păreau mormane de haine, până când, privind mai atenți, începură să deslușească mâini și fețe. Tom recunoscu câteva chipuri, pe care le văzuse în navele din postul de urmărire. Dar pentru ce veniseră aici? Ce pățiseră? Începu să tremure necontrolat.

— Lasă-i, zise Hester și-și îndreptă lanterna spre platforma centrală.

Era goală, cu excepția unui veșmânt cenușiu, mânjit de sânge, abandonat ca o crisalidă lepădată chiar în mijloc. Stalkerul plecase; fără îndoială pornise să vâneze alte victime în labirintul de camere și de coridoare de deasupra lor. Hester îl luă din nou de mână pe Tom, conducându-l repede prin capătul îndepărtat al încăperii, până la ușa pe care trecuse de atâtea ori cu Sathya și cu ceilalți, în zilele bune ale Stalkerului. În scara de dincolo, aerul răsuna de sunete slabe ca niște glasuri de stafii.

— Scara asta duce la hangarul unde se află *Jenny,* explică ea, coborând-o în goană, cu Tom în spatele ei.

Ajunseră la capătul treptelor, iar de aici culoarul făcea o cotitură și se lărgea brusc în hangar. În strălucirea lanternei lui Hester, Tom zări atârnând deasupra lui anvelopa roșie, peticită, a lui *Jenny Haniver.* Fata găsi pe perete o consolă de comandă și trase o manetă. Undeva pe plafonul întunecat scripeții scârțâiră

și fulgi de rugină începură să cadă de pe cablurile de oțel ce deschideau ușile blindate ale hangarului. În golul ce se căsca tot mai mult în fața lor, pe faleză, se vedea o pistă îngustă de aterizare. Ceața se lăsase de jur-împrejurul Cuibului, un peisaj alb, dens, ca de vis, cu stânci și talazuri ce înspumau marea. Cerul era însă senin și lumina stelelor și a sateliților morți pătrundea în hangar, dezvăluind platforma de andocare pe care se afla *Jenny Haniver* și urme de pași însângerați pe podeaua din beton.

Din umbra de sub paletele de ghidare ale lui *Jenny* se ivi o siluetă înaltă, blocând calea spre ușa pe care intraseră. Doi ochi verzi pluteau în beznă aidoma unor licurici.

— Pe Quirke! gemu Tom. Ce-i asta? E cumva… E…

— E domnișoara Fang, zise Hester. Dar nu-i ea însăși.

Stalkerul păși spre ei, în lumina ce pătrundea prin ușile deschise ale hangarului. Reflexe slabe, albăstrui, șerpuiau pe membrele lungi din oțel, pe torsul blindat, pe masca din bronz, scânteind zgârieturile și crestăturile făcute de gloanțele inutile ale Băieților Pierduți. Sângele lor încă picura din ghearele Stalkerului, acoperindu-i brațele metalice ca niște mănuși lungi, roșii.

Stalkerului îi plăcuse masacrul din Camera Memoriei, dar după ce-l ucisese pe ultimul Băiat Pierdut nu știuse ce să facă mai departe. Mirosul prafului de pușcă și sunetele îndepărtate ale bătăliei, reverberate pe coridoare, îi treziseră instinctele de Stalker, însă privi cu precauție ușa deschisă, amintindu-și barierele electrice ce-l împiedicaseră ultima dată când încercase să iasă. Până la urmă alesese cealaltă ușă, mânat de impulsuri pe care nu le înțelegea, spre hangar și spre vechea aeronavă roșie ce aștepta acolo. Pe întuneric se învârtise în jurul lui *Jenny,* trecându-și degetele metalice peste bordajul din lemn vopsit al nacelei, când dăduseră buzna Hester și Tom. Resorturile ghearelor i se activară, scoțându-le din nou, iar nevoia feroce de a ucide izbucni prin vinele electrice ca un șoc de înaltă tensiune.

Tom se întoarse, gândindu-se să fugă spre pistă, dar se lovi de Hester, care alunecase pe podeaua plină de sânge și căzuse. Se aplecă s-o ajute, când, deodată, Stalkerul se repezi deasupra lor.

— Domnișoara Fang? șopti Tom, privind în sus spre chipul straniu și totuși familiar.

Stalkerul îl privi ghemuindu-se peste fată pe cimentul pătat de sânge și un flux de memorie, aproape neinteligibil, se iscă brusc în mașinăria creierului său, iritant și confuz. Ezită, agitându-și ghearele. Oare unde-l mai văzuse pe băiatul ăsta? Portretul lui nu se aflase printre cele prinse pe pereții Camerei, dar îl cunoștea. Își aminti cum zăcea în zăpadă, chipul lui privind-o de deasupra. Din spatele cagulei, buzele moarte articulară un nume.

— Tom Nitsworthy?

— Natsworthy, spuse Tom.

Amintirea stranie zvâcni din nou în craniul Stalkerului. Nu știa de ce băiatul îi părea atât de familiar, ci doar că nu dorea ca el să moară. Făcu un pas înapoi, apoi încă unul. Ghearele i se retraseră, alunecând înapoi în teci.

— Anna!

Vocea, un țipăt ascuțit, răsună tare în hangarul ce semăna cu o peșteră, făcându-i pe toți trei să-ntoarcă privirile spre ușă. Sathya stătea acolo, cu o lanternă într-o mână și sabia în cealaltă, cu chipul și părul pline de praf din tencuială și sângele curgând din rana din creștet unde o lovise o bucată din conducta ce explodase. Puse jos lanterna și se apropie repede de Stalker.

— Anna! Te-am căutat peste tot! Ar fi trebuit să-mi închipui că ești aici, cu *Jenny*…

Stalkerul nu se mișcă, ci doar întoarse fața metalică în jos ca să-l privească pe Tom încă o dată. Sathya se opri brusc, observând abia acum siluetele ghemuite la picioarele ei.

— I-ai prins, Anna! Bravo! Sunt dușmanii noștri, înțeleși cu cei care ne-au atacat. Ei sunt cei care te-au ucis! Omoară-i!

— Toți inamicii Furtunii Verzi trebuie să moară, încuviință Stalkerul.

— Așa-i, Anna! îndemnă Sathya. Ucide-i acum! Ucide-i așa cum i-ai ucis și pe ceilalți!

Stalkerul înclină capul într-o parte. Lumina verde din ochii săi scăldă chipul lui Tom.

— Atunci îi ucid eu! strigă Sathya, făcând un pas înainte și ridicându-și sabia.

Stalkerul făcu o mișcare rapidă. Tom țipă de groază și o simți pe Hester strângându-se și mai aproape de el. Ghearele de oțel

lucină scurt în lumina lanternei și sabia Sathyei căzu zăngănind pe podea, cu mâna încă încleștată pe mâner.

— Nu, zise Stalkerul.

Câteva clipe se așternu tăcerea, în timp ce Sathya se uita, nevenindu-i să creadă, la sângele ce-i țâșnea din ciotul brațului amputat.

— Anna! șopti ea, căzând în genunchi și prăbușindu-se cu fața în jos.

Tom și Hester priveau fără să vorbească, fără să respire, nemișcați, ghemuiți, făcându-se cât mai mici cu putință, de parcă, dacă nu s-ar fi mișcat, Stalkerul ar fi putut uita de prezența lor. Dar el se întoarse spre ei și-și ridică din nou ghearele șiroind de sânge.

— Plecați, le șopti, arătând spre *Jenny Haniver.* Plecați și nu mai ieșiți niciodată în calea Furtunii Verzi.

Tom se holba, ghemuit lângă Hester, prea speriat să se miște, însă fata făcu așa cum i spusese și se ridică, târându-l după ea spre navă.

— Haide, pentru numele zeilor! Ai auzit ce-a spus!

— Mulțumesc, izbuti Tom să șoptească, amintindu-și de bunele maniere în timp ce se strecurau pe lângă Stalker și suiau pe schela de acces la bordul lui *Jenny.*

Interiorul nacelei avea un iz rece, neplăcut, după timpul îndelungat petrecut la sol, dar când Hester porni motoarele, ele se treziră la viață murmurând cu trepidația veche și familiară, până când duduitul lor umplu hangarul. Tom se strecură în scaunul pilotului, încercând să nu se uite la creatura care stătea și-l privea, cu blindajul bălțat din pricina reflexiilor verzi și roșii ale luminilor de zbor ale navei.

— Ea chiar ne lasă să plecăm? întrebă el. Îi clănțăneau dinții și tremura atât de violent, încât abia putea ține comenzile. De ce? De ce nu ne omoară și pe noi ca pe ceilalți?

Hester dădu din umeri și porni instrumentele de zbor și radiatoarele. Își aminti de Shrike și de emoțiile ce-l făceau să adune automate stricate ori să salveze un copil desfigurat în agonie.

— Nu este o *ea,* nu-i un om, ci altceva. Nu știm ce gândește. Hai să plecăm până nu se răzgândește.

Clamele de andocare se desprinseră, motoarele capsulate se întoarseră în poziția de decolare și *Jenny* se înălță nesigură din

locașul ei și începu să zboare lin în noapte, zgâriind în treacăt o giruetă de pe peretele hangarului. Stalkerul ieși pe pista de aterizare și privi cum vechea aeronavă se îndepărta de Cuibul Tâlharilor, pierzându-se în ceață înainte ca bateriile de rachete ale Furtunii Verzi să decidă dacă era prieten sau inamic. Și din nou frântura stranie de amintire pluti ca un fluture în mintea Stalkerului; acel Născut-o-Singură-Dată numit Tom, îngenuncheat peste ea în zăpadă, rostind:

— Domnișoară Fang! Nu-i cinstit! El a așteptat până te-a orbit proiectorul!

Preț de o clipă, simți o satisfacție bizară, ca și când ar fi întors o favoare.

•••

— În ce direcție? întrebă Tom când Cuibul Tâlharilor rămăsese la vreun kilometru și jumătate în spatele lor, pierdut în ceață, și el se simți destul de calm încât să poată vorbi din nou.

— Nord-vest, răspunse Hester. Spre Anchorage. Trebuie să mă-ntorc acolo. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Pennyroyal, ghici Tom. Știu. Mi-am dat seama chiar înainte să plec. N-am mai avut timp să spun nimănui. Ai avut dreptate în ceea ce-l privește. Ar fi trebuit să te ascult.

— Pennyroyal? Hester se uită la el nedumerită, de parcă ar fi vorbit într-o limbă pe care n-o înțelegea, apoi clătină din cap. Arkangel e pe urmele lor.

— Pentru numele lui Quirke! șopti Tom. Ești sigură? Dar de unde putea afla Arkangel care-i ruta lui Anchorage?

Hester trecu la comenzi și fixă direcția spre nord prin nord-vest. Apoi se întoarse către el, cu mâinile la spate, încleștate pe muchia consolei de comandă atât de strâns, încât o durea, și rosti:

— Te-am văzut sărutând-o pe Freya… și am… am…

Cuvintele îi erau întrerupte de intervale de tăcere glacială. Dorea să-i spună adevărul, și încă foarte tare, dar când îi văzu chipul rănit, înfricoșat, simți că nu era în stare.

— Îmi pare rău, spuse Tom.

— Nu contează. Și mie-mi pare rău.

— Ce-o să facem?

— În legătură cu ce?

— Ei nu pot merge mai departe dacă în fața lor se întinde doar un continent mort, nici nu se pot întoarce dacă Arkangel îi urmărește.

— Nu știu, zise Hester. Mai întâi s-ajungem acolo. Pe urmă găsim noi ceva.

— Dar ce putem face…? dădu Tom să întrebe, însă n-apucă să termine fraza, fiindcă Hester îl luă în brațe și-ncepu să-l sărute.

•••

Sunetul motoarelor lui *Jenny Haniver* se auzi tot mai slab, până când nici măcar urechile Stalkerului nu-l mai putură percepe. Amintirea care-l făcuse să-i cruțe pe Tom și pe Hester se estompa de asemenea, destrămându-se ca un vis. Își comută ochii pe vederea de noapte și se întoarse în hangar. Mâna retezată a Sathyei se răcea repede, dar vedea în infraroșu că trupul mai avea un halo vag de căldură. Stalkerul păși sacadat, fără zgomot, pe amortizoarele sale, spre Sathya, o apucă de păr, o ridică și o scutură până se trezi și începu să geamă.

— Pregătește aeronavele și armamentul. Părăsim baza.

Sathya bolborosi ceva, cu ochii ieșiți din orbite de durere și de groază. Asta așteptase Stalkerul tot timpul în care-l ținuse închis în Camera Memoriei, arătându-i fotografii și punându-i muzica preferată a bietei Anna? Bineînțeles! Pentru asta fusese construit! Oare nu-i ceruse chiar ea lui Popjoy s-o resusciteze pe Anna, astfel încât să fie gata să comande Liga?

— Da, Anna, scânci ea. Sigur că da, Anna!

— Nu sunt Anna, zise Stalkerul. Sunt Stalker Fang și m-am săturat să m-ascund aici.

Alți Născuți-o-Singură-Dată intrau acum pe furiș în hangar: soldați, oameni de știință, aviatori, toți în stare de șoc, fără comandant, în deruta de după bătălia cu misterioșii agresori. Doctorul Popjoy li se alăturase și, când Stalkerul se întoarse spre ei, îl împinseră repede în față. Târând-o pe Sathya ca pe o păpușă stricată, Stalkerul se apropie de el, destul încât să detecteze mirosul de sudoare sărată ce-i ieșea prin pori și să-i simtă respirația înspăimântată.

— Mi te vei supune, doctore! zise el. Prototipurile tale trebuie activate imediat. Ne întoarcem la Shan Guo, adunând forțe din mers, de la alte baze ale Furtunii Verzi. Elementele Ligii Antitracțiune care ne opun rezistență vor fi lichidate. Vom prelua controlul asupra șantierelor navale, arsenalelor, taberelor

de antrenament și fabricilor de armament. Pe urmă vom dezlănțui o furtună ce va șterge de pe suprafața Pământului, pentru totdeauna, Orașele cu Tracțiune.

PARTEA A III-A

Capitolul 29: Gruia

— Vreau să-ți spun o povestioară, rosti glasul. Atârni comod acolo? Atunci să-ncep.

Caul deschise ochii. Mai bine zis, deschise un ochi, întrucât celălalt era umflat și învinețit. Ostracizat în *Viermele cu Șurub* pe drumul de întoarcere acasă de la Cuibul Tâlharilor, luase o bătaie soră cu moartea de la supraviețuitorii echipajului lui Wrasse. Când își pierduse cunoștința, crezuse că-i sosise clipa morții și se bucurase, iar în ceea ce-și închipuise a fi ultimul său gând se simțise mândru că-i ajutase pe Tom și pe Hester să scape. Apoi se trezi în Grimsby, bătăile începură din nou și curând nu mai simți nicio mândrie. Nu-i venea să creadă că putuse fi atât de prost încât să-și piardă viața ca să salveze doi Uscați.

Unchiul le rezervase o pedeapsă specială băieților care-l dezamăgeau. Îi pusese pe ceilalți să-l târască pe Caul în hangarul „melcilor”, să-i treacă în jurul gâtului o funie legată de gruia de andocare a *Viermelui* și să-l ridice puțin pentru a-l ucide prin strangulare lentă. În schimbul de zi, în timp ce atârna acolo legănându-se, abia respirând, Băieții Pierduți stăteau în jurul lui batjocorindu-l, strigând și aruncând în el cu resturi de mâncare și gunoaie. Iar când începea schimbul de noapte și toți se duceau în dormitoare, se declanșa vocea. Era o șoaptă atât de nedeslușită, încât Caul crezu inițial că mintea îi juca feste; se dovedi însă suficient de reală. Era vocea Unchiului, abia auzindu-se din difuzorul aflat lângă capul său.

— Ești treaz, Caul? Mai trăiești? Micul Sonar a rezistat aproape o săptămână atârnat așa. Îți amintești?

Caul se forță să inspire puțin aer prin buzele tăiate și umflate, prin spațiile goale unde fuseseră dinții din față. Funia scârțâi, răsucindu-se lent, în așa fel încât hangarul păru să se învârtă la nesfârșit și văzu pe rând băltoacele întunecate, „melcii” tăcuți și

siluetele zugrăvite pe plafon. Auzea respirația constantă a Unchiului.

— În vremea tinereții mele, spuse Unchiul (am fost și eu odată tânăr, la fel ca tine, deși, spre deosebire de tine, am ajuns la o vârstă pe care n-o vei mai apuca), locuiam la bordul lui Arkangel. Mă numeam Stilton Kael și făceam parte dintr-o familie înstărită, care deținea magazine, hoteluri, afaceri cu bunuri recuperate, franciza pentru fabricarea plăcilor pentru șenile. Când aveam optsprezece ani mi se încredințase deja conducerea antrepozitului de obiecte recuperate al familiei. Nu c-aș fi văzut afacerea cu recuperări ca fiind destinul meu, înțelegi? Visam să fiu poet, să scriu poeme epice mărețe și numele meu să dăinuie veșnic, ca al bătrânului ăla, cum-îl-cheamă, știi tu, Cutare, tipul ăla grec, orb... Când te gândești cum se alege praful de visurile din tinerețe! Dar probabil că de-acum te-ai convins și tu de asta, tinere Caul.

Caul se smuci, sufocându-se, cu mâinile legate la spate și gâtul sugrumat de funie. Leșina uneori, dar când își revenea, vocea era tot acolo, șuierându-și insistent povestea în urechile lui.

— De escrocheria cu obiecte recuperate se ocupau sclavii. Erau foarte numeroși, iar eu îi conduceam. Aveam drept de viață și de moarte asupra lor. Dar într-o zi a sosit o sclavă, o fată care mi-a sucit capul. Era atât de frumoasă! Un poet observă asemenea amănunte. Avea părul ca o cascadă de tuș indian și pielea translucidă. Ochii ca noaptea arctică, negri, însă plini de lumini tainice. Ți-o poți închipui, Caul? Desigur, îți povestesc toate astea fiindcă în curând o să fii mâncărică pentru pești. N-aș vrea ca Băieții mei Pierduți să creadă c-am putut fi vreodată atât de bleg, încât să mă-ndrăgostesc. Slăbiciunea și dragostea n-au ce căuta la un Băiat Pierdut.

Caul se gândi la Freya Rasmussen și se întrebă unde se afla ea și cum îi decurgea călătoria spre America. Preț de o clipă i se păru că o vede lângă el, atât de limpede, încât aproape că-i putea simți căldura trupului, dar glasul Unchiului șopti mai departe, destrămându-i visul:

— Numele sclavei era Anna. Anna Fang. Pentru un poet, avea o anume rezonanță. Am scutit-o de muncile grele, periculoase, i-am dat hrană bună și îmbrăcăminte călduroasă. O iubeam și ea mi-a spus că mă iubește. Aveam de gând s-o eliberez și să mă-

nsor cu ea, fără să-mi pese de familia mea. Dar s-a dovedit că Anna mea își bătuse joc de mine tot timpul. Eu mă gândeam la ea zi și noapte, iar ea se furișa prin depozitele mele de obiecte recuperate, dosind ba o anvelopă veche de aeronavă, ba două motoare capsulate, punându-i pe muncitori să le monteze pe o nacelă sub pretextul că eu ordonasem asta. Vindea cadourile primite de la mine ca să cumpere combustibil și gaz portant. Și într-o zi, pe când căutam încă o rimă la numele Fang și un cuvânt care să-i zugrăvească exact culoarea urechilor, mi s-a raportat că dispăruse. Își construise o aeronavă din toate piesele disparate pe care le furase, înțelegi? Și astfel s-a terminat viața mea în Arkangel. Familia m-a dezmoștenit. Direktorul m-a arestat pentru că ajutasem o sclavă să evadeze. Am fost exilat pe gheață, fără nimic. Absolut nimic.

Caul se chinuia să inhaleze câte o gură de aer, însă niciodată destul încât să-și umple plămânii.

— Așa se oțelesc caracterele, Caul. M-am alăturat unei bande de nomazi ai zăpezii care scoteau la suprafață resturi din epava orașului Grimsby. I-am omorât pe toți, unul câte unul. Apoi le-am luat submarinul. Așa am ajuns aici, dedesubt. Am început cu furtișaguri: șterpeleam tot felul de mărunțișuri ca să-mi acopăr pagubele suferite. Vindeam și informații, deoarece jurasem că nimeni nu-mi va mai putea ascunde vreodată un secret. Așa că, într-un fel, s-ar putea spune că vrăjitoarea aia, Anna Fang, m-a făcut omul care sunt acum.

Numele acela, repetat de multe ori, pătrunse prin spiralele de lumini colorate ce explodau în capul lui Caul.

— Fang, se chinui să articuleze.

— Exact, șuieră Unchiul. E ceva timp de când mi-am dat seama ce pun la cale cei din Cuibul Tâlharilor. Toate imaginile care apăreau, cât erau de nerăbdători s-o găsească pe *Jenny Haniver*… Mi-am spus că ori creaseră un muzeu Anna Fang, ori o înviaseră.

Caul își aminti de postul de urmărire și de momentele violente, confuze de după raid. Câteva camere încă funcționau și operatorii care căutau disperați să dea de urma supraviețuitorilor găsiseră imagini cu Stalkerul Fang și sunetul cumplitei voci moarte ce vorbea despre război.

— De-asta am investit atâta efort în misiunea de la Cuibul Tâlharilor, continuă Unchiul. Ia gândește-te! S-o fur chiar pe cea

care a fost cauza decăderii mele cu atâția ani în urmă. Cariera mea revenea la punctul ei de pornire, ca un șarpe ce-și mușcă coada! Ce act de dreptate poetică! Urma s-aduc Stalkerul aici, să-l reprogramez și să-l înrobesc pentru totdeauna, fără a se odihni vreodată, până se va stinge soarele și va-ngheța lumea. Chiar asta aș fi făcut. Planul ar fi reușit, dacă tu n-ai fi declanșat aiurea bombele-crab și nu l-ai fi obligat pe Wrasse să-și ducă băieții înăuntru prea devreme. Dar ai stricat totul, Caul. Ai provocat un dezastru.

— Te rog…, reuși să îngaime Caul, trăgându-și cu mare efort răsuflarea și închegând cu greu un cuvânt. Te rog…

— Ce mă rogi? scrâșni Unchiul. Să te las să trăiești? Sau să mori? După tot ce mi-ai făcut, nici nu mă gândesc. Trebuie ca băieții să aibă pe cineva pe care să dea vina pentru ce i s-a-ntâmplat lui Wrasse și-al naibii să fiu dacă voi fi eu ăla. Așa c-o să atârni acolo până o să mierlești și până când mirosul o să fie prea insuportabil până și pentru Băieții Pierduți. Abia apoi o să te-azvârlim prin ecluză. Doar ca să-și amintească toți că Unchiul Știe Mai Bine.

Un oftat prelung, zgomot de microfon atins cu degetele, sunetul produs de un difuzor când e deconectat și fâsâitul de fundal al paraziților se stinse. Funia scârțâia, încăperea se rotea, apa mării apăsa pereții și ferestrele lui Grimsby, căutând fisuri pe unde să pătrundă. Caul pluti prin întuneric, se trezi, își pierdu din nou cunoștința.

În camera de sus, Unchiul urmărea pe mai multe ecrane chipul băiatului muribund, ba în prim-plan, ba în plan mediu sau general. Își înăbuși un căscat și se îndepărtă. Până și ochii care văd totul trebuie să doarmă uneori, deși nu-i plăcea să știe asta decât cei mai fideli dintre băieți.

— Păzește-l cu atenție, Gargle! îi ordonă tânărului asistent și urcă scările către dormitor.

Patul aproape că nu se mai vedea, ascuns sub teancuri de hârtii, dosare, cărți, carnete de notițe, cutii de tablă ticsite cu documente. Unchiul se strecură sub cuvertura brodată cu aur (furată de la margraful de Kodz) și adormi imediat.

În visul său, întotdeauna același, era din nou tânăr; surghiunit, fără un ban și cu inima zdrobită.

•••

Când Caul își reveni din nou era încă noapte. Frânghia care-l sugruma începuse să se răsucească. Se luptă deznădăjduit pentru o gură de aer, scoțând horcăieli oribile. Cineva chiar deasupra lui îi șuieră:

— Nu te mai mișca!

Își deschise singurul ochi cu care mai vedea și privi în sus. În întunericul de deasupra capului luci un cuțit care tăia firele groase, smolite, ale frânghiei.

— Hei! reuși să îngaime.

Ultimul fir al funiei cedă. Caul căzu prin întuneric, ateriză dur pe puntea de metal a *Viermelui cu Șurub,* cuprins de spasme și chinuindu-se să respire.

Simți că cineva taie corzile cu care-i erau legate încheieturile și că-l apucă de umeri și-l întoarce cu fața-n sus. Gargle îl privea de deasupra.

Caul încercă să vorbească, dar era prea disperat să respire ca să mai poată articula cuvinte.

— Hai, revino-ți, șopti Gargle. Trebuie să pleci.

— Să plec? întrebă Caul, răgușit. Dar mă vede Unchiul!

Gargle clătină din cap.

— Unchiul doarme.

— Unchiul nu doarme niciodată!

— S-o crezi tu. Oricum, toate camerele-crab care te urmăreau s-au defectat. M-am ocupat eu de asta.

— Dar când va descoperi ce-ai făcut…

— N-o să descopere, rânji Gargle. Am ascuns în cușeta lui Skewer piesele din crabii pe care i-am defectat. Unchiul o să creadă că Skewer e de vină.

— Skewer mă urăște. Unchiul știe asta.

— Dimpotrivă. I-am spus Unchiului cât de bine vă înțelegeați la bordul *Viermelui.* Și că Skew a preluat comanda doar fiindcă era îngrijorat pentru tine. Că ar face *orice* pentru tine. Unchiul crede că tu și Skew sunteți prieteni la cataramă.

— Pe zei! exclamă Caul răgușit, surprins de viclenia puștiului și îngrozit în același timp de ce va păți Skewer.

— Nu-l puteam lăsa pe Unchiul să te omoare, zise Gargle. Ai fost bun cu mine când ne aflam la bordul lui Anchorage. Și acolo e locul tău, Caul. Ia *Viermele cu Șurub* și întoarce-te la Anchorage.

Caul își frecă gâtul care-l durea. Toți anii de pregătire îl învățaseră că a fura un „melc” însemna cel mai groaznic păcat pe care l-ar fi putut comite un Băiat Pierdut. Pe de altă parte, îi părea bine că scăpase cu viață și fiecare respirație ce-i pătrundea în plămânii chinuiți îl convingea și mai mult să facă tot posibilul pentru a rămâne viu.

— De ce Anchorage? îl întrebă pe Gargle. I-ai auzit pe Tom și pe Pennyroyal când vorbeau. Anchorage e condamnat. Și oricum n-aș fi bine-venit acolo. Cum ar primi un hoț ca mine?

— Vei fi mai mult decât bine-venit. Când își vor da seama câtă nevoie au de tine, o să uite c-ai furat vreodată ceva de la ei. O să ai nevoie de asta. Gargle îi puse ceva în mână – un tub metalic, lung și subțire. Nu mai e timp de vorbă, Caul. N-ai ce căuta aici. De fapt, niciodată n-a fost locul tău aici. Acum intră în „melcul” ăla și șterge-o.

— Tu nu vii?

— Eu? Sigur că nu. Sunt un Băiat Pierdut. O să rămân aici și-o să mă fac util Unchiului. E bătrân, Caul. Îl lasă vederea și auzul. O să aibă nevoie de cineva de încredere, care să aibă grijă de camerele video și de arhive. Fii sigur că în câțiva ani o să fiu mâna lui dreaptă. Iar peste alți câțiva – cine știe? – poate o să conduc Grimsby.

— Asta ar fi ceva, se forță Caul să râdă, însă se opri cuprins de durere. Mi-ar plăcea să te văd șef în Grimsby. Ai pune capăt mizeriilor de aici.

— Să le pun capăt? Celălalt băiat afișă un rânjet pe care Caul nu i-l mai văzuse niciodată, un rânjet rece, răutăcios, care nu-i plăcu deloc. Nici nu mă gândesc! O să le fac cât mai multe mizerii posibil! Asta m-a ajutat să rezist până acum. În vreme ce Skewer și ceilalți își băteau joc de mine în Hoțarium, nu mi-am imaginat decât ce le-aș face când mi-ar veni și mie rândul.

Caul îl privi o clipă, întrebându-se dacă nu cumva toate astea se petreceau în vis.

— Du-te, spuse Gargle din nou, deschizând sasul *Viermelui cu Șurub.*

Vis sau nu, era exclus să-l contrazică; vocea lui avea o asemenea autoritate, încât Caul se simți ca pe vremea când era novice și primea ordine de la un băiat mai mare. Aproape scăpă obiectul pe care i-l dăduse Gargle, dar acesta îl prinse în cădere și i-l puse din nou în palmă.

— Du-te și nu te mai întoarce. Baftă!

Caul își încleștă mâna pe unealtă, se împletici până la sas, apoi înăuntru și în jos pe scară, întrebându-se cum îl putea ajuta tubul acela uzat și turtit, din cositor acoperit cu lac negru.

Capitolul 30: Anchorage

Freya se trezi devreme și rămase o vreme întinsă pe pat, simțind orașul vibrând dedesubt în timp ce se balansa peste țancuri de gheață și depresiuni. Anchorage se afla acum mult la vest de Groenlanda, îndreptându-se spre sud peste gheața necunoscută și cocoașele stâncoase ale unor insule înghețate. Domnul Scabious fusese nevoit să ridice de mai multe ori roata propulsoare și să coboare șenilele pentru ca orașul să poată traversa stâncile masive, acoperite de zăpadă, și ghețarii despicați. Acum, banchiza se întindea din nou până la orizont. Domnișoara Pye susținea că se aflau în golful Hudson, marea câmpie de gheață care, pretindea profesorul Pennyroyal, avea să-i ducă drept în inima Continentului Mort, aproape de marginea locurilor înverzite. Dar oare gheața va fi destul de groasă încât să susțină greutatea lui Anchorage?

„Măcar dacă profesorul Pennyroyal ne-ar spune ceva sigur”, gândi Freya, dând la o parte așternutul și pășind către fereastră. Dar Pennyroyal venise aici pe jos, iar descrierile din cartea lui erau realmente surprinzător de vagi. Domnișoara Pye și domnul Scabious încercaseră să scoată de la el mai multe amănunte, însă bătrânul se bosumflase și devenise grosolan, iar după o vreme încetase cu totul să mai vină la întâlnirile Comitetului Director. De fapt, profesorul se purtase cu adevărat foarte ciudat după ce Hester își luase zborul cu *Jenny Haniver.*

Când Freya dădu la o parte draperiile ca să privească gheața, o pală de aer rece îi suflă în față. Straniu, din moment ce aici era capătul lumii! Încă și mai straniu având în vedere că în curând va ajunge pe un nou teren de vânătoare, iar priveliștea pe care o va vedea la fereastră va fi cu totul alta: iarbă, tufișuri, copaci. Ideea încă o speria puțin. Oare Zeii Gheții vor fi atotputernici și în ținuturile unde nu era zăpadă decât câteva luni pe an? Sau Anchorage va avea nevoie de zei noi?

O rază de lumină coloră în galben zăpada de lângă Timonerie când se deschise o ușă și cineva se furișă afară. Freya șterse geamul aburit de răsuflarea ei și-și lipi fața de sticlă. Nu exista nicio îndoială asupra siluetei grăsuțe, îmbrăcate în halat de baie plușat și un prosop prea mare drept turban, ce iuțea pasul pe bulevardul Rasmussen cu un aer vinovat.

Chiar și ținând cont de cele mai recente obiceiuri ale profesorului Pennyroyal, comportamentul era ciudat. Freya se îmbrăcă în grabă, punându-și hainele de lucru simple, căptușite cu lână, veșmintele obișnuite în aceste zile, și-și băgă în buzunar o lanternă. Se strecură afară din palat fără a se mai obosi să-l trezească pe Smew. Pennyroyal nu se vedea nicăieri, dar urmele adânci lăsate în zăpadă de pașii lui indicau direcția în care se îndreptase.

Cu câteva luni înainte, Freya n-ar fi îndrăznit să se aventureze singură afară din palat, dar se schimbase mult în timpul lungii călătorii în jurul Groenlandei. La început, șocul pierderii lui Tom aproape că o aruncase iarăși în vechile ei obiceiuri: stătea închisă în apartament, nu vedea pe nimeni și-și transmitea ordinele prin Scabious ori Smew. Însă curând se plictisi, zăvorâtă în Palatul de Iarnă. Ardea de curiozitate să afle ce se petrecea afară. Așa că-și luă inima-n dinți și ieși. De atunci se implică în viața orașului așa cum n-o mai făcuse niciodată. Stătea la taclale cu muncitorii ieșiți din schimb care prânzeau în pavilioanele încălzite de la marginea orașului de sus, privind cum se perindă peisajul de gheață. Învăță de la Windolene Pye cum să se spele și să-și perie singură dinții și ceru să i se taie părul foarte scurt. Se alătură patrulelor pe care Scabious le trimitea în fiecare dimineață la nivelul șinelor de alunecare, ca să verifice dacă nu apăruseră nave-parazit. Învăță să conducă mașinile de marfă din districtul motoarelor. Ieși chiar pe gheață, în fața lui Anchorage, împreună cu o echipă de cercetași stupefiați și destul de jenați. Când renunță la toate tradițiile familiei sale o cuprinsese un sentiment de ușurare, de parcă ar fi aruncat niște haine vechi care nu o mai încăpeau.

Iar acum se furișa prin umbrele din partea tribord a bulevardului Rasmussen, spionându-și propriul Navigator-șef.

Văzu în fața ei o pată de culoare stridentă, pe fundalul clădirilor înghețate. Era turbanul caraghios al profesorului, care se strecura în portul aerian.

Freya îl urmări, fugind de la o umbră la alta, până ajunse la ghișeul vamal, chiar lângă intrarea în port, unde se ascunse. Învăluită în aburul propriei respirații fierbinți, privi în jur, temându-se o clipă că-și pierduse prada printre hangarele și platformele de andocare înzăpezite.

Dar nu! Globul strălucitor al turbanului se iți sub un bec ce lumina capătul portului, apoi dispăru în clipa când intră în depozitul lui Aakiuq.

Freya traversă portul, mergând pe urmele lăsate în zăpadă de pașii nesiguri ai exploratorului. Ușa depozitului era deschisă. Se opri un moment, încercând cu o oarecare teamă să deslușească ceva în întunericul dinăuntru și amintindu-și de băieții-paraziți care, la adăpostul întunericului, îi bântuiseră și jefuiseră orașul. Dar acum nu exista niciun pericol; lanterna pe care o vedea mișcându-se în celălalt capăt al depozitului nu era a vreunui pirat-al-gheții amenințător, ci doar a unui explorator excentric.

Tăcerea din jur era întreruptă, când și când, de bombănitul bărbatului. Oare cu cine vorbea? De unul singur? Windolene Pye îi spusese Freyei că Navigatorul-șef băuse tot vinul din beciul casei unde locuia și acum fura băuturi din restaurantele goale ale Ultimei Arcade. Poate era beat și delira. Se apropie de el, făcându-și loc printre mormanele de piese ale unor motoare vechi.

— Pennyroyal către oricine! auzi ea vocea șoptită, disperată, a profesorului. Pennyroyal către oricine! Vă rog, răspundeți!

Îl văzu stând pe vine într-un spot de lumină verzuie proiectat de cadranul unui aparat radio vechi, pe care-l făcuse să funcționeze, nu se știe cum. Avea căștile pe urechi și mâna-i tremura, încleștată pe microfon.

— M-aude cineva? Vă rog! Vă plătesc oricât! Doar scoateți-mă din orașul ăsta plin de idioți!

— Profesore Pennyroyal? spuse tare Freya.

— Aaah! Clio! Poskitt! Knickers! țipă profesorul.

Sări în sus, trăgând odată cu firul căștilor radioul, care se desfăcu într-o avalanșă de componente vechi ce căzură zăngănind la picioarele lui. Lumina cadranului se stinse și câteva lămpi se făcură țăndări într-o ploaie de scântei. Freya își scoase lanterna și o aprinse. Luminat de ea, chipul lui Pennyroyal arăta palid și asudat. Frica i se preschimbă într-un zâmbet fals când se feri de lumină și o deslușí pe fată.

— Luminăția Voastră?

Aproape nimeni nu se mai obosea să-i spună așa. Până și domnișoara Pye și Smew îi spuneau „Freya”. Cât de desprins de realitate devenise profesorul!

— Mă bucur să văd că sunteți atât de ocupat, profesore, zise ea. Oare domnul Aakiuq știe că vă băgați nasul prin depozitul lui?

— Nasul, Luminăția Voastră? Pennyroyal părea șocat. Un Pennyroyal nu-și bagă nasul niciodată! Nu, nu… Nu făceam decât să… N-am vrut să-l deranjez pe domnul Aakiuq…

Lanterna pâlpâi și Freya își aduse aminte că probabil nu mai erau multe baterii pe Anchorage. Găsi un comutator și aprinse una dintre lămpile cu argon ce atârnau de grinzile ruginite de deasupra. Pennyroyal clipi în lumina bruscă, strălucitoare. Arăta îngrozitor; avea pielea alb bolnăvicios, ochii roșii și barba nerasă.

— Cu cine vorbeați? întrebă margrafa.

— Cu nimeni. Absolut cu nimeni.

— Și de ce solicitați să fiți scos din acest oraș locuit de idioți? Credeam că veniți cu noi și că ardeți de nerăbdare să vă întoarceți în văile înverzite ale Americii și la admirabilul Cod Poștal.

Nu-și imagina că bătrânul putea păli mai mult, dar exact asta se întâmplă.

— Ăăă…, zise el. Păi…

În ultimele săptămâni, Freyei îi venea din când în când în minte un gând groaznic. Apărea pe neașteptate – când făcea duș, ori stătea trează în pat la ora trei noaptea, ori lua masa cu domnișoara Pye și domnul Scabious. Nu-l împărtășise nimănui niciodată, deși era sigură că și ceilalți trebuie să se fi gândit la asta. De obicei, când simțea că ideea i se strecoară în minte, încerca să se gândească la altceva, fiind, la urma urmei, o idee stupidă, nu-i așa?

Numai că, din păcate, nu era o prostie, ci adevărul.

— Nu știți drumul către America, nu-i așa? îl întrebă ea, străduindu-se să-și ascundă tremurul din voce.

— Ăăă…

— Am făcut tot drumul până aici urmând sfaturile și cărțile dumneavoastră, dar de fapt nu știți cum să vă regăsiți văile

înverzite. Ori poate că nu pot fi găsite, fiindcă nici nu există. Ați *fost* vreodată în America, profesore?

— Cum vă permiteți? se mânie Pennyroyal, dar, dându-și seama că n-o mai poate scoate la capăt cu minciuna, oftă și dădu din cap. Nu, nu. Am inventat totul. Învins, se lăsă să cadă pe o capotă de motor răsturnată. N-am fost niciodată nicăieri, Luminăția Voastră. Am citit doar cărți scrise de alții, am văzut poze și am scornit totul. Am scris *Minunata Americă* stând pe un șezlong lângă piscina unui hotel de pe nivelul de sus al Parisului, în compania unei tinere încântătoare numite Piersicuță de Zanzibar. Am avut grijă, desigur, să plasez întreaga ficțiune undeva într-un loc cât mai exotic și îndepărtat. Nu mi-am închipuit niciodată că cineva chiar ar dori să *meargă* efectiv acolo.

— Atunci de ce nu ne-ați spus de la început că totul e o născocire? întrebă Freya. Când v-am numit Navigator-șef, de ce nu mi-ați spus că ați mințit?

— Și să renunț la șansa banilor, la apartamentul de lux și la pivnița cu vinuri a Navigatorului-șef? Sunt un om simplu, Freya. Pe lângă asta, dacă s-ar fi aflat în Terenul de Vânătoare, m-aș fi făcut de râsul tuturor. Așa că m-am gândit să plec cu Tom și Hester.

— De-asta v-ați supărat atât de tare când Hester a fugit cu *Jenny Haniver*?

— Exact! M-a lăsat fără nicio cale de scăpare! N-aveam alt mod de a evada din orașul ăsta, dar nici nu puteam recunoaște ce făcusem, fiindcă m-ați fi executat.

— N-aș fi făcut-o!

— Ar fi făcut-o locuitorii orașului. Așa încât am găsit radiourile astea vechi și am cerut ajutor; am sperat că mă va auzi vreun negutător al aerului ori vreo navă de explorare, cineva care să mă poată salva de-aici.

Era de necrezut cum își plângea singur de milă, însă în același timp nu-i păsa nici cât negru sub unghie de soarta orașului pe care-l îndrumase spre dezastru. Freya tremura de furie.

— Ești... Ești concediat, profesore Pennyroyal! Nu mai ești Navigator-șef! Vei preda imediat busola de ceremonie și cheile Timoneriei!

Asta n-o făcu să se simtă mai bine. Se prăbuși pe un maldăr de garnituri vechi, care se mișcau și scârțâiau sub greutatea ei.

Cum avea să se ducă la domnișoara Pye, la domnul Scabious și la toți ceilalți și să le dea vestea îngrozitoare? Că se aflau la capătul lumii, fără nimic altceva în fața lor decât un continent mort, fără suficient combustibil pentru a se mai întoarce acasă vreodată, și că *ea* îi adusese aici! Le spusese tuturor că această călătorie spre apus era voia Zeilor Gheții, când de fapt nu fusese, de la început, decât voia *ei.* Ce rău îi părea că se lăsase păcălită de Pennyroyal și de cartea lui idioată!

— Ce mă fac? întrebă ea. Ce-o să mă fac?

Afară, pe străzile din spatele portului aerian, striga cineva. Pennyroyal înălță capul. Se auzea un zumzet, un huruit, venind de deasupra. Era foarte slab, un murmur intermitent, dar al cărui înțeles nu putea fi decât:

— Motoare aeriene! Pennyroyal sări în sus, răsturnând niște grămezi de piese de schimb în goana lui spre ușă. Slavă lui Clio! Sunt salvat!

Freya fugi după el, ștergându-și lacrimile și ridicându-și pe față cagula. Afară, întunericul se preschimbase într-o lumină crepusculară de culoarea oțelului. Pennyroyal se îndepărta de ea în goană, traversând portul. O singură dată se opri, întorcându-se să-i arate ceva ce aluneca pe deasupra clădirii de birouri a portului. Freya miji ochii din pricina vântului și zări lumini și o dâră cețoasă de fum de eșapament ce se contura vag pe cerul întunecat.

— O aeronavă! strigă Pennyroyal, dansând ca un nebun în mijlocul unei platforme de andocare pline de zăpadă. Cineva mi-a auzit mesajul! Suntem salvați! Salvați!

Freya alergă pe lângă el, încercând să nu piardă din vedere aparatul de zbor. Soții Aakiuq stăteau lângă birourile portului și priveau în sus.

— O aeronavă aici? îl auzi ea pe șeful portului. Cine-ar putea fi?

— Zeii Gheții ți-au dat de știre că vor veni, draga mea Freya? întrebă doamna Aakiuq.

Un bărbat pe nume Lemuel Quaanik alerga spre ei, cu rachetele de zăpadă bălăngănindu-se pe tălpile lui mari. Era unul dintre supraviețuitorii cu care Freya lucrase, așa încât el se încumetă să-i vorbească.

— Luminăția Voastră, am mai văzut nava asta. E velatura lui Piotr Masgard, *Turbulență în Aer Clar*!

— Vânătorii lui Arkangel! interveni îngrozită doamna Aakiuq.

— Aici? se miră Freya. Nu se poate! Arkangel n-ar vâna niciodată la vest de Groenlanda. Ce să mănânce aici? Nu e nimic de vânat.

— Suntem noi, zise domnul Quaanik.

Turbulență în Aer Clar se roti în jurul lui Anchorage, apoi își aplecă prora ca un lup ce-și adulmecă prada. Freya alergă la Timonerie și sus pe punte. Windolene Pye ajunsese deja acolo, în cămașa de noapte, cu părul despletit și nepieptănat.

— Sunt Vânătorii, Freya! spuse ea. Oare cum ne-au găsit? Pentru numele zeilor, de unde au aflat unde suntem?

— Pennyroyal, zise Freya. Profesorul Pennyroyal și apelurile lui idioate…

— Ne transmit semnale, strigă domnul Umiak, scoțând capul din camera radioului. Ne ordonă să oprim motoarele.

Freya aruncă o privire spre pupă. În lumina zorilor, gheața din spatele lor lucea vag albicios. Vedea dâra lăsată de roata propulsoare a orașului ei, tot mai ștearsă, întinzându-se departe spre nord-est și pierzându-se în ceață. Nu se zărea niciun semn de urmăritori. Era doar nava neagră care oscila și făcea manevre în timp ce zbura în siajul orașului.

— Să le răspund, Freya?

— Nu! Fă-te că nu i-am auzit.

Asta nu-l împiedică pe Piotr Masgard să acționeze. *Turbulență în Aer Cald* alunecă tot mai aproape, până ajunse să plutească exact în fața Timoneriei. Privind prin peretele de sticlă, Freya îi văzu pe aviatori pe puntea de zbor, aplecați peste consola de comandă, și un mitralior ce rânjea dintr-un dom transparent, atârnat sub motoarele capsulate. Observă cum se deschide un sas și Piotr Masgard în persoană scoase capul și strigă ceva printr-un megafon.

Domnișoara Pye întredeschise un geam de ventilație și vocea amplificată pătrunse până la ele.

— Felicitări, locuitori ai orașului Anchorage! Orașul vostru a fost ales drept pradă de marele Arkangel! Biciul Nordului se află la o zi distanță și se apropie rapid. Opriți motoarele și scutiți-ne de a vă hăitui! Veți fi bine tratați.

— Dar nu se poate să ne mănânce! zise domnișoara Pye. Nu acum! Ah, ce îngrozitor!

Freya simți că o cuprinde amorțeala, de parcă ar fi căzut în apă înghețată. Domnișoara Pye o privea, împreună cu toți ceilalți de pe punte, așteptând ca Zeii Gheții să vorbească prin intermediul ei și să le transmită ce să facă. Se întrebă dacă mai era cazul să le spună adevărul. Poate era mai bine să fie mâncați de Arkangel, decât să gonească la nesfârșit pe gheața necartografiată, către un continent care era, totuși, realmente mort. Apoi se gândi la tot ce auzise despre Arkangel și despre ce le făcea locuitorilor orașelor pe care le devora și-și spuse: „Nu, nu, orice e mai bine decât asta. Să știu bine că se rupe gheața cu noi și ne înecăm, ori murim de foame în America moartă, și tot nu-i lăsăm să ne mănânce!”

— Opriți-vă motoarele! urlă Masgard.

Freya privi spre est. Dacă Arkangel ar fi tăiat-o peste crestele Groenlandei, atunci ar fi putut fi atât de aproape pe cât pretindea Masgard, dar nici chiar atunci nu l-ar fi putut prinde pe Anchorage. Orașul-prădător ar fi ezitat să se aventureze prea departe pe câmpia de gheață necartografiată. Tocmai de asta preferase să-și trimită vânătorii…

Freya n-avea o portavoce cu care să răspundă, așa încât scoase din sertarul mesei de cartare un marker și scrise apăsat, cu litere mari, pe spatele unei hărți: *NU*!

— Domnișoară Pye, spuse ea, te rog transmite-i domnului Scabious: „Cu toată viteza înainte”.

În vreme ce domnișoara Pye se apropie de tuburile de comunicare verbală, Freya puse mesajul la fereastră. Îl văzu pe Masgard mijindu-și ochii ca să-l citească și schimbându-se la față când înțelese. Intră la loc în nacelă, trânti sasul închizându-l și aeronava își luă zborul.

— Ce ne poate face, la urma urmei? interveni unul dintre navigatori. Nu ne vor ataca, căci ar risca să avarieze exact lucrurile pentru care vor să ne mănânce.

— Pun pariu că Arkangel e la mai mult decât o zi distanță de noi! zise cu emfază domnișoara Pye. Urbivorul ăla mare și hodorogit! Trebuie să fie disperați, altfel n-ar fi fost nevoiți să trimită niște marțafoi răsfățați care să se joace de-a pirații aerieni. Așa că, Freya, ai făcut bine că nu te-ai lăsat intimidată și le-ai dat în vileag cacealmaua. Nu ne va fi greu să fugim mai repede decât ei!

Între timp, *Turbulență în Aer Clar* coborî prin norul de pulbere de gheață din spatele orașului și trase o salvă de rachete în suportul roții propulsoare. Din pupa lui Anchorage țâșniră scântei, fum și flăcări. Arborele cedă și roata căzu într-o parte, pivotând pe gheață, încă atașată de un vălmășag de montanți și de lanțuri de antrenare, încâlcite și răsucite, la capătul dinspre tribord. Așa ruptă, proptită în gheață, roata se transformă într-o ancoră care frână orașul. Patinând și trepidând, Anchorage se opri.

Luminile de poziție ale aeronavei lui Masgard se ridicară din norul de așchii de gheață de la pupă.

— Repede! strigă Freya, simțind cum o cuprinde panica. Trebuie să ne punem din nou în mișcare! Coborâți șenilele…

Domnișoara Pye era la tuburile de comunicare și asculta rapoartele trunchiate ce veneau de jos.

— Vai, Freya, nu putem; roata e prea grea ca s-o putem târî după noi. Trebuie tăiate legăturile care o țin, iar Søren spune că asta va dura câteva ore!

— Dar n-avem câteva ore! vociferă Freya, care înțelese că n-aveau nici măcar minute.

Se agăță de domnișoara Pye și amândouă priviră portul aerian. *Turbulență în Aer Clar* ateriză acolo și din ea ieșiră vreo douăzeci de siluete negre, blindate, care începură să alerge în jos pe scări ca să ocupe districtul motoarelor. Apoi nava decolă din nou și rămase planând deasupra Timoneriei. Din nacela ei coborâră pe cabluri alți bărbați, care sparseră pereții de sticlă cu bocancii și căzură pe puntea de comandă, răsturnând masa hărților, într-o ploaie de cioburi, un cor de țipete și de strigăte, și săbii scoase, lucind în lumina proiectoarelor. Freya o pierduse pe domnișoara Pye. O luă la fugă spre lift, dar înaintea ei ajunsese acolo altcineva. Niște mâini mari, înmănușate, se întinseră s-o apuce. Se gândi: „Am făcut atâta drum! Atâta drum doar ca să fim mâncați!”

Capitolul 31: Sertarul cu cuțite

Vaste întinderi de gheață se perindau la sute de metri sub nacela lui *Jenny Haniver,* întretăiate de o rețea de creste

zimțate. Uitându-se prin ferestrele punții de comandă la albul nesfârșit, Tom și Hester aveau senzația că zboară de o veșnicie pe deasupra acestui ocean în armură de gheață.

În ziua în care evadaseră din Cuibul Tâlharilor, aterizaseră pe o balenieră mică și cumpăraseră combustibil de la Nomazii Zăpezii cu ultimii șilingi primiți de la Pennyroyal. De atunci nu făcuseră decât să zboare spre nord-vest în căutarea lui Anchorage. Nu prea dormiseră, de teama Stalkerului ce le bântuia visele. Stăteau pe puntea de comandă, ronțăind biscuiți râncezi, bând cafea și povestindu-și oarecum stânjeniți fragmente din ceea ce făcuse fiecare de când se despărțiseră.

Nu vorbeau despre fuga lui Hester din Anchorage, nici despre motivul pentru care plecase. Nu mai discutaseră despre asta din noaptea în care zăcuseră amândoi tremurând, abia răsuflând, ghemuiți unul în altul pe podeaua metalică. Hester îi mărturisise cu glas stins:

— Nu ți-am spus totul. După ce te-am părăsit, am făcut ceva îngrozitor…

— Te-ai supărat și ai fugit, zisese Tom, neînțelegând.

Îi părea atât de bine că o regăsise, încât nu voia să riște o ceartă, așa că o spusese pe un ton care sugera că fusese ceva neînsemnat, ușor de iertat.

Hester clătinase din cap.

— Nu la asta mă refeream…

Dar nu fusese în stare să-i mărturisească.

Așa că zburaseră mai departe, zi după zi, peste banchiza ondulată și uscatul înghețat în profunzime, până acum, când Tom spuse dintr-odată:

— N-am vrut să se-ntâmple ceea ce s-a-ntâmplat între mine și Freya. Când vom ajunge pe Anchorage, nu va fi ca data trecută, îți promit. Doar îi avertizăm în legătură cu venirea lui Arkangel, apoi decolăm din nou. Mergem spre cele O Sută de Insule, ori în altă parte, doar noi doi.

Hester clătină iar din cap.

— E prea primejdios, Tom. Vine războiul. Poate nu anul ăsta, nici la anul, dar în curând. Și va fi unul groaznic; e prea târziu să mai poată fi împiedicat. Liga tot mai crede că noi i-am incendiat Flota Aeriană de Nord, iar Furtuna Verde va da vina pe noi pentru atacul asupra Cuibului Tâlharilor. Stalkerul Fang nu va fi mereu prin preajmă ca să ne apere.

— Atunci unde ne putem duce, ca să fim în siguranță?

— În Anchorage. Găsim cumva un mod de a garanta siguranța orașului și ne adăpostim acolo câțiva ani. Poate pe urmă…

Însă, chiar și dacă ar fi existat vreun mod de a salva orașul, Hester știa că ea nu-și avea locul acolo. Îl va lăsa pe Tom cu Freya, în afara oricărei primejdii, și va zbura singură mai departe. Deși prietenos și pașnic, nu era locul potrivit pentru fiica lui Valentine.

•••

În noaptea aceea, în vreme ce luminile aurorei dansau deasupra lui, Tom privi în jos printr-o spărtură din nori și văzu o dâră uriașă trasată pe gheață, sute de șanțuri adânci, paralele, ce se întindeau și se pierdeau spre vest în negura nepătrunsă.

— Urme de oraș! strigă el, grăbindu-se s-o trezească pe Hester.

— Arkangel, zise fata.

I se făcu rău de spaimă. Urma lăsată de orașul-prădător îi arăta imensitatea sa. Cum ar fi putut ea opri așa ceva?

Cârmiră pe *Jenny* pe urmele lui Arkangel. Un ceas mai târziu, Tom prinse pe radiolocator, printre paraziți, țiuitul aspru al semnalului emis de radiofarul prădătorului și în curând îi văzură luminile sclipind în ceață.

Orașul se mișca la un sfert din viteză, cu un evantai de vehicule-cercetaș și suburbii-dronă adaptate la explorare trimise înaintea lui pentru a sonda gheața. În jurul său pluteau aeronave, mai ales comercianți ce părăseau portul aerian și o luau spre est, nefiind dispuși să se lase purtați de Arkangel atât de departe de locuri ce nu figurau pe nicio hartă. Tom ar fi dorit să vorbească cu ei, dar Hester se opuse.

— Nu. Nu te poți încrede în genul de nave care fac afaceri cu Arkangel, spuse ea. Se temea să nu fie recunoscută de vreun comerciant care să-i spună lui Tom ce făcuse. Mai bine ne ferim de orașul ăsta și mergem mai departe.

Se îndepărtară și zburară mai departe, iar strălucirea lui Arkangel se stinse în noapte, în timp ce dinspre nord începu să viscolească. La un moment dat, semnalul radiofarului lui Arkangel începu să se piardă, fiind înlocuit de altul, la început foarte slab, dar devenind treptat mai puternic. Stăteau cu privirea ațintită în întuneric, în vreme ce vântul lovea vuind anvelopa lui *Jenny* și fulgii de zăpadă îi căptușeau ferestrele.

Undeva departe luciră slab câteva lumini, apoi sunetul prelung, sumbru, al semnalului se auzi distinct printre paraziți, singuratic ca urletul unui lup.

— E Anchorage.

— Stă pe loc.

— Ceva nu-i în regulă…

— Am ajuns prea târziu! se tângui Tom. Nu-ți amintești? Arkangel își trimite Vânătorii înainte să ia captive orașele pe care vrea să le mănânce. Bruta aia pe care-am întâlnit-o în Airhaven! Le oprește din drum, le pune să se-ntoarcă și să intre direct în fălcile lui… Trebuie să ne-ntoarcem. Dacă aterizăm acolo, Vânătorii ne vor prinde și ne vor reține până sosește Arkangel. O s-o mănânce și pe *Jenny* odată cu Anchorage…

— Nu, zise Hester. Trebuie s-aterizăm. Trebuie să facem ceva.

Se uită la Tom, dorind foarte tare să-i spună de ce asta era așa important pentru ea. Acum știa că, dacă voia să-și răscumpere vina, trebuia să se bată cu Vânătorii și că foarte probabil avea să fie ucisă. Ar fi vrut să-i explice de ce încheiase târgul cu Masgard și să-l roage s-o ierte. Dar dacă n-ar fi putut-o ierta? Dacă ar fi respins-o, îngrozit? Cuvintele-i stăteau pe limbă, însă n-avea curaj să le rostească.

Tom opri motoarele lui *Jenny* și o lăsă purtată de vânt, în liniște, mai aproape. Era mișcat de grija bruscă, surprinzătoare, a lui Hester pentru orașul gheții. De fapt, până când îl revăzuse, nu-și dăduse seama cât de dor îi fusese de el. Ochii i se umplură de lacrimi. Din cauza lor vedea luminile Timoneriei și ale Palatului de lamă ca un păienjeniș strălucitor.

— Toate luminile sunt aprinse. Parc-ar fi un pom de Quirkăciun…

— Ca să-l vadă Arkangel mai bine, spuse Hester. Presupun că Masgard și Vânătorii lui au oprit motoarele lui Anchorage, i-au aprins luminile și-au dat drumul radiofarului. Probabil că acum așteaptă în palatul Freyei sosirea orașului lor.

— Și ce se va întâmpla cu Freya? întrebă Tom. Și cu toți ceilalți locuitori?

Însă Hester n-avea răspuns.

Așa feeric iluminat, portul aerian părea extrem de primitor, dar nici nu putea fi vorba să aterizeze acolo. Hester stinse luminile de poziție ale lui *Jenny* și-l lăsă pe Tom s-o piloteze, fiindcă el fusese întotdeauna un pilot mult mai bun. *Jenny* coborî

atât de jos, încât carena nacelei aproape că atinse gheața, apoi se smuci brusc în sus, strecurându-se prin spațiul îngust dintre două depozite de pe marginea babord a nivelului inferior. Zgomotul clamelor de andocare răsună îngrozitor de tare, totuși nu alertă pe nimeni, iar când se aventurară afară, nu găsiră nicio mișcare pe străzile tăcute, înzăpezite.

Urcară repede, fără zgomot, până la portul aerian, fără să scoată o vorbă, adânciți fiecare în propriile amintiri diferite legate de oraș. *Turbulență în Aer Clar* era andocat la o platformă deschisă din mijlocul portului; pe anvelopa sa strălucea lupul roșu – emblema lui Arkangel. Un bărbat în uniformă îmblănită stătea de gardă lângă navă și prin ferestrele luminate ale nacelei se vedea agitație.

Tom se uită la Hester.

— Ce facem?

Ea clătină din cap, încă nesigură. Tom o urmă prin întunericul ce domnea în spatele rezervoarelor de combustibil. Intrară prin ușa din spate a casei șefului portului. Aici era și mai întuneric; prin ferestrele înghețate se strecura doar la răstimpuri câte o rază de la luminile portului. Bucătăria și sufrageria, altă dată atât de curate și de ordonate, arătau acum de parcă o tornadă făcuse praf colecția de plăci comemorative, spărgând vesela și spulberând portretele copiilor soților Aakiuq din altarul de familie. Vechea pușcă de vânat lupi, ce atârna pe peretele sufrageriei, dispăruse, iar plita era rece. Hester se aplecă peste fragmentele sparte ale chipurilor membrilor familiei Rasmussen și deschise sertarul cu cuțite al bufetului.

În spatele ei scârțâi o scară. Tom, care era mai aproape, se întoarse la timp ca să zărească umbra cenușie a unei fețe ce-l privea pe furiș prin balustradă. Dispăru însă aproape imediat, iar cel care se ascundea acolo urcă în grabă la etaj. Tom strigă surprins, dar își duse repede mâna la gură, amintindu-și de garda de afară. Hester se repezi pe lângă el înarmată cu cuțitul de bucătărie cel mai ascuțit al doamnei Aakiuq. Se auziră zgomotele confuze ale unei încăierări, o voce icni: „Milă! Cruță-mă!”, apoi bufniturile surde ale rostogolirii unui trup greu, târât pe scări. Ajunsă jos, Hester îi dădu drumul, gâfâind, cu cuțitul încă ridicat. Tom se uită la captivul ei.

Era Pennyroyal. Murdar, cu părul răvășit și o barbă căruntă țepoasă pe obrajii supți, exploratorul părea să fi îmbătrânit cu

zece ani de când plecaseră ei, ca și cum timpul s-ar fi scurs mai repede la bordul lui Anchorage decât în lumea de afară. Bătrânul scânci, cu ochii ieșiți din orbite, aruncând priviri rapide când la unul, când la altul.

— Tom? Hester? Pe toți zeii și zeițele, am crezut că sunteți blestemații ăia de Vânători. Cum ați ajuns aici? Ați venit cu *Jenny*? Slavă cerului! Trebuie să plecăm imediat!

— Ce se-ntâmplă aici, profesore? întrebă Tom. Unde e toată lumea?

Încă speriat și urmărind din ochi cuțitul din mâna lui Hester, Pennyroyal se ridică și-și luă o poziție mai comodă, ținându-se de capătul balustradei.

— Vânătorii din Arkangel, Tom. Aero-huligani, conduși de ticălosul ăla... Masgard. Au venit acum vreo zece ore, au spart roata propulsoare și au preluat controlul asupra orașului.

— A murit cineva? interveni Hester.

— Nu cred. Au interesul ca toți locuitorii să rămână în viață, ca să poată munci pentru ei în temnițele pentru sclavi. Așa că doar i-au capturat pe toți și i-au închis în Palatul de Iarnă, așteptând ca orașul lor să ne prindă din urmă. Câțiva dintre oamenii lui Scabious, mai curajoși, au încercat să se opună, dar s-au ales cu o bătaie zdravănă. Altfel însă nu cred că a fost cineva rănit.

— Și dumneata? Hester se apleca spre el, ațintindu-l cu o privire de gorgonă. Cum se face că nu ești închis împreună cu ceilalți?

Pennyroyal îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Ah, știi mottoul familiei Pennyroyal, domnișoară Shaw: „Când lucrurile devin periculoase, cei inteligenți se ascund sub piesele de mobilier de mari dimensiuni”. S-a întâmplat să mă aflu în portul aerian când ei au aterizat. Cu gândirea rapidă obișnuită, m-am strecurat aici și m-am ascuns sub pat. De unde n-am ieșit decât atunci când totul se terminase. Desigur, mi-a trecut prin cap să mă prezint tânărului Masgard și să revendic onorariul cuvenit informatorului, dar, sincer să fiu, nu cred că-i un om de încredere, așa că am stat pitit aici.

— Ce onorariu al informatorului? întrebă Tom.

— A... ăăă... Pennyroyal părea ușor rușinat și încercă să-și ascundă jena sub obișnuitul lui zâmbet de potlogar. Știi, Tom, cred că eu sunt cel care i-a adus pe Vânători aici.

Fără ca Tom să înțeleagă de ce, Hester izbucni în râs.

— Am trimis doar câteva mesaje inofensive în care ceream ajutor, se plânse exploratorul. Niciodată nu mi-am închipuit că le va recepționa *Arkangel.* Cine a auzit vreodată ca un semnal radio să bată atât de departe? Fără îndoială, e o ciudățenie a acestei clime boreale... Oricum, nu m-am ales cu nimic din asta, după cum vedeți. Stau ascuns în gaura asta de ore-n șir, în speranța c-aș putea să mă strecor la bordul aeronavei Vânătorilor și să evadez. Dar e păzită de santinela aia nenorocită și mai sunt vreo doi înăuntru...

— Am văzut, zise Tom.

— Însă, continuă profesorul înseninându-se, acum, că v-ați întors cu *Jenny Haniver,* nu mai contează, nu-i așa? Când plecăm?

— Nu plecăm! îi tăie Hester elanul și Tom se întoarse să o privească, încă nedumerit de spusele ei. Cum putem pleca? Le suntem îndatorați soților Aakiuq, Freyei și tuturor celorlalți. Trebuie să-i salvăm.

Hester îi lăsă privind-o năuciți și se îndreptă spre fereastra bucătăriei ca să se uite afară prin prismele de gheață de pe geam. În conurile de lumină de sub stâlpii de iluminat din port dansau fulgi de zăpadă purtați de viscol. Își imagină santinelele de la bordul navei, pe camaradul lor care patrula afară, pe platforma de andocare, tropăind ca să-și dezmorțească picioarele, și restul echipajului lui Masgard în Palatul de Iarnă, încălzindu-se cu vinul din crama familiei Rasmussen. Probabil moțăiau fără griji și nu se așteptau la niciun incident. Valentine i-ar fi anihilat cu ușurință. Poate că, dacă ar fi moștenit suficient din forța, cruzimea și viclenia lui, și ea i-ar fi putut anihila la fel de ușor.

— Hester?

Tom rămăsese în spate, speriat de înfățișarea ei glacială. De obicei, el propunea planuri nesăbuite pentru a-i ajuta pe cei aflați la ananghie. Auzind-o pe Hester sugerând o astfel de acțiune i se părea că lumea și-a pierdut orice noimă. Își puse blând mâna pe umărul ei și o simți încordându-se, gata să se ferească.

— Hester, ei sunt mulți, iar noi, doar trei...

— Vrei să zici doi, interveni Pennyroyal. Pe mine nu mă pune la socoteală; nu vreau să iau parte la schema voastră sinucigașă…

Cu o mișcare rapidă, Hester îi puse cuțitul la gât. Mâna îi tremura ușor, făcând să licărească reflexe albăstrui pe lama de oțel.

— Ori faci tot ce-ți spun eu, rosti calm fiica lui Valentine, ori te omor cu mâna mea.

Capitolul 32: Fiica lui Valentine

— Hai, mănâncă tot, margrafă mică! o îndemnă Piotr Masgard de la celălalt capăt al mesei pe Freya, fluturând spre ea un copan de pui pe jumătate ronțăit.

Freya privea în farfurie, unde mâncarea se răcise de mult. Ar fi preferat de o mie de ori să fi fost încă prizonieră, închisă alături de ceilalți în marea sală de ceremonii, mâncând împreună cu ei resturile, scursurile și lăturile date de Vânători, însă Masgard insistase să fie adusă să cineze împreună. Îi spusese că nu face decât să-i arate curtoazia pe care o merita și că nu se cuvenea ca o margrafă să cineze cu poporul ei. Ca șef al Vânătorilor din Arkangel, era datoria și plăcerea lui s-o aibă ca oaspete la masă.

Numai că masa era a Freyei, se afla în propriul ei salon, iar mâncarea provenea din proviziile ei și fusese gătită de bietul Smew în propria ei bucătărie. În plus, de fiecare dată când ridica privirea din farfurie întâlnea ochii albaștri, ironici, ai lui Masgard, măsurând-o de sus până jos, mândru de captura făcută.

La început, în confuzia îngrozitoare a atacului asupra Timoneriei, se încurajase singură gândindu-se: „Scabious nu va accepta niciodată așa ceva: el și oamenii lui vor lupta și ne vor salva”. Dar când Vânătorii îi mânaseră ca pe o turmă în sala de ceremonii pe ea și pe ceilalți, și când văzuse cât de mulți dintre concetățenii ei căzuseră prizonieri și așteptau deja acolo, înțelesese că totul se petrecuse prea repede. Oamenii lui Scabious fuseseră luați prin surprindere ori ocupați să stingă incendiile declanșate de atacul cu rachete. Răul triumfase asupra binelui.

— Marele Arkangel va fi aici în doar câteva ore, anunțase Masgard, dând ocol mulțimii de captivi, în timp ce oamenii săi stăteau de pază cu armele și arbaletele gata de tragere. Cuvintele lui răsunau din două difuzoare în formă de coarne, montate pe casca locotenentului său. Dacă vă purtați frumos, vă puteți aștepta la o viață sănătoasă, productivă, în măruntaiele lui Arkangel. Dacă încercați să vă opuneți, veți muri. Orașul vostru e o pradă frumușică; îmi permit să sacrific câțiva sclavi dacă vreți neapărat să vă demonstrez că vorbesc serios.

Nimeni nu dădu vreun semn că s-ar opune. Locuitorii din Anchorage nu erau obișnuiți cu violența, iar fețele brutale și armele acționate cu abur ale Vânătorilor erau de ajuns ca să-i convingă. Se strânseră unii-n alții în centrul sălii de ceremonii, soțiile se agățară de soții lor și mamele încercară să-i facă pe copii să nu mai plângă, să nu vorbească sau să facă orice ar fi putut atrage asupra lor atenția gărzilor. Când Masgard trimise după margrafă ca să cineze cu el, Freya consideră că era mai înțelept să accepte; mai bine să nu-i strice buna dispoziție.

„Totuși”, gândi ea în vreme ce împungea cu furculița în mâncarea ce se răcise, „dacă a mânca împreună cu Masgard e lucrul cel mai rău pe care trebuie să-l îndur, atunci înseamnă c-am scăpat ușor”. Nu i se mai păru însă la fel de ușor când ridică ochii spre el și simți cum amenințarea plutea între ei. I se strânse stomacul, ameți și pentru o clipă crezu că i se face rău. Ca scuză pentru a nu mânca, încercă să facă conversație:

— Și cum ne-ați găsit, domnule Masgard?

Masgard rânji, cu ochii albaștri aproape ascunși sub pleoapele grele. Fusese puțin dezamăgit când ajunsese aici: locuitorii cedaseră prea ușor, iar garda de corp a Freyei se dovedise a fi o așchie de om, nevrednică de sabia lui Masgard. Dar era hotărât să se arate galant cu margrafa pe care o capturase. Se simțea mândru, generos și victorios, așa cum stătea pe tronul Freyei, în capul mesei, și gândindu-se că o impresionase.

— De unde știi că nu m-a adus aici talentul meu natural de vânător? întrebă el.

Freya reuși să schițeze un zâmbet forțat.

— Nu acesta este modul vostru de operare, nu-i așa? Am auzit cum procedați. Arkangel e atât de disperat după pradă, încât plătiți spioni care să vă dea *de* gât ruta altor orașe.

— A da în gât.

— Cum?

— Se spune: „A da în gât”. Dacă vreți să vorbiți jargonul celor de sub punte, Luminăția Voastră, măcar să-l folosiți corect.

Freya roși.

— A fost profesorul Pennyroyal, nu-i așa? Cu mesajele lui radio stupide. Mi-a spus că nu încerca decât să se facă auzit de vreun explorator ori negustor aflat în trecere, dar presupun că de fapt vouă vă trimitea tot timpul semnale.

— Care profesor? Masgard râse din nou. Nu, draga mea, un șobolan *zburător* v-a dat în gât.

Freya simți că ochii îi sunt iarăși atrași către ai lui.

— Hester!

— Știi ce-i cel mai frumos? Nici măcar n-a vrut să ia bani în schimbul orașului. A cerut doar un băiat, un terchea-berchea, un gunoi al aerului. Pe nume Natsworthy…

— Vai, *Hester*! șopti Freya.

Din prima clipă se gândise că fata aceea reprezenta o pacoste, dar nu-și închipuise niciodată că ar fi fost capabilă de ceva atât de îngrozitor. Să trădeze un întreg oraș doar ca să păstreze un băiat pe care nu-l merita și căruia i-ar fi fost mult mai bine cu altcineva! Făcu tot posibilul să-și ascundă furia de Masgard, fiindcă ar fi râs de ea.

— Tom s-a dus, zise ea. Cred că a murit…

— Înseamnă c-a scăpat ușor. A avut noroc, molfăi Masgard, mușcând din alt copan. Nu c-ar mai avea vreo importanță. Fătuca lui s-a evaporat; și-a luat zborul înainte ca cerneala să se usuce pe contractul ei…

Ușa salonului se deschise brusc. Freya uită de Hester și se întoarse să vadă ce se petrece. Unul dintre oamenii lui Masgard – individul cu difuzoare-coarne pe cască – stătea în prag.

— Un incendiu, înălțimea voastră! spuse el gâfâind. Sus în port!

— Cum? Masgard se duse la fereastră și trase cu putere draperiile groase.

Viscolul spulbera zăpada în grădina Palatului de Iarnă. Dincolo de zid se vedea o văpaie roșie ce se întindea rapid. Pe fundalul ei, frontoanele și jgheaburile caselor de pe bulevardul Rasmussen se profilau precis desenate. Masgard se întoarse spre locotenent.

— Garstang și băieții lui din port au raportat ceva?

Vânătorul clătină din cap în semn de negație.

— Pe Colții Lupului! urlă Masgard. Cineva a declanșat focul ăla! Ne-atacă nava! Își scoase sabia și porni spre ușă, dar se opri în dreptul scaunului pe care ședea Freya. Dacă vreunul dintre orășenii tăi viermănoși s-a atins de *Turbulență în Aer Clar,* îl jupoi de viu și-i vând pielea ca ștergător de picioare.

Freya încercă să se facă mică, ghemuindu-se pe scaun.

— Nu putea fi nimeni dintre oamenii mei. I-ai închis pe toți…

Însă exact în clipa în care rostea aceste cuvinte, se gândi la profesorul Pennyroyal. Nu-l văzuse în sala de ceremonii. Poate că reușise să scape? Poate că încerca să-i ajute? Părea puțin probabil, dar era singura fărâmă de nădejde pe care o avea, și se agăță de ea în timp ce Masgard o ridică brutal din scaun și o împinse spre locotenentul lui.

— Du-o înapoi în sala de ceremonii! strigă el. Unde-s Ravn, Tor și Skaet?

— Încă păzesc intrarea principală, înălțimea voastră.

Masgard ieși în grabă, lăsându-l pe celălalt s-o târască pe Freya afară din salon și s-o împingă de-a lungul coridorului ce ducea spre sala de ceremonii. Tânăra se gândi că ar trebui să evadeze, dar gardianul era atât de înalt, de puternic și de bine înarmat, încât nu îndrăzni. Portretele strămoșilor ei o priveau de sus în timp ce trecea prin dreptul lor, părând dezamăgiți că nu opune rezistență.

— Sper că cineva a incendiat prețioasa voastră navă! cuteză totuși să spună.

— Oricum nu mai contează pentru noi, mârâi bărbatul. Voi veți suferi pentru asta. Arkangel va ajunge aici în curând și n-o să avem nevoie de aeronavă ca să plecăm din orașul vostru amărât, când se va găsi-n burta Bestiei, a Spaimei Nordului!

Pe măsură ce se apropiau de sala de bal, Freya auzea tot mai tare un murmur de glasuri venind dinăuntru. Probabil că prizonierii văzuseră și ei focul și discutau aprins, în ciuda gardienilor care le cereau să tacă. Apoi ceva îi fulgeră pe lângă cap și locotenentul lui Masgard căzu pe spate fără un sunet. Freya crezu că alunecase, dar când se întoarse văzu că din partea din față a căștii lui ieșea capătul metalic al unei săgeți și o șuviță groasă de sânge începuse să se prelingă dintr-unul dintre coarne.

— Puah! făcu ea.

Din umbra unui intrând de lângă ușa sălii de bal se ivi o siluetă înaltă.

— Profesore Pennyroyal? șopti Freya.

Dar era Hester Shaw, care își fixa deja o săgeată nouă în arbaleta mare pe care o purta.

— Te-ai întors! exclamă Freya.

— Vai, ce deducție inteligentă, Luminăția Voastră!

Freya se înroși de mânie. Cum îndrăznea fata asta să-și bată joc? Doar era vinovată pentru ce se petrecea!

— Ne-ai trădat! Le-ai vândut ruta noastră! Cum ai putut face așa ceva? *Cum*?

— Ei bine, m-am răzgândit, zise Hester. M-am întors să vă ajut.

— *Să ne-ajuți*? Gâtuită de furie, Freya vorbea șoptit, de teamă să n-o audă gărzile din sală. Cum ai putea să ne-ajuți? Cel mai mare ajutor ar fi fost ca niciodată să nu te fi apropiat măcar de orașul meu. N-avem nevoie de tine! Tom n-are nevoie de tine! Ești rece, rea și egoistă. Nu-ți pasă de nimeni, decât de propria ta persoană...

Se opri brusc. Își amintiseră amândouă, în aceeași clipă, că Hester ținea în mână o arbaletă încărcată și că oricând, doar cu o ușoară apăsare a degetului, ar fi putut-o țintui pe Freya de perete. Hester se și gândi o clipă s-o facă. Lipi vârful săgeții de pieptul Freyei.

— Ai dreptate, șopti ea. Sunt rea. Semăn cu tata. Dar de Tom îmi pasă, ceea ce-nseamnă că trebuie să-mi pese și de tine și de orașul tău prăpădit. Și cred că acum aveți foarte mare nevoie de mine.

Coborî arbaleta și privi în jos la bărbatul pe care tocmai îl omorâse. Purta la centură un pistol cu gaz.

— Știi să folosești asta?

Freya încuviință. Meditatorii ei puseseră accent mai degrabă pe normele de comportare și pe ținută decât pe pregătirea militară, dar înțelesese despre ce era vorba.

— Atunci vino cu mine.

O spuse atât de hotărât, încât Freyei nici prin minte nu i-ar fi trecut să n-o asculte.

•••

Pentru Hester cel mai greu fusese să-l îndepărteze pe Tom. Nu voia să-l expună niciunei primejdii. În plus, ea nu putea să fie

fiica lui Valentine în prezența sa. În întunericul sufrageriei din casa lui Aakiuq, îl luase în brațe și-i spusese:

— Știi vreo intrare prin spatele Palatului de Iarnă? Vânătorii mișună peste tot. Nu putem să deschidem pur și simplu ușa din față și să intrăm, anunțând c-am venit să-l vedem pe Masgard.

Tom se gândi o clipă, apoi scotoci în buzunarul jachetei și scoase un obiect mic lucitor pe care fata nu-l mai văzuse.

— E un șperaclu din Grimsby. Mi l-au dat băieții lui Caul. Pun prinsoare că pot intra cu el prin ecluza termică din spatele cabinetului de curiozități!

Avea un aer atât de bucuros și de încântat de sine, încât Hester nu se putu abține să nu-l sărute.

— Atunci du-te. Așteaptă-mă în *Wunderkammer.*

— Tu nu vii?

Acum nu mai arăta încântat, ci doar speriat. Fata își puse degetele pe gura lui ca să tacă.

— Mă duc în recunoaștere la aeronava lor.

— Și gărzile…

Hester încercă să pară curajoasă.

— Îți amintești c-am fost eleva lui Shrike? M-a-nvățat o mulțime de lucruri pe care n-am avut pân-acum prilejul să le pun în practică. O să mă descurc. Hai, du-te!

Tom începu să zică ceva, dar renunță, o îmbrățișă și se îndepărtă în grabă. O clipă sau două, Hester se simți ușurată să-l știe plecat; apoi, dintr-odată, simți o nevoie acută să-l cheme înapoi, să fie îmbrățișată și să-i spună o mulțime de lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună. Alergă la ușa din spate, dar deja dispăruse, luând-o pe vreo cale secretă către palat.

Hester îi șopti numele, adresându-se zăpezii. Nu se aștepta să-l mai vadă vreodată. Simțea că alunecă tot mai rapid într-o prăpastie.

Pennyroyal ședea încă ghemuit la baza scării. Hester trecu pe lângă el, intră în bucătărie, luă dintr-un dulap de deasupra chiuvetei un felinar cu gaz și-l aprinse. Flacăra se înălță încet în sticla afumată. Lumina ei galbenă se răsfrânse pe pereți, pe geamuri și pe chipul palid al lui Pennyroyal.

— Ce faci? șuieră el. Oamenii lui Masgard o vor vedea!

— Asta-i și ideea, zise Hester.

— N-o să te-ajut! replică nervos exploratorul. Nu mă poți forța! E o nebunie!

De astă dată, tânăra nu se mai obosi să-l amenințe cu cuțitul, ci-și apropie chipul ca de gargui și rosti apăsat:

— Eu am fost, Pennyroyal, nu tu. Voia să se asigure că bărbatul înțelegea exact cât de nemiloasă putea fi. Eu sunt cea care i-a adus aici pe Vânători.

— Tu? Pe Marele Poskitt Atotputernicul, *de ce*?

— Pentru Tom, răspunse simplu Hester. Fiindcă l-am vrut pe Tom pentru mine din nou. El trebuia să fie prețul meu, aurul prădătorului. Numai că n-a mers potrivit planului, iar acum trebuie să încerc să repar lucrurile.

Afară se auziră pași scârțâind prin zăpada de sub fereastra bucătăriei, apoi o răsuflare grea când cineva deschise ecluza termică exterioară. Hester se retrase în umbra din spatele ușii, în timp ce santinela de pe docuri pătrunse în încăpere, atât de aproape, încât fata simți adierea rece a jachetei lui îmblănite, acoperite de zăpadă.

— Ridică-te-n picioare! lătră el către Pennyroyal și se întoarse să caute cu privirea alți fugari.

Cu o clipă înainte de a fi văzută, Hester își întinse brațul și înfipse cuțitul în interstițiul dintre marginea de sus a platoșei și partea de jos a cagulei. Bărbatul scoase un gâlgâit și trupul lui mare se răsuci, făcând-o pe Hester să scape cuțitul din mână. Se feri într-o parte în clipa în care gardianul acționă arbaleta și auzi cum săgeata se înfige în ușa dulapului din spatele ei. Vânătorul bâjbâia după cuțitul de la centură. Hester îl apucă de braț și încercă să-l oprească. Nu se auzea niciun sunet în afara gâfâitului lor și a zgomotului veselei sparte în timp ce se luptau, iar Pennyroyal se chinuia să se târască din calea lor. Ochii mari și verzi ai Vânătorului se holbau la Hester prin sticlele cagulei, furioși, până când în sfârșit păru să-i ațintească spre ceva foarte îndepărtat, în spatele ei, gâlgâitul încetă și individul se prăbuși într-o parte, gata s-o tragă în jos. Picioarele lui mai zvâcniră o vreme, apoi se liniști.

Hester nu mai omorâse niciodată pe cineva. Se așteptase să se simtă vinovată, dar nu avea remușcări. Nu simțea nimic. „Deci așa simțea tata”, se gândi, în vreme ce-i scotea mortului mantaua, căciula de blană și cagula. „Era doar o treabă ce trebuia făcută pentru a salva orașul și pe cei dragi lui. Așa a simțit și el după ce i-a omorât pe mama și pe tata. Clar, dur și

curat, ca sticla”. Luă și arbaleta Vânătorului împreună cu tolba cu săgeți și-i spuse lui Pennyroyal:

— Adu lampa.

— Dar… dar…

Afară, zăpada viscolită se învârtejea ca roiuri de fluturi albi sub lămpile din port. Hester traversă platformele de andocare, împingându-l pe înspăimântatul Pennyroyal în fața ei. Prin spațiul dintre două hangare văzu pe cer, spre est, o pată mare de lumină.

Sasul navei *Turbulență în Aer Clar* era deschis. Alt Vânător aștepta acolo.

— Ce era, Garstang? strigă el. Pe cine-ai găsit?

— Doar pe boșorogul ăsta, răspunse Hester, sperând că grosimea cagulei îi va înăbuși glasul și că haina de blană îi va ascunde silueta costelivă.

— Doar un bătrân nenorocit, spuse și Vânătorul la rândul său, adresându-i-se cuiva din interiorul nacelei. Apoi, mai tare: Du-l la palat, Garstang! Bagă-l alături de ceilalți! N-avem nevoie de el aici.

— Vă rog, domnule Vânător! zbieră deodată Pennyroyal. E o capcană! E…

Hester își ridică rapid arbaleta, apăsă pe trăgaci și Vânătorul căzu pe spate urlând. În timp ce camarazii lui încercau să treacă pe lângă el, împingându-i la o parte trupul ce se zvârcolea, fata luă felinarul din mâna lui Pennyroyal și-l azvârli înăuntru prin sas. Haina unui Vânător luă foc și în nacelă izbucni incendiul. Pennyroyal urlă îngrozit și o luă la fugă. Hester se întoarse după el, dar după numai doi pași se trezi zburând, ridicată-n aer de un curent puternic și fierbinte, care venea din spate, și fu aruncată în zăpada ce nu mai era albă, ci un amalgam de șofran și de rubiniu, ca de Halloween. Nu se auzi nicio bubuitură, ci doar un fâșâit prelung, moale, scos de celulele de gaz care se aprindeau. Hester se rostogoli în zăpadă și privi înapoi. Din nacela în flăcări ieșeau târându-se doi bărbați, lovind cu palmele peste scânteile ce le aprindeau blana jachetelor și a mantalelor. Unul alergă spre Hester, care bâjbâi după arbaleta căzută, dar nu privi în direcția ei, ci doar o depăși în viteză, zbierând ceva despre sabotori, așa încât avu destul timp să fixeze în arbaletă o săgeată și să i-o tragă în spate. În tot acest timp, profesorul se făcuse nevăzut. Hester ocoli aeronava în flăcări și dădu peste

ultimul Vânător într-un loc întunecat, plin de fum gros. Îi luă sabia din mână și-o prinse la centură și o luă la fugă spre Rasmussen Prospekt și luminile Palatului de Iarnă.

• • •

Odată introdus în broască, dispozitivul Unchiului produse un zgomot ritmic, repetat, și ecluza termică se deschise. Tom se strecură înăuntru, inspirând mirosurile familiare ale palatului. Coridorul era pustiu; în praful gros așternut pe jos nu se vedea nicio urmă de pași. Trecu grăbit prin întuneric către *Wunderkammer,* unde se sperie din nou de scheletele Stalkerilor, dar șperaclul îi veni de hac și ușii aceleia, așa încât intră fără zgomot în încăperea tăcută, printre vitrinele pline cu pânze de păianjen, temător, însă mândru că reușise să intre.

Folia strălucea stins, amintindu-i de Freya și de camera-crab care-l urmărise printr-unul dintre grilajele conductelor termice de deasupra când o sărutase.

— Caul? rosti el plin de speranță, scrutând întunericul.

Însă la bordul lui Anchorage nu se aflau acum niște pungași, ci doar Vânătorii. Se simțea deodată sufocat de o teamă cumplită: oare ce făcea Hester? Era îngrozitor când se gândea că ea rămăsese afară, în pericol, în vreme ce el aștepta aici. Pe cer, undeva în zona portului, se vedea pâlpâind o lumină roșiatică. Ce se petrecea? Ar fi trebuit oare să se ducă să vadă?

Nu. Hester îi spusese că se vor întâlni aici. Până acum nu-l dezamăgise niciodată. Încercă să-și facă de lucru alegând o armă dintre cele expuse pe perete: o sabie grea, cam tocită, cu mânerul și teaca împodobite. Ținând-o în mână, se simți mai curajos. Făcu câțiva pași printre vitrinele cu animale mâncate de molii și mașini vechi, rotind sabia în aer și așteptând-o pe Hester să salveze Anchorage împreună.

Dar în momentul în care din sala de bal și dinspre coridoarele palatului se auziră împușcături și urlete, Tom înțelese că fata intrase totuși pe ușa din față și începuse lupta fără el.

• • •

Pistolul cu gaz era mai greu decât se așteptase Freya. Încercă să-și închipuie cum ar fi fost să împuște cu el pe cineva, dar nu reuși. Se întrebă dacă ar fi cazul să-i explice lui Hester cât era de speriată, însă se părea că nu avea timp pentru asta. Hester ajunsese deja în dreptul ușii sălii de bal și-i făcea semn să vină spre ea. Părul și hainele îi miroseau a fum.

Împreună, deschiseră cu greu ușa masivă. Nimeni nu se întoarse să le vadă intrând. Și Vânătorii, și prizonierii priveau prin ferestre palele de foc ce șerpuiau deasupra portului. Freya își încleștă mâinile transpirate pe armă, așteptând ca Hester să strige „Mâinile sus!”, „Nu mișcă nimeni!” sau orice altceva se presupunea că trebuia spus în asemenea situații. În loc de asta, Hester ridică arbaleta și trase în Vânătorul cel mai apropiat.

— Stai puțin, asta nu se…, începu Freya să spună, dar imediat se aruncă pe jos întrucât din spatele mercenarului aflat în cădere, tovarășul lui se întoarse și trase o salvă lungă în direcția ei.

Freya uita mereu că toate astea erau reale. În timp ce se târa pe podea, auzi cum gloanțele smulg așchii din uși și ricoșează pe marmură. Hester îi smulse pistolul din mână și fața Vânătorului deveni o piftie roșie. În timp ce cădea, Smew îi luă arma și trase într-un al treilea soldat, prins în îmbulzeala creată de panica prizonierilor.

— Rasmussen! strigă cineva, și deodată întreaga încăpere reluă strigătul, vechiul strigăt războinic al orașului Anchorage, moștenit din vremurile în care strămoșii Freyei purtaseră bătălii contra piraților aerului și a Stalkerilor Imperiilor Nomade.

— Rasmussen!

Se auzeau împușcături, țipete, un zornăit prelung, ca un clinchet de xilofon, produs de trupul unui Vânător ce se prăbușea lovind în cădere unul dintre candelabrele acoperite cu huse de praf. Totul se termină foarte repede. Windolene Pye începu să-i organizeze pe oameni; unii aveau grijă de răniți, în timp ce bărbații luau săbiile și armele Vânătorilor morți.

— Unde e Scabious? strigă Hester.

Imediat, cineva îl împinse spre ea. Șeful motoarelor părea dornic să lupte, cu mâinile încleștate pe o armă capturată.

— Arkangel se apropie, îi spuse. I-am văzut luminile din portul aerian. Trebuie să pui în mișcare cât se poate de repede orașul ăsta vechi.

— Dar districtul motoarelor e controlat de Vânători, iar roata propulsoare de la pupă e spartă. Doar pe șenile nu putem scoate mai mult de un sfert din viteză și nici măcar atât nu putem atinge decât după ce scăpăm de epava roții de la pupă.

— Tăiați-o! ordonă Hester, renunțând la arbaletă și scoțând sabia.

Scabious avea o mie de alte întrebări, dar renunță la ele și strânse din umeri, apoi încuviință. Se îndreptă spre scări, urmat de jumătate din locuitorii orașului; cei fără arme înhățară din mers scaune și sticle. Speriată, Freya consideră că trebuia să meargă cu ei și să conducă atacul, asemenea margrafelor de odinioară. Se alătură celor ce se îmbulzeau spre ușă, dar Hester o opri.

— Rămâi aici. Oamenii tăi vor avea nevoie de tine în viață. Unde-i Masgard?

— Nu știu. Cred că a luat-o spre intrarea principală.

Hester aprobă din cap, însă gestul ei, ca un tic nervos, putea avea orice înțeles.

— Tom e-n muzeu, zise ea.

— Tom e aici?

Freya nu reușea să țină pasul.

— Te rog, Luminăția Voastră, ai grijă ca Tom să fie în siguranță după ce totul se va termina.

— Bine, dar…

Însă Hester deja plecase și ușile ciuruite de gloanțe se închideau în urma ei. Freya se întrebă dacă ar fi trebuit s-o urmeze, dar ce-ar fi putut face ea împotriva lui Masgard? Se întoarse în sala de bal și văzu un grup mare de oameni rămași acolo: cei foarte bătrâni și foarte tineri, răniții și cei pur și simplu prea speriați ca să lupte. Freya știa cum simțeau. Își încleștă pumnii ca să nu mai tremure și zâmbi, sigură pe ea:

— Nu vă temeți! Zeii Gheții sunt cu noi.

•••

În drum spre sala de bal, Tom se întâlni cu Scabious și oamenii lui, o masă compactă, întunecată, un val de chipuri hotărâte în lumina lămpilor. Umpleau coridorul așa cum marea agitată inundă o navă ce se scufundă. Tom se temea că va fi confundat cu un Vânător, dar Scabious îl recunoscu și-l strigă pe nume, iar mareea umană îl înconjură. Unda se sparse în chipuri zâmbitoare, de care-și amintea: Aakiuq, Probsthain, Smew. Unii întindeau mâna și-l băteau pe umăr cu prietenie.

— Tom! strigă Smew, luându-l de talie. Ce bine că te-ai întors!

— Hester! strigă tânărul, zbătându-se în mijlocul valului de oameni ce-l purta afară din palat. Unde-i Hester?

— Ea ne-a salvat! strigă Smew, care alerga în fața lui. Ce curaj a avut! A intrat în sală și i-a doborât pe Vânători, nemiloasă ca un Stalker! Ce mai fată!

— Dar unde-i? Domnule Scabious, nu-i cu dumneavoastră?

Cuvintele i se pierdură în tropăitul picioarelor și în strigătele „Rasmussen, Rasmussen!” ale mulțimii care trecea vuind pe lângă el și se îndepărta, pierzându-se în jos pe o scară ce cobora spre districtul motoarelor. Tom auzi strigăte și focuri de armă răsunând sub tavanul scund. Se întrebă dacă n-ar trebui să meargă și să dea o mână de ajutor, dar gândul la Hester îl opri. Strigându-i numele, o luă la fugă prin Arcada Boreală și ieși în viscolul ce sufla pe bulevardul Rasmussen. În zăpadă se observau urmele a două șiruri de pași ce duceau spre portul aerian. În timp ce ezita, întrebându-se dacă unul dintre ele îi aparținea lui Hester, văzu un chip ce-l urmărea din pragul unui magazin din capătul străzii.

— Profesore Pennyroyal?

Pennyroyal țâșni în lateral, împleticindu-se prin zăpadă și dispărând pe o alee îngustă dintre două buticuri. Din buzunarele doldora de mărunțișul sustras din casieria magazinului îi căzură mai multe monede.

— Profesore! strigă Tom, băgându-și sabia în teacă și alergând după el. Eu sunt! Unde-i Hester?

Urmele stângace ale exploratorului duceau spre marginea nivelului, unde o scară cobora spre orașul de jos. Tom o luă la goană pe trepte, călcând în urmele mari, ca de urs, ale cizmelor de lux ale lui Pennyroyal. Aproape de baza scării se opri brusc, cu inima zvâcnind, speriat la vederea unor aripi negre. Dar nu era o pasăre-Stalker, ci doar firma unei taverne numite „Vulturul cu aripile întinse”. Alergă mai departe, gândindu-se când va înceta să se teamă de păsări.

— Profesore Pennyroyal?

•••

Hester nu-l găsi pe Masgard așteptând-o la intrarea în palat, printre cadavrele celor pe care ea îi omorâse când intrase. „Probabil că l-au prins oamenii lui Scabious”, gândi fata. Ori poate auzise zgomotele luptei și-și dăduse seama din ce parte bătea vântul. Poate că fugise înapoi în port, sperând să găsească o navă care să-l ducă acasă, în Arkangel.

Ieși din palat prin ecluza termică. Cagula îi împiedica vederea, așa că o aruncă. Coborî panta spre bulevardul Rasmussen și fulgii de nea îi mângâiară chipul ca niște degete reci. În față se vedea un șir lung de urme proaspete, care începeau deja să fie acoperite de zăpadă. Se luă după ele, măsurând lungimea pașilor. Silueta unui bărbat i se ivi înainte, profilată pe lumina tot mai slabă a incendiului din portul aerian. Era Masgard. Grăbi pașii și, pe măsură ce se apropie de el, îl auzi strigând numele tovarășilor săi morți.

— Garstang? Gustavsson? Sprüe?

Hester îi simțea panica în glas. În fond, nu era decât un băiat bogat de la oraș, căruia îi plăcea să se joace de-a pirații și care nu se așteptase niciodată să-l înfrunte cineva. Venise să lupte, dar acum că rezultatul bătăliei nu părea să fie cel așteptat, își pierdea aplombul.

— Masgard! strigă ea.

Bărbatul se întoarse. Cu răsuflarea întretăiată. În spatele lui, *Turbulență în Aer Clar* arsese aproape complet; din ea nu mai rămăsese decât un coș de metal înnegrit. Nemaiavând pe ce se sprijini, platformele de andocare se balansau în lumina ultimelor vâlvătăi.

Hester ridică sabia.

— De-a ce te joci, aviatoareo? strigă Masgard. Mai întâi îmi vinzi orașul ăsta, pentru ca apoi să-i ajuți pe locuitori să-l ia înapoi. Nu te-nțeleg! Ce planuri ai?

— Nu există niciun plan, răspunse Hester. Improvizez din mers.

Masgard își scoase sabia și șfichiui aerul de câteva ori, de parcă ar fi exersat mișcări de scrimă ostentative în timp ce avansa către ea. Când ajunse la un metru distanță, Hester fandă înainte și-și înfipse lama în umărul lui. Nu credea că-l rănise prea tare, dar Masgard scăpă sabia din mână, duse mâinile la rană, alunecă pe zăpadă și se prăbuși.

— Te rog! gemu el. Ai milă! Se scotoci sub haina îmblănită, scoase un portmoneu umflat și împrăștie pe zăpadă monede mari, sclipitoare. Băiatul nu-i aici, dar ia-le pe astea și lasă-mă să trăiesc!

Hester se apropie și înfipse din nou sabia cu ambele mâini, de mai multe ori, până când țipetele încetară. Apoi o aruncă și rămase privind cum sângele lui Masgard se scurgea în zăpada

ce devenea trandafirie, iar fulgii mari începeau să acopere aurul pe care i-l aruncase. O dureau coatele și nutrea un vag sentiment de dezamăgire. Se așteptase la mai mult în noaptea asta. Ar fi dorit altceva decât senzația de gol, de nedumerire, cu care rămăsese. Se așteptase să moară. I se părea nedrept să fie încă în viață, ba nici măcar rănită. Se gândi la Vânătorii morți. Și alții fuseseră uciși în bătălie, fără îndoială, și totul din cauza ei. Oare n-ar fi trebuit să fie pedepsită?

Undeva în zona depozitelor de la nivelul inferior se auzi răsunând un foc de pistol.

•••

Urmele pașilor îl conduseseră pe Tom pe străzi familiare, luminate de văpaia incendiilor din portul aerian de deasupra. Începu să-și facă griji. Mai dădu un colț și o văzu pe *Jenny Haniver,* andocată acolo unde o lăsase, în întunericul dintre depozite. Pennyroyal umbla la sas.

— Profesore! strigă Tom, apropiindu-se de el. Ce faceți?

Pennyroyal ridică privirea.

— La naiba! mormăi el când își dădu seama că fusese descoperit, apoi spuse pe ton lăudăros: Tu ce crezi că fac, Tom? Plec din orășelul ăsta cât se mai poate! Dacă ai avea puțină minte, ai veni cu mine. Pe Marele Poskitt, dar bine-ai mai ascuns nava asta! Mi-a luat o veșnicie s-o găsesc…

— Dar nu mai e nevoie să plecați! zise Tom. Pornim motoarele orașului și scăpăm de Arkangel. Oricum, eu nu plec fără Hester!

— Ba ai pleca dac-ai ști ce-a făcut, zise Pennyroyal pe un ton sumbru. Fata aia e dusă, Tom. E complet nebună. Tot atât de smintită, pe cât e de urâtă…

— Cum vă permiteți să vorbiți așa despre ea?! strigă Tom indignat, întinzând mâna ca să-l îndepărteze de sas pe explorator.

Pennyroyal scoase un pistol din buzunarul interior al hainei și-i trase un glonț în piept.

Șocul îl aruncă pe Tom într-un morman de zăpadă. Încercă să se ridice, dar nu reuși.

— Nu-i drept! șopti el, simțind cum sângele îi inundă gâtlejul și-i umple gura, fierbinte și sărat.

Durerea venea în valuri, ca talazurile cenușii de la Cuibul Tâlharilor, lent, fără contenire, fiecare pierzându-se în următorul.

Auzi zăpadă scrâșnind sub tălpile cuiva. Pennyroyal se aplecă asupra lui, ținând încă arma în mână. Părea la fel de surprins ca tânărul.

— Vai! Scuză-mă! N-am vrut decât să te sperii; s-a descărcat pur și simplu. N-am mai atins până acum o chestie ca asta. L-am luat de la unul dintre tipii aceia pe care i-a hăcuit prietena ta țicnită.

— Ajutor! reuși Tom să zică.

Pennyroyal îi desfăcu haina și se uită la rană.

— Ah! făcu el, clătinând din cap.

Îl scotoci în buzunarele interioare și scoase cheile lui *Jenny.*

Tom simți cum puntea de sub el începu să tremure când motoarele orașului se treziră din nou la viață. Dinspre pupă se auzeau fierăstraiele cu care oamenii lui Scabious tăiau epavele roții.

— Ascultă! șopti el cu o voce care i se păru stranie, de parcă ar fi aparținut altcuiva, slabă și îndepărtată. N-o lua pe *Jenny*! Nu-i nevoie. Domnul Scabious ne pune din nou în mișcare. O să scăpăm de Arkangel…

Pennyroyal se ridică în picioare.

— Realmente, Tom, ești un romantic fără leac. Unde crezi că vă veți duce? Nu mai există niciun colțișor verde în America, înțelegi? Orașul ăsta e sortit să piară fie de o moarte lentă, înghețat pe banchiză, fie de o moarte fierbinte în măruntaiele lui Arkangel. Oricum ar fi, n-am de gând să fiu de față când se va petrece asta. Aruncă cheile în aer și le prinse din nou în vreme ce se îndepărta. Acum trebuie să plec. Scuze din nou. Salut!

Tom încercă să se târască prin zăpadă, hotărât s-o găsească pe Hester, dar după câțiva metri deja uitase ce voia să-i spună. Rămase zăcând în zăpadă și după o vreme ajunse la el un zgomot asurzitor de aeromotoare, mai întâi puternic, apoi tot mai slab, pe măsură ce Pennyroyal o ridica pe *Jenny Haniver* din labirintul de depozite și se îndepărta în întuneric. Deja nu mai părea să conteze. Nici măcar moartea nu mai părea să conteze, deși i se părea ciudat când se gândea că înfruntase câteva Fox Spirits, scăpase de Stalkeri și supraviețuise unor aventuri stranii în adâncurile mării, doar ca să sfârșească așa.

Zăpada continua să cadă, însă nu mai era rece, ci moale și călduță, așa cum se așternea în tăcere peste oraș, învăluind lumea într-un vis liniștit.

Capitolul 33: Pe gheața subțire

Imediat după răsăritul soarelui, în districtul motoarelor răsunară ovații când epava roții de la pupa fu în sfârșit desprinsă și orașul se puse iar în mișcare, cotind spre sud-vest. Și totuși, chiar după ce scăpase de roată și era purtată numai de șenile, Anchorage nu reușea decât să se târască, abia atingând șaisprezece kilometri pe oră. În momentele de acalmie ale viscolului, Arkangel se vedea înălțându-se la răsărit ca un munte poluat.

Freya stătea cu domnul Scabious în galeria de la pupă. Șeful motoarelor avea un plasture roz lipit pe frunte, unde fusese zgâriat de glonțul unui Vânător, dar fusese singurul rănit în bătălia purtată pentru recucerirea districtului motoarelor. Vânătorii înțeleseseră repede că se aflau în minoritate numerică și fugiseră pe banchiză pentru a aștepta să fie salvați de suburbiile de recunoaștere ale lui Arkangel.

— Avem o singură șansă, murmură Scabious, în timp ce el și Freya priveau razele soarelui aflat la orizont care scânteiau în ferestrele orașului-prădător. Dacă ajungem destul de departe spre sud, gheața va fi mai subțire și poate că vor înceta urmărirea.

— Dar dacă gheața se subțiază, oare n-o să se rupă mai întâi cu noi?

— Primejdia aceasta există, bineînțeles. Iar dacă vrem să păstrăm avansul, nu ne putem permite să mai trimitem echipe de cercetași și patrule de explorare, ci va trebui să mergem cât de iute putem și să ne păstrăm speranța. America ori moartea, nu?

— Da, zise Freya. Apoi, dându-și seama că nu mai avea niciun rost să mintă, mărturisi: Ba nu. Domnule Scabious, totul a fost o minciună. Pennyroyal n-a ajuns niciodată în America. A inventat toată povestea. De asta l-a împușcat pe Tom și a fugit cu *Jenny Haniver.*

— Aha, așa vasăzică? făcu Scabious evaziv și se întoarse s-o privească.

Freya îl așteptă să continue, dar bărbatul nu mai zise nimic.

— Ei bine, asta-i tot? întrebă ea. Doar „Așa vasăzică”? Nu-mi spui c-am fost nebună să-l cred pe Pennyroyal?

Scabious zâmbi.

— Ca să-ți spun adevărul, am avut de la bun început mari îndoieli în privința individului. Cumva, nu părea deloc sincer.

— Și de ce n-ai spus nimic?

— Fiindcă e mai bine să călătorești având o speranță, spuse șeful motoarelor. Mi-a plăcut ideea ta de a traversa Banchiza. Ce era orașul acesta înainte de a porni spre vest? O ruină în mișcare; puținii locuitori care nu-l părăsiseră erau cei prea disperați sau deprimați ca să mai plece undeva. Eram mai mult stafii decât ființe omenești. Acum însă uită-te la noi. Uită-te la tine. Călătoria asta ne-a trezit, ne-a motivat, suntem din nou vii.

— Probabil nu pentru multă vreme.

Scabious ridică din umeri.

— Chiar și așa. Dar nu se știe niciodată; poate găsim o soluție. Poate scăpăm totuși din fălcile monstrului.

Rămaseră unul lângă altul în tăcere, privind orașul ce-i urmărea. Părea să devină tot mai întunecat și mai mare, pe măsură ce se apropia văzând cu ochii.

— Trebuie să mărturisesc, reluă Scabious, că niciodată nu mi-am închipuit că Pennyroyal ar putea merge atât de departe, încât să împuște un om. Cum se simte tânărul Tom, săracul?

•••

Tom zăcea întins pe pat ca o statuie de marmură. Pe chipul lui palid ieșeau în evidență cicatricele și vânătăile rămase din lupta cu păsările-Stalker. Când Hester îi luă mâna, o simți rece și doar pulsul slab și inegal anunța că încă trăia.

— Îmi pare rău, Hester!

Windolene Pye vorbea în șoaptă, ca și cum orice sunet mai puternic ar fi putut atrage atenția Zeiței Morții asupra infirmeriei improvizate în Palatul de Iarnă. Doamna-navigator îi îngrijise neîncetat pe răniți, mai ales pe Tom, care era cel mai grav dintre ei. Arăta îmbătrânită, obosită și învinsă.

— Am făcut tot ce-am putut, urmă ea, dar glonțul s-a oprit chiar lângă inimă. N-am curaj să-l extrag, mai ales când orașul se clatină așa.

Hester încuviință din cap, uitându-se la umărul lui Tom. Nu reușea să-și adune curajul să-i poată privi chipul. Din decență, domnișoara Pye trăsese o pătură peste trupul lui, dar brațul și umărul dinspre Hester rămăseseră dezgolite. Era un umăr palid, costeliv, ușor pistruiat, deși ei i se părea cel mai frumos pe care-

l văzuse vreodată. Îl atinse, îi mângâie brațul, privind cum puful moale se ridica la loc după ce-l netezea cu degetele, simțind mușchii și tendoanele puternice de sub piele, bătaia aproape imperceptibilă a pulsului pe încheietura lui învinețită.

Tom se mișcă la atingerea ei și întredeschise ochii.

— Hester? murmură el. Pennyroyal a luat-o pe *Jenny.* Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, Tom, e-n regulă. Nu-mi pasă de navă, ci de tine, zise Hester, luându-i mâna și punându-și-o pe obraz.

După încetarea bătăliei, cineva venise să-i spună că Tom fusese împușcat și că era pe moarte, însă crezuse că era o greșeală. Acum înțelegea că asta era pedeapsa ce i se cuvenea pentru că azvârlise orașul în ghearele lui Arkangel. Trebuia să stea acolo și să-l privească pe Tom murind. Era mult, mult mai rău decât dacă ar fi murit ea însăși.

— Tom, șopti ea.

— A leșinat din nou, sărmanul, rosti una dintre femeile care-o ajutase pe domnișoara Pye și întinse mâna ca să tamponeze cu apă rece fruntea tânărului.

Cineva aduse un scaun pentru Hester.

— Poate că-i mai bine așa pentru el, șopti altă infirmieră.

Prin ferestrele înalte se vedea cum se lasă amurgul. Luminile lui Arkangel creșteau, umplând orizontul.

•••

Orașul-prădător se apropiase și mai mult la ora la care răsări soarele. Când nu ningea, i se puteau distinge clădirile: fabrici și instalații de demontare-dezasamblare, dar și închisorile imense unde erau ținuți sclavii. Pe nivelul cel mai de sus se vedea înălțându-se marele templu dedicat Zeului-Lup, cu turnul terminat cu o țepușă. Pe măsură ce umbra prădătorului se întindea pe gheață, apropiindu-se de Anchorage, își făcu apariția o navă de recunoaștere, venită să vadă ce se întâmplase cu Masgard și Vânătorii lui; dar după ce pluti câteva clipe deasupra epavei arse a *Turbulenței în Aer Clar,* făcu stânga-mprejur și se grăbi spre cuibul ei. Nicio altă navă nu se mai apropie de Anchorage în ziua aceea. Direktorul lui Arkangel purta doliu după fiul său și consiliul orașului considerase că n-avea rost să mai riște pierderea altor nave pentru o pradă care oricum avea să fie a lor până la apusul soarelui. Orașul își exersa fălcile, oferind privitorilor de la pupa lui Anchorage imaginea

înspăimântătoare a vastelor cuptoare și motoare de dezasamblare ce-i așteptau.

— Ar trebui să vorbim cu ei prin radio și să le reamintim ce s-a ales de Vânătorii lor! glăsui Smew, țanțoș, într-o ședință improvizată a Comitetului Director din după-amiaza aceea. Să le spunem că la fel vor păți și ei, dacă nu ne lasă-n pace.

Freya nu răspunse. Încerca să fie atentă la discuție, dar gândurile i se îndreptau mereu către infirmerie. Se întreba dacă Tom mai era în viață. I-ar fi plăcut să stea cu el, însă domnișoara Pye îi spusese că Hester fusese prezentă acolo tot timpul. Freya încă se temea de fata cu cicatrice, mai ales după ce le făcuse Vânătorilor. De ce nu fusese Hester împușcată? De ce trebuise să i se întâmple asta lui Tom?

— Cred că n-am face decât să înrăutățim și mai mult situația, Smew, rosti Scabious, după ce așteptase un interval cuviincios de timp ca margrafa să-și exprime părerea. N-avem niciun motiv să-i înfuriem mai tare.

În clipa aceea, o bubuitură puternică, asemenea unei lovituri de tun, zgâlțâi ferestrele. Toți ridicară privirile.

— Trag în noi! țipă domnișoara Pye, căutând mâna lui Scabious.

— Nu pot face așa ceva! strigă Freya. Nici măcar Arkangel…

Ferestrele erau acoperite de chiciură. Freya își puse haina de blană și ieși în grabă pe balcon. Ceilalți o urmară. De acolo puteau vedea cât de mult se apropiase prădătorul. Șuieratul tălpicilor ce alunecau pe gheață părea să umple cerul. Freya se întrebă dacă nu era cumva prima oară când un oraș tulbura tăcerea acestei câmpii necartografiate. Apoi se auzi din nou bubuitul puternic și margrafa înțelese că nu erau salve de tun, ci zgomotul de care se temea orice locuitor al unui oraș mișcător pe gheață: trosniturile banchizei ce se sparge.

— Zeilor! scânci Smew.

— Ar trebui să urc în Timonerie, zise domnișoara Pye.

— Ar trebui să cobor la motoare, murmură Scabious.

Însă nu mai aveau timp și niciunul dintre ei nu se mișcă din loc. Nu mai era nimic de făcut. Nu puteau decât să stea și să aștepte.

— Nu! se trezi Freya spunând. Nu, nu!

Se auzi altă trosnitură, și mai puternică, ca un tunet. Margrafa privi cu atenție spre Arkangel, străduindu-se să-și dea seama

dacă cei din orașul-prădător auziseră și ei bubuiturile și trăseseră frânele de gheață. Dimpotrivă, redusese și mai mult distanța, mizând totul pe un ultim iureș nebunesc. Freya se prinse strâns de balustrada balconului și se rugă Zeilor Gheții. Nu era sigură dacă mai credea în ei, dar cine altcineva ar fi putut-o ajuta acum?

— Zeu și Zeiță a Gheții, imploră ea, faceți-ne ușori și iuți și nu ne lăsați să ne scufundăm prin gheață!

Următoarea detunătură fu asurzitoare. De astă dată, Freya văzu cum se cască o crăpătură în gheață, ca un rânjet întunecat ce se lărgea rapid spre tribord. Anchorage se clătină și reuși să vireze, îndepărtându-se. Freya și-l închipui pe cârmaci încercând cu disperare să piloteze alegând un curs care să evite fisurile ce se propagau în zigzag. Încă un balans și de undeva din palatul ei se auzi zgomot de sticlărie ce cade și se sparge. Bubuiturile și crăpăturile se suprapuneau acum, venind din toate părțile.

Simțind că nu mai poate menține mult cursul actual, Arkangel se avântă într-un ultim elan, accelerând. Fălcile i se căscară larg, tot mai larg, și soarele străluci pe șirurile turnante de dinți de oțel. Freya văzu muncitori ce alergau în jos pe scări, spre foalele prădătorului, și oameni îmbrăcați în blănuri, strânși pe balcoanele înalte, foarte asemănătoare celor din orașul ei, ca să privească vânătoarea. Apoi, mai înainte ca fălcile să se poată închide prinzând spatele lui Anchorage, întregul edificiu păru că tremură și încetinește. O perdea de spumă albă se înălță în aer, de parcă între cele două orașe s-ar fi întins o cortină din mărgele de sticlă.

Stropii de apă căzură peste Anchorage ca o ploaie înghețată. Arkangel încercă cu disperare să dea înapoi, dar gheața de sub el se rupse în bucăți și roțile lui propulsoare rămaseră fără punct de sprijin. Lent, asemenea unui munte ce se prăbușește, orașul prinse a se înclina înainte. Fălcile și partea frontală a nivelurilor inferioare se aplecară și începură să se scufunde. Gheizere izbucniră când marea înghețată îi pătrunse în districtul motoarelor și-i inundă cuptoarele. Un muget înfiorător se auzi din măruntaiele lui, ca răgetul unei creaturi monstruoase căreia i-a scăpat prada.

Însă și Anchorage era la ananghie și nimeni de la bordul lui n-avea vreme să sărbătorească pieirea prădătorului. Orașul se înclina spre babord și șenilele scrâșneau încercând să rămână

pe gheață, împroșcând horbote de spumă. Freya nu mai simțise niciodată asemenea mișcări și nu știa ce-nsemnau, dar putea ghici. Îi prinse de mâini pe domnișoara Pye și pe Smew, iar domnișoara Pye, la rândul ei, deja îl ținea de mână pe domnul Scabious. Se așezară toți pe podea, așteptând ca apele negre să năvălească învolburându-se pe scări și să-i înece.

Așteptau. Doar așteptau. Amurgul se lăsa încet. Zăpada le atingea chipurile.

— Ar fi bine să văd dacă pot ajunge în districtul motoarelor, zise Scabious puțin rușinat, desprinzându-se și plecând în grabă.

După o vreme, Freya simți că motoarele se opresc. Mișcarea orașului devenise parcă ceva mai lină, dar podeaua încă era înclinată nefiresc și în structura palatului se putea detecta o mișcare slabă, stranie.

Smew și domnișoara Pye intrară înapoi, adăpostindu-se de frig, dar Freya rămase pe balcon. Noaptea și zăpada învăluiau naufragiul lui Arkangel, totuși încă-i putea zări luminile și auzi huruitul motoarelor ce se forțau să-l tragă înapoi pe gheață. Cât despre orașul ei, nu-și dădea seama exact ce se întâmplase; avea o mișcare de balans ciudată, însă chiar și fără motoare Anchorage părea să se îndepărteze treptat de prădătorul ce părea deja condamnat.

Silueta unui om robust trecu în grabă prin grădinile palatului; Freya se aplecă peste marginea balconului și strigă:

— Domnule Aakiuq?

Bărbatul ridică ochii spre ea. Gluga îmblănită a hanoracului forma un cerc alb în jurul chipului negricios.

— Freya? Ești bine?

— Da. Ce s-a-ntâmplat?

Aakiuq își duse mâinile la gură și strigă:

— Plutim în derivă. Probabil c-am ajuns la marginea banchizei și bucata pe care ne aflam s-a desprins.

Freya privi spre întunericul de dincolo de marginea orașului. Nu vedea nimic, dar cel puțin asta explica modul în care puntea se ridică și cobora ritmic. Anchorage era purtat pe apă de un ghețar, stând în echilibru precar pe pluta sa de gheață asemenea unui grăsan întins la soare pe o saltea pneumatică pe care marea l-a dus în larg. Deci se alesese praful de speranța că banchiza groasă s-ar fi întins până în inima Continentului Mort!

— Pennyroyal! strigă ea către cerul gol. Zeii te vor pedepsi că ne-ai adus aici!

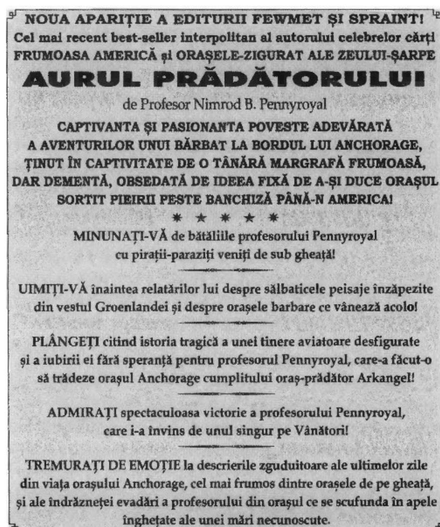
•••

Dar zeii nu-l pedepsiră pe profesorul Pennyroyal. Cheltuise o parte din aurul pe care-l furase ca să cumpere combustibil de la o navă-cisternă care părăsea orașul Arkangel, iar acum se afla departe, îndreptându-se spre răsărit și orientându-se după urmele largi lăsate în câmpia de gheață de orașul-prădător. Nu era un pilot grozav, dar avea noroc și vremea îi era favorabilă. La est de Groenlanda întâlni un orășel al gheții, unde o revopsi pe *Jenny Haniver* și îi schimbă numele. De asemenea, își angajă o aviatoare atrăgătoare pe nume Kewpie Quinterval ca să zboare cu el spre sud. În câteva săptămâni se afla din nou în Brighton, fermecându-și prietenii cu povești despre aventurile prin care trecuse în nordul înghețat.

Între timp, până și Direktorul lui Arkangel fusese forțat să admită că orașul lui nu mai putea fi salvat. Deja mulți dintre bogătași își luaseră zborul, scurgându-se în masă spre est într-un șir nesfârșit de iahturi aeriene și de chartere (cele cinci văduve ale lui Blinkoe câștigară astfel destui bani, închiriind cușete la bordul navei *Impuls Temporar,* încât să-și poată cumpăra o vilă încântătoare pe unul dintre nivelurile superioare ale orașului Jaegerstadt Ulm). Sclavii care, în haosul general, luaseră în stăpânire nivelurile de jos ale orașului plecau și ei, decolând în aeronave de marfă furate ori îndreptându-se spre banchiză cu sănii de explorare și suburbii-dronă deturnate. În sfârșit se dădu ordinul de evacuare generală. Pe la jumătatea iernii, orașul era complet părăsit, o imensă carcasă goală, întunecată, ce se albea încet și-și pierdea contururile sub o mantie tot mai groasă de zăpadă.

În miezul acelei ierni, câțiva îndârjiți nomazi ai zăpezii, ce se îndeletniceau cu jefuirea orașelor abandonate, descinseră pe epavă, golindu-i rezervoarele de combustibil și scormonind după orice obiect de valoare lăsat în urmă de cetățenii care abandonaseră Arkangel. În primăvară sosiră și mai mulți pe aeronave-scotocitoare, asemenea păsărilor ce se hrănesc cu hoituri, dar gheața de sub epavă se subția deja tot mai mult. Când veni vara, sub lumina crepusculară a soarelui de la miezul nopții, orașul-prădător începu să trepideze și porni în ultima călătorie, scufundându-se în lumea rece a adâncurilor.

În vara aceea sosiră vești din Shan Guo despre o lovitură dată în Liga Antitracțiune: Consiliul Superior fusese răsturnat și înlocuit de gruparea Furtuna Verde, ale cărei forțe erau conduse de un Stalker cu mască de bronz. Nimeni de pe Terenurile de Vânătoare nu acordă atenție știrii aceleia. Ce-i interesa pe ei că niște Antitracționiști se încăieraseră între ei? La bordul unor orașe ca Paris, Manchester, Praga, Trakționgrad, Gorki și Peripatetiapolis, viața mergea mai departe, ca de obicei. Toată lumea vorbea despre scufundarea lui Arkangel și toți citeau noua și senzaționala carte a lui Nimrod B. Pennyroyal.

Capitolul 34: Tărâmul negurilor

Dar Anchorage nu se scufundase. Purtat de curenții puternici tot mai departe de Arkangel, el pluti prin ceața groasă, purtat de pluta de gheață uriașă cu marginile zimțate pe care se afla și care se izbea la răstimpuri de alți ghețari ce pluteau în derivă.

Când se făcu ziuă din nou, locuitorii orașului se adunară pe puntea din față a nivelului superior. Motoarele erau oprite, așa că nimeni n-avea prea multă treabă de făcut. Nici nu erau multe de vorbit, căci viitorul părea atât de sumbru și inevitabil, încât nimănui nu-i făcea plăcere să se refere la el. De aceea stăteau tăcuți, ascultând valurile ce se loveau de marginea ghețarului și

încercând să zărească prin ceață vreo frântură din marea aceasta nouă și necunoscută.

— Credeți că avem în față doar o polinie mai mare, ori un culoar îngust de apă liberă? întrebă Freya cu speranță în glas, ieșind pe puntea de observație de la proră împreună cu Comitetul ei Director.

Întrucât nu știa cu ce s-ar cuveni să se îmbrace o margrafă care se îndreaptă către Mormântul din Ocean, își pusese vechiul hanorac brodat și cizmulițele din piele de focă pe care le purta de obicei când mergea în excursii la bordul barjei-de-gheață a mamei, plus o căciuliță cu ciucuri asortată. Acum îi părea rău, fiindcă ciucurii săltau mereu într-un mod necuvenit de voios, dându-i impresia că ar trebui să fie optimistă.

— Poate că vom pluti prin ea și vom ajunge la banchiza solidă, sigură, ca să mergem din nou pe ea?

Windolene Pye, palidă și ostenită după ce îngrijise bolnavii, clătină din cap.

— Mai curând aș crede că apele acestea nu îngheață decât în miezul iernii. Mă tem că vom pluti mai departe până vom eșua pe vreun țărm pustiu, ori ghețarul pe care stăm se va rupe și ne vom scufunda. Bietul Tom! Biata Hester! Au bătut atâta drum ca să ne salveze și să sfârșească așa!

Domnul Scabious întinse un braț ocrotitor în jurul domnișoarei Pye și femeia se sprijini de el recunoscătoare. Freya întoarse capul, jenată. Se întrebă dacă ar trebui să le spună că Hester fusese cea care îl adusese pe Arkangel la ei, dar cumva nu i se părea drept, câtă vreme biata fată încă veghea la căpătâiul lui Tom, care era pe moarte. Oricum Anchorage avea nevoie acum de o eroină pozitivă. Era mai bine ca vina să cadă pe impostorul Pennyroyal. La urma urmei, el era oricum de vină pentru atâtea.

Încă se gândea ce să spună când, chiar în fața sloiului de gheață care-i purta, ieși la suprafața apei o formă netedă, lucioasă și neagră.

Apăru dintr-o spumă albă, ca o balenă, și toți crezură că era chiar balenă, până când distinseră niturile de pe suprafața metalică a carcasei, sasurile, hublourile și inscripția ștanțată pe carenă.

— Sunt dracii ăia de paraziți! strigă Smew agitându-și carabina pentru vânat lupi. S-au întors să mai fure ceva!

Submersibilul își scoase picioarele ca de păianjen, cu care se prinse de marginea ghețarului și se ridică din apă. Deja se grăbeau să-l întâmpine sănii pline cu bărbați înarmați din districtul motoarelor. Smew își duse arma la ochi și ochi cu grijă sasul care tocmai se deschidea.

Freya întinse mâna și împinse țeava deoparte.

— Nu, Smew. E unul singur.

Oare cum putea fi o amenințare vasul acesta singuratic, ce ieșea la suprafață atât de vizibil? Freya privi atenție la băiatul slăbuț, care ieși stângaci prin sasul navei-parazit, doar ca să fie imediat prins și legat de oamenii lui Scabious. Le auzea glasurile, totuși nu distingea ce spuneau. Însoțită de Smew, Scabious și domnișoara Pye, se grăbi spre scările ce coborau la marginea orașului, așteptând cu nerăbdare să-i fie adus prizonierul. Cu cât se apropiau, cu atât mai hidos arăta, cu chipul colorat grotesc în galben, verde și purpuriu. Știa că cei de pe navele-parazit erau hoți, dar n-ar fi crezut că erau monștri.

Însă când ajunse în fața ei, văzu că nu era un monstru, ci doar un băiat de vârsta ei căruia i se făcuseră lucruri înspăimântătoare. Îi lipseau câțiva dinți și gâtul îi era brăzdat de o cicatrice roșie îngrozitoare, însă ochii, care clipeau spre ea dintr-o mască de răni și de vânătăi, erau negri, strălucitori și chiar frumoși.

Se strădui să-și recapete calmul și încercă să vorbească precum o margrafă:

— Bun venit pe Anchorage, străine! Ce te-aduce aici?

Caul deschise gura, apoi o închise la loc, fără să știe ce să spună. Nu era pregătit pentru asta. Tot drumul de la Grimsby până aici își făcuse planuri pentru clipa aceasta, dar își petrecuse o parte atât de mare a vieții încercând să se ferească de a fi văzut de Uscați, încât acum i se părea nefiresc să stea aici, la loc deschis, printre ei. Și Freya îl șocase. Nu doar din cauza tunsorii scurte, băiețești, ci părea mai mare, mai înaltă decât își amintea, iar fața îi era îmbujorată. Nu era deloc fata palidă, visătoare pe care se obișnuise s-o vadă pe ecrane. În spatele ei stăteau Scabious, Smew, Windolene Pye și jumătate din locuitorii orașului, toți holbându-se la el. Începu să se întrebe dacă, până la urmă, n-ar fi fost mai ușor să fi murit în Grimsby.

— Vorbește, băiete! ordonă piticul de lângă Freya, lovindu-l pe Caul în burtă cu o carabină. Luminăția Sa ți-a pus o întrebare.

— Avea asta asupra lui, Freya, spuse unul dintre cei care-l capturaseră și arătă un tub deformat din cositor lăcuit.

Cei ce se înghesuiau în spatele margrafei se traseră înapoi cu șoapte speriate, dar Freya recunoscu în obiectul acela un recipient vechi pentru documente, cum se foloseau pe vremuri. Îl luă din mâna bărbatului, deșurubă capacul și scoase un sul de hârtii. Îl privi din nou pe Caul, zâmbind.

— Ce sunt acestea?

Briza, care se întețise pe neobservate de când *Viermele cu Șurub* se ridicase la suprafață, agită hârtiile, făcând să le fluture marginile rigide, îngălbenite de vreme, și amenințând să le smulgă din mâinile Freyei. Caul întinse mâna și le apucă.

— Fiți atentă! Aveți nevoie de ele!

— De ce? întrebă Freya, coborând ochii.

Văzu semnele roșii de pe încheieturile băiatului, acolo unde frânghiile intraseră în carne, și semnele roșii de pe hârtii; cuvinte scrise cu litere din vechime, cu cerneală de culoarea ruginii, latitudini și longitudini; linia subțire, șerpuită, a unei coaste. O ștampilă aplicată pe ele avertiza: *A nu se scoate din biblioteca din Reykjavik.*

— E harta lui Snøri Ulvaeusson, rosti Caul. Probabil că Unchiul a furat-o din Reykjavik cu mulți ani în urmă și de atunci a zăcut în camera lui cu hărți. Are și note. Vă arată cum s-ajungeți în America.

Freya îi zâmbi, arătând că i-a înțeles bunele intenții, dar clătină din cap.

— Ce rost ar avea? America e moartă.

În emoția lui de a o face să înțeleagă, Caul o luă de mână.

— Nu e! Am citit totul pe drum, când veneam încoace. Snøri n-a mințit. Realmente a găsit ținuturile înverzite. Nu pădurile imense pe care și le imagina profesorul Pennyroyal. Nici urși. Nici oameni. Dar locuri unde sunt copaci, iarbă… Nu văzuse niciodată iarbă, cu atât mai puțin un copac; închipuirea nu-l ajuta. Nu știu. Sunt animale, păsări, pești. Poate va trebui să deveniți statici, însă veți putea trăi acolo.

— Dar nu vom reuși niciodată să ajungem acolo, zise Freya. Chiar dacă ar fi adevărat, nu vom putea face niciodată drumul până acolo. Plutim în derivă.

— Nu este chiar așa, zise domnul Scabious, care între timp se aplecase peste umărul fetei să vadă harta. Freya, putem

ajunge! Dacă reușim cumva să stabilizăm ghețarul pe care stăm și să montăm pe el niște elice…

— Nu-i departe, zise domnișoara Pye, întinzându-se peste celălalt umăr al Freyei și punându-și degetul pe hartă, în punctul unde se termina o strâmtoare lungă, sinuoasă, ce purta inscripția *Vinland.* (Acolo se vedea un arhipelag mic, cu insulițe atât de minuscule, încât ar fi putut părea stropi de cerneală dacă bătrânul Snøri Ulvaeusson nu le-ar fi marcat cu pomișori desenați copilărește.) Poate o mie de kilometri. O nimica toată în comparație cu distanța pe care am parcurs-o deja.

— Dar unde ne e capul? se întoarse Scabious către Caul.

Băiatul se împletici câțiva pași înapoi, amintindu-și cum aproape că-l făcuse pe bietul bătrân să-și piardă mințile cu aparițiile lui fantomatice în districtul motoarelor. Scabious păru să și le reamintească de asemenea, căci privirea îi deveni rece și câteva clipe nu se auziră decât mișcările vagi, neliniștite, ale mulțimii și foșnetul foilor de hârtie din mâna Freyei.

— Cum te cheamă, băiete? întrebă el.

— Caul, domnule.

Scabious îi întinse mâna și zâmbi.

— Ei bine, Caul, se pare că ți-e frig și foame. N-ar trebui să te mai ținem aici în picioare. Putem vorbi despre asta la palat.

Freya își aminti și ea de bunele maniere:

— Bineînțeles! zise, în timp ce mulțimea din jur începu să se disperseze, toți vorbind cu entuziasm despre hartă. Trebuie să vii la Palatul de Iarnă, domnule Caul. Îl voi ruga pe Smew să facă o ciocolată fierbinte. Unde e Smew? A, nu-i nimic, o pot face chiar eu…

Și astfel margrafa conduse pe bulevardul Rasmussen strania procesiune: domnul Scabious și domnișoara Pye în spatele ei, Caul pășind stânjenit între ei, alții grăbindu-se să se li alăture, pe măsură ce se răspândea zvonul că băiatul ieșit din mare le adusese o nouă speranță. Erau soții Aakiuq, soții Umiak, domnul Quaanik, Smew dând din coate să ajungă-n față, Freya fluturând harta lui Snøri Ulvaeusson în vechiul ei recipient de cositor, râzând și glumind cu toți. Nu era o purtare prea demnă, știa că mama și tata n-ar fi aprobat-o, nici doamna care-o învățase eticheta de comportare, nici doamnele de companie, dar puțin îi păsa. Vremea lor trecuse; acum, ea, Freya, era margrafa.

Capitolul 35: Arca de gheață

În următoarele zile, Anchorage răsună de zgomot de ciocane și de izbituri metalice. Ce mai luceau lămpile de lucru în nopțile lungi! Ce ploaie de scântei țâșnea din aparate, în timp ce Scabious supraveghea tăierea de plăci metalice din punte pentru a confecționa lame de elice improvizate sau console din capote vechi! Ce zgomote, zumzete și huruieli scoteau motoarele în timpul probelor, cu repoziționarea arborilor cu came și a benzilor de transmisie! Caul folosi *Viermele cu Șurub* pentru a găuri ghețarul și noile elice fură coborâte cu grijă în apa de sub oraș, în vreme ce Scabious făcea teste cu o cârmă improvizată dintr-o vâslă lungă. Niciuna dintre improvizații nu funcționa perfect, dar toate mergeau suficient de bine. La o săptămână după sosirea lui Caul, motoarele porniră în forță și Freya își simți orașul mișcându-se în linie dreaptă și începând să se deplaseze lent prin mare, cu apa clipocind la marginile arcei lui de gheață.

Treptat, zilele începură să fie mai lungi, aisbergurile mai rare, iar razele de soare ce pătrundeau prin ceață – mai calde, căci Anchorage ajunsese la latitudini unde era doar toamnă târzie.

•••

Hester nu luă parte la petrecerile, întâlnirile de planificare și serbările organizate de locuitorii orașului în acele ultime săptămâni ale călătoriei. Nu participă nici măcar la nunta lui Søren Scabious cu Windolene Pye. Își petrecu cea mai mare parte a timpului în Palatul de Iarnă, alături de Tom, iar mai târziu, când se gândi la zilele acelea, nu-i veniră în minte jaloanele voiajului – insulele moarte și bucățile masive de gheață în derivă printre care Anchorage fusese nevoit să se strecoare, nici cocoașele munților fără viață ai Americii apărând la orizont –, ci mult mai măruntele etape hotărâtoare ale vindecării lui Tom.

Astfel, venise o zi în care domnișoara Pye își adunase tot curajul și toate cunoștințele pe care le putuse găsi prin cărțile ei de medicină și-l operase pe Tom, scotocindu-i cu o pensetă lungă prin corp, până când – Hester leșinase în clipa aceea și când își revenise domnișoara Pye îi pusese-n palmă glonțul de

pistol – extrăsese o fărâmă de metal albăstrui-cenușiu, care arăta de parcă n-ar fi putut răni niciodată pe cineva.

Apoi sosise ziua în care el deschisese prima dată ochii și vorbise. Fusese un delir febril despre Londra, Pennyroyal și Freya, dar tot mai bine decât nimic. Hester îl ținuse de mână, îi sărutase fruntea și-l ajutase să recadă într-un somn întretăiat de spasme și de murmure.

Acum, că Tom se înzdrăvenise, Freya venea adesea să-l vadă și uneori Hester o lăsa chiar să-l vegheze în locul ei, căci ea însăși nu se simțea bine, de parcă mișcarea orașului plutitor i-ar fi făcut rău. La început relația dintre cele două fusese încordată, dar după câteva vizite Hester își luă inima-n dinți și întrebă:

— O să le spui?

— Cui să-i spun… ce?

— Să le spui tuturor că eu am fost cea care v-am trădat, că v-am vândut lui Arkangel.

Freya se întrebase și ea același lucru. Se gândi o vreme înainte de a răspunde.

— Și dacă am făcut-o deja?

Hester coborî ochii-n podea și netezi covorul gros cu ghetele stâlcite.

— Dacă le-ai spus, nu voi putea rămâne aici. Voi pleca undeva și tu-l poți păstra pe Tom.

Freya zâmbi. Avea să-i placă de Tom întotdeauna, dar iubirea pentru el dispăruse undeva pe gheața din Groenlanda.

— Sunt margrafa din Anchorage, rosti ea. Când mă voi mărita, o voi face din motive politice serioase, poate cu cineva din orașul de jos ori… (Ezită și roși puțin, gândindu-se la Caul, care era atât de dulce și de neîndemânatic.) Oricum, continuă repede, aș vrea să rămâi. Anchorage are nevoie de cineva ca tine.

Hester încuviință din cap. Și-l închipuia pe tatăl ei, cu mult timp în urmă, într-o încăpere din Londra de Sus, purtând o discuție identică cu Magnus Crome.

— De ce? Ca atunci când apar necazuri, de pildă când cineva ca Unchiul și Băieții lui Pierduți ar da peste mica ta așezare, ori atacă pirații aerului, ori un trădător ca Pennyroyal trebuie ucis discret, să poți apela la mine ca să-ți fac treburile murdare?

— Păi, pari să te pricepi foarte bine la așa ceva…

— Și dacă nu vreau?

— Atunci o să le spun tuturor despre Arkangel. Altfel însă va fi micul nostru secret.

— Ăsta-i șantaj.

— Ah, asta să fie? Uau!

Freya păru destul de încântată, de parcă ar fi simțit că în sfârșit a deprins meșteșugul conducerii unui oraș.

Hester o privi cu atenție o clipă, apoi surâse strâmb.

•••

În sfârșit, foarte aproape de sfârșitul călătoriei, sosi o noapte când, ațipită pe scaunul de lângă patul lui Tom, fu deșteptată din visele ei agitate de un glas șoptit, familiar:

— Het?

Se scutură și se aplecă deasupra lui, atingându-i fruntea și zâmbind către chipul palid, îngrijorat.

— Tom, ești mai bine!

— Am crezut că mor, spuse el.

— Aproape c-ai murit.

— Și Vânătorii?

— Au murit toți. Arkangel a rămas prins într-o capcană de gheață, undeva în urma noastră. Mergem spre sud, chiar în inima vechii Americi. Mă rog, teoretic ar putea fi și vechea Canada; nimeni nu știe exact unde era granița.

Tom se încruntă.

— Înseamnă că profesorul Pennyroyal n-a mințit? Continentul Mort e din nou verde?

Hester se scărpină-n cap.

— N-aș ști să-ți spun. A apărut o hartă veche… e complicat. La început n-am înțeles de ce-ar trebui să-l credem pe Snøri Ulvaeusson mai mult decât pe Pennyroyal, dar aici se văd în mod cert petice verzi. Uneori, când se ridică ceața, poți vedea copăcei strâmbi și plante atârnate de coastele munților. Presupun că din asta s-au născut poveștile aviatorilor. Dar nu seamănă deloc cu ce promitea Pennyroyal. Nici vorbă de vreun teren de vânătoare. Doar o insulă-două. Anchorage va trebui să devină o așezare statică.

Tom păru îngrozit. Hester îi strânse mâna și-i păru rău că-l speriase; uitase cât de tare se temeau orășenii ca el de viața pe pământul gol.

— M-am născut pe o insulă, ai uitat? Era bine. O să trăim bine acolo.

Tom o privi zâmbind. Era cam palidă și tot nu părea vreo frumusețe, dar făcea o impresie puternică în noile haine negre despre care-i spusese că le luase dintr-un butic din Arcada Boreală în locul zdrențelor pe care le purtase în închisoare. Își spălase părul și-l legase la spate cu o șuviță argintie și, pentru prima oară de când își aducea aminte, nu încercă să-și ascundă fața când el o privea. Tânărul întinse mâna și o mângâie pe obraz.

— Ești bine? Arăți cam palidă.

Hester râse.

— Ești singura persoană care observă vreodată cum arăt. Mă rog, dacă nu pun la socoteală ceea ce sare-n ochi. Mi-e doar puțin greață.

„Mai bine să nu-i spun încă ce a descoperit Windolene când am fost la ea și m-am plâns că am rău de mare. Ar putea avea o recădere din cauza șocului”.

Tom îi mângâie conturul buzelor.

— Știu că te simți îngrozitor din pricina celor pe care ai fost nevoită să-i ucizi. Și eu mă simt vinovat că i-am omorât pe Shrike, Pewsey și Gench. Dar n-a fost vina ta. Trebuia s-o faci.

— Da, șopti Hester și surâse gândindu-se cât erau de diferiți.

Când își amintea cum îi omorâse pe Masgard și pe Vânătorii lui nu simțea nicio vinovăție, ci doar un fel de satisfacție și o bucurie uimită că reușise s-o facă. Se întinse pe pat lângă Tom și-l luă în brațe, gândindu-se la tot ce se petrecuse de când ajunseseră pe Anchorage prima oară.

— Sunt fiica lui, spuse ea încet, când se asigură că adormise, și-i păru bine că era fiica lui Valentine, că stăteau îmbrățișați și că purta în pântece copilul lui Tom.

•••

Pe Freya o trezi o rază de lumină cenușie strecurată printre draperii. Pe strada din fața palatului se auzeau strigăte: *Pământ*! *Pământ*! Nu mai era o noutate, întrucât Anchorage plutea deja de câteva zile în apropierea uscatului, croindu-și drum și alegându-și cursul cu grijă printr-o strâmtoare lungă, îngustă, către locul pe care Snøri Ulvaeusson îl denumise *Vinland.* Freya coborî din pat, își puse halatul, trase draperiile, deschise fereastra înaltă și ieși în frigul de pe balcon. Se crăpa de ziuă, zorii erau limpezi și tăioși ca gheața. De o parte și de alta a orașului, munți negri se înălțau deasupra reflexiei lor în apă,

dungați de zăpadă, iar printre țancurile de stânci și pantele cu grohotiș se vedeau pini piperniciți, ce arătau ca primele fire de păr pe un cap ras. Iar dincolo…

Margrafa se prinse de balustrada balconului cu ambele mâini, bucuroasă de mușcătura metalului înghețat care-i dovedea că nu visa. În față, conturul unei insule se ivea din ceața ce plutea deasupra apei liniștite. Văzu pini pe înălțimi și mesteceni ce-și păstrau încă mănunchiuri de frunze din vara trecută, asemenea unor monede de aur. Dar și povârnișuri verzi, cu iarbă neagră, și ruginii, cu ferigi moarte. Zări o dantelă de zăpadă pe crânguri de scoruș de munte, porumbar și stejar; și dincolo de ele, peste o strâmtoare strălucitoare, o altă insulă, apoi alta. Și începu să râdă tare, simțind sub ea pentru ultima oară trepidația orașului, pe măsură ce vira și încetinea, purtând-o în siguranță în limanurile[6] tainice din Apus.

---

[6] În original: *anchorages.* Numele orașului Anchorage se traduce prin *liman, refugiu, adăpost, loc de ancorare.* (n.tr.).

virtual-project.eu

